

חלק ששי

עשר הספירות של עולם הנקודים

* (א) א"ק כולל ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן, בעצמותו. וכל אחד מאלו הד' נכללו מארבעתן, ויוצאים ממנו גם כן אורות לחוץ שהם ענפיו. והע"ב הוא במוחין דיליה, נגד א"א ואבא דאצילות. ולעילא מגלגלתא דיליה.

אור פנימי

ובחי"א הממשכת קומת הו"א הנקרא הוי"ה דמ"ה. וקומת המלכות שנקרא ב"ן. וכל אחד מהם כולל מארבעתם. כמו שמבאר והולך. ויוצאים ממנו ג"כ אורות לחוץ שהם ענפיו. שהם מכונים שערות רישא ושערות דיקנא, הנאצלים מן הראש דס"ג דא"ק הוה. כמ"ש לפנינו. אכן תדע, שכל המדובר שבכאן, הוא רק מבחינת שרשים לפרטים אלו הנוהגים בעולם האצילות, ואע"פ שהם אינם כאן בפועל, מ"מ כאן הושרשו.

והע"ב הוא במוחין דיליה. וצריכים לזכור כאן כל שנתבאר בענין אצילות ג' פרצופין הראשונים דא"ק. המובאים בדברי הרב בקיצור נמרץ בחלק ה'. שלפרצוף הא' דא"ק מכנה שם התפ"א, ולפרצוף ע"ב דא"ק מכנה התפ"ב, ולפרצוף ס"ג דא"ק מכנה שם בחי' שניה דהתפ"ב, ע"ש דף ש"ז אות כ"א ודף ש"א אות כ"ז. ובכלל צריכים לזכור כל הדברים המובאים שם בדברי הרב, וכל המתבאר באו"פ שם, כי לא אכפיל כאן שום דבר רק אביא השמות בלבד.

וכבר ידעת, שכל תחתון מלביש להעליון שלו, רק מפה ולמטה, דהיינו מהמקום שהושרש שמה יוצא שם, שהוא המלכות של ראש העליון שלו, שמשם יוצא ונאצל התחתון. ולכן הכתר של ראש הס"ג, המכונה

(א) א"ק כולל: הנה הדרוש הזה, שהתחלתי בו הגם שהוא העמוק ביותר מכל דרושי הרב שבעולם נקודים והיה מהראוי להציגו בסוף החלק, אכן בדרוש הזה נתן לנו הרב המפתח, אשר עליו הולך ומבאר את כל עניינים הבאים לפנינו בהע"ס הנקודים, וע"כ מוכרח המעיין לידע ולזכור היטב. בטרם שמתחיל לעיין בעצם הדרושים.

ומתחלה צריכים לידע באיזה פרצוף מפרצופי א"ק, שהרב מדבר כאן, כי יש ה"פ בא"ק כנודע. אמנם כבר הודיע אותנו הרב, אשר בבי' פרצופים הראשונים דא"ק, שהם: פרצוף הכתר דא"ק, ופרצוף ע"ב דא"ק, אין לנו רשות לדבר בהם, ומובא בע"ה שער ה' פ"א. ותחלת העסק הוא רק בפרצוף ס"ג שהוא מבחינת האזן ולמטה, כלומר, שקומתו הוא עד בינה, כי בינה דראש נקרא און כנודע, ובוה נדע כי הרב מדבר כאן מפרצוף הס"ג דא"ק, וכל העניינים והפרטים שמתבארים לפנינו סובבים רק על פרצוף הזה.

וזה אמרו שהוא כולל ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן בעצמותו, שהן ד' הקומות היוצאות על ד' בחינות הנודעות שהן בחי"ג הממשכת קומת חכמה, המכונה הוי"ה דע"ב. ובחי"ב הממשכת קומת הבינה, המכונה הוי"ה דס"ג.

יש בו דוגמא בחינת עתיק דאצילות. וס"ג דיליה, מאזן ולמטה עד טבורו.

אור פנימי

ע"ב נפסקו שם. והוא מטעם, שמשם ולמטה, הוא מקום המלכות דא"ק הפנימי, שהיא בחי"ד, ומתוך שהמלכות דפרצוף ע"ב לא היה לה אלא עביות דבחי"ג, ע"כ לא היה יכול להאיר להבחי"ד של המלכות דא"ק הפנימי, שמקומה מכונה בשם טבור, כנודע, וע"כ נסתיימו רגלי פרצוף הע"ב למעלה מהטבור.

אבל פרצוף הס"ג שכל קומתו היא עד הבינה, ונודע, שהצמצום לא היה רק על אור החכמה לבד, ולא על אור הבינה, וע"כ יכול פרצוף הס"ג להתפשט ולהאיר גם למטה מהטבור. אע"פ שאין לה מסך דבחי"ד, וכבר ידעת שפרצוף הע"ב הוא התפ"ב של הא"ק הפנימי, שהוא מתפשט וממלא את הכלים שנתרוקנו בהסתלקות הא' בסוד התפ"ב, כמ"ש בחלקים הקודמים, ולפיכך נמצא, שבחינות הזו"ן דא"ק הפנימי הנמצאים מטבור ולמטה, נשארו בלי אור, כי התפ"ב שהוא ע"ב אינו יכול להאיר להם, כי אין לו בחינת המסך המחויב להכלים דבחי"ד, כנ"ל. וע"כ באו האורות דפרצוף ס"ג ומלאו חסרונם של הע"ב, כי המה נתפשטו אל אותם כלים דזו"ן שלמטה מטבור, שלא יכלו להתמלאות מהע"ב. ונמצא שהסתלקות האורות של הכלים דפרצוף הכתר דא"ק שנקרא א"ק הפנימי, לא יכלו להתמלאות בחזרה, אלא ע"י ב' פרצופים: הע"ב והס"ג, אשר הע"ב מילא אותו עד הטבור, והס"ג מילא אותו, מהטבור ולמטה עד סיום רגליו. והנה הס"ג מתחלק בעצמו לשעמים ולנקודות, שהם הכתר דגוף, והס"ס תחתונות דגוף שמחכמה ולמטה, כנ"ל דברי הרב דף ש"ט אות כ"ד. ובאר"פ שם ד"ה התפשטות האור. עש"ה כי רק התפשטות הראשונה של הפרצוף בטרם שהתחיל להתמעט הוא אור ישר של אותו הפרצוף, המכונה אור רחמים. אבל מאותו הרגע שהתחיל להודוך המסך

און, משום שאור הבינה שנקרא און מתלבש בכלי דכתר כנודע, הנה הוא מלביש לפרצוף העליון ממנו שנקרא ע"ב, מפה ולמטה, ותדע שגוף דע"ב הוזה המלוכש בהראש דס"ג, הוא נעשה נשמה ומוחין להראש דס"ג, וזה אמרו „והע"ב הוא במוחין דיליה נגד א"א ואבא דאצילות" כי גוף ע"ב המלוכש בראש הס"ג הם לבחינת מוחין להראש דס"ג.

נגד א"א ואבא דאצילות. כי א"א הוא ע"ב דמ"ה שבאצילות, ואבא הוא ע"ב דב"ן שבאצילות, שה"פ דמ"ה עם ה"פ דב"ן מתחברים שמה יחד, כמ"ש במקומו. וזה אמרו שבחינת הגוף של הע"ב המלוכש בראש הס"ג, נבחן, בערך של א"א ואבא דאצילות. ותדע שהדרוש הזה הוא לבאר את ההשוואה של ה"פ דס"ג דא"ק אל ה"פ שבאצילות, כדי לידע איך ללמד מזה על זה: איך הענפים מתקשרים ומשתלשלים משרשיהם, גם איך ללמד מן התחתון את העליון. התועלת מזה מרובה לאין שיעור. דוגמא בחינת עתיק דאצילות. פרצוף הכתר דאצילות מכונה בשם עתיק, ואומר, שלעילא מפרצוף הע"ב דא"ק, יש עוד פרצוף ראשון דהיינו פרצוף הכתר דא"ק, שהוא בהשוואה אל פרצוף עתיק שבאצילות.

וס"ג דיליה מאזן ולמטה עד טבורו. כלומר, פרצוף הס"ג דא"ק, אשר קומתו עד הבינה הנק' און, כנ"ל, אשר ממנו כל המדובר שבכאן, הוא נשלם ומסתיים על הטבור. וצריכים להבין מאד מהותו של הטבור הזה, שעליו נסתיים פרצוף הס"ג, כי טבור זה, הוא כל' הקוטב, אשר כל פרטי עולם הנקודים סובבים עליו.

ותדע שבאמת נמשך עדיין הס"ג עד סיום רגלי א"ק הפנימי, הנקרא פרצוף הכתר, אלא אח"כ בצמצום הנה"י שיתבאר לקמן, עלה ונסתיים על הטבור. אלא רק רגלי הפרצוף

והוא כנגד בינה דאצילות, ומ"ה וב"ן דיליה מטבורו ולמטה, כנגד זו"ן דאצילות.

(ב) והנה עד"ז שבפנימיותו, כן הוא באורות שיוצאים ממנו שהם

אור פנימי

התחתונות מחכמה ולמטה, אבל הטעמים דס"ג, שהם כתר של הגוף דס"ג, נפסק על הטבור, כי אינו יכול להתאיר מהטבור ולמטה, משום אור החכמה אשר בו, כנ"ל. רק אחר שנודרך הזו"ן דכתר מבחי"ג ובחי"ב שבהם, אל בחי"ב ובחי"א, שזה ניתן להכלי דחכמה דס"ג, שבאורות האלו כבר אין שם מקומות החכמה ולא כלום, אז נתפשטו האורות ההם דס"ג אל הכלים דזו"ן שבא"ק הפנימי ממטה מטבור. וכן האורות שבשאר הקומות בינה וז"א ומלכות.

והנה נתבאר להלן בדברי הרב אשר אלו ד' הקומות: חו"ב וז"א ומלכות דס"ג, שנתפשטו למטה מטבור, חזרו ועלו אל מקום הטעמים דס"ג שלמעלה מטבור, ולא נתפשטו יותר מטבור ולמטה. וזה אמרו כאן שהס"ג מסתיים על הטבור. שכונתו לאחר עליות האורות למעלה מטבור. כנ"ל. ועליות האורות האלו הם הנקראים לקמן בשם צמצום נה"י. והבן כל הנ"ל היטב, וחזור על הדברים עד שיהיו כמו מונחים בקופסא, כי תצטרך לכל הנ"ל בכל מלה ומלה שבביאור הנקודים ושביה"כ. ואי אפשר לחזור בכל פעם על אריכות כזו.

ומ"ה וב"ן דיליה מטבורא ולמטה כנגד זו"ן דאצילות. היינו הע"ס דנקודים, שהם נבחנים, לבחינת מ"ה וב"ן של ס"ג הזה. כמ"ש במקומו. והם בהשוואה אל הזו"ן דאצילות, המלישים לפרצוף א"א, ג"כ מטבורו ולמטה. וטעם כל דברים האלו, יתבאר לקמן בע"ה.

(ב) שערות ראשו כנגד ענפי ע"ב, ושערות דיקנא הם מאח"פ, כנגד ענפי פ"ג: ענין שערות ראש דדיקנא הללו לא יצאו תכף עם

ולתמעט מקומות, אע"פ שאור העליון אינו פוסק מלהזדווג עמו בד' הבחי' של זיכוכו, ומוציא על דרכו ד' הקומות חכמה ובינה וז"א ומלכות. אמנם הם כבר אינם בחינות אור של רחמים. וע"כ המה מכונים נקודות.

ומתוך שהאורות נתלבשו בהספירות של ג' הפרצופים הראשונים גע"ס דא"ק רק בדרך מטי ולא מטי, דהיינו מתחלה התפשט האור רק לכלי דכתר, ואח"כ דלא מטי בכתר שפירושו שנודרך מדת העביות של המסך שלו, אז מטי האור בחכמה. הרי שרק בכלי דכתר נתפשט האור בבחינת רחמים המכונה טעמים, אבל בכלי דחכמה לא הגיע האור אלא אחר הזדככות המסך והתמעטות הקומה, וכן ביתר הספירות. לפיכך נקראים כל הספירות שלמטה מכתר בשם נקודות להיותם כבר מבחינות אור"ח ודין. כמ"ש זה באורך בדברי הרב לעיל חלק ד' פ"ג. ע"ש כל ההמשך.

ונתבאר לעיל באו"פ חלק ה' דף ש"מ ד"ה ונבאר. שב' אורות ירדו ונתלבשו בכלי דכתר הנקראים זו"ן, שהזכר יש לו בחי"ג דהתלבשות וקומה שלו עד החכמה, והנקבה יש לה עביות של בחי"ב וקומתה עד הבינה, עש"ה.

ולפיכך גם הכלי דכתר הוכרח להסתיים על הטבור בשוה עם רגלי ע"ב, שהוא מאותו הטעם האמור אצל הע"ב, כי מתוך שהזכר יש לו שם בכלי דכתר קומת החכמה, הנה חל עליו הצמצום, כמו על פרצוף ע"ב, ומוכרח להסתיים למעלה מטבור, כי אינו יכול להתאיר אל הכלים דזו"ן דבחי"ד.

והנך מוצא שם"ש הרב לקמן שפרצוף הס"ג מתפשט עד רגלי א"ק, הנה זה אמור רק על בחינות. הנקודות דס"ג שהם ט"ס

ענפיו כנוכר, כי שערות ראשו כנגד ענפי ע"ב, ושערות דיקנא הם מאח"פ, כנגד ענפי ס"ג, שבהם כלולים או"א שבין שניהם לקחו בינה דמ"ה אחר התיקון, שהוא שם ס"ג הכולל שניהם, והם נכללים במזלא דדיקנא דא"א. והבן זה מאד כי כן הוא כאן. ואז עדיין היה מתפשט ס"ג עד רגלי א"ק.

אור פנימי

בחינות: גו"ע, ואח"פ, שנתהוה בראש הס"ג, כנ"ל, הנה התחדשות הו', מכונה בשם שערות שבחינות גלגלתא ועינים שנשאר בבחינת ראש, נחשב לענפי ע"ב. ובחינת און חוטם פה שבהם, שיצאו לחוץ מהראש, נחשבים לענפי ס"ג. וטעם הדבר יתבאר לפנינו.

שבהם כלולים או"א, שבין שניהם לקחו וכו', והם נכללים במזלא דדיקנא דא"א. משמיענו כאן, שכמו או"א דאצילות נכללו ויצאו מהע"ס דדיקנא דא"א, כן הע"ס דנקודים יצאו מסוד שערות דיקנא דראש הס"ג. ותדע שיש ג' בחינות או"א: שהם או"א הפנימים, ואו"א עילאין, וישסו"ת. וכל אלו הג' הם כלולים בשערות דיקנא. כי יש י"ג תיקוני דיקנא, שהם ג' הויות, כלומר, ג' בחינות של ע"ס, שהע"ס הראשונות הן בבחי"ד תיקונים הראשונים המסתיימים על שבולת הזקן, ומשבולת הזקן הוה יצאו או"א הפנימים, שהם הג"ר דנקודים. ומהע"ס השניות, שהם ד' תיקונים האמצעים, המסתיימים על מזל העליון הנקרא נוצר חסד, יצאו או"א עילאין, ומהע"ס האחרונות, שהם ה' תיקונים תתאין המסתיימים במזל התחתון הנקרא ונקא. יצאו ישראל סו"ת דאצילות.

וזה אמרו, והם נכללים במזלא דדיקנא דא"א. כי או"א הנ"ל נקראים ביחד אבא, וישסו"ת הנ"ל נקראים יחד אמא, ואבא נכלל במזל העליון כנ"ל, ואמא נכללת במזל תחתון כנ"ל ונמצאו שניהם כלולים במזלא. אבל בד' תיקונים עילאין המסתיימים על שבולת הזקן, הנה הם שייכים לאו"א הפנימים, כנ"ל, ומדם יצאו רק הג"ר דנקודים, שהם

אצילותו של פרצוף, אלא אחר צמצום נה"י ועלית ה' תתאה לעינים, שיתבאר לקמן, כי ה"ת שהיא המסך המשותף מבחי"ב ובחי"ד יחד, עלתה לחכמה דראש הס"ג, המכונה עינים, ונזדווג שם עם אור העליון, והעלה או"ת מחכמה לכתר, דהיינו מעינים לגלגלתא, הממשיך רק קומת הו"א. והנה אז נתחלקו הע"ס דראש הס"ג: לגלגלתא ועינים, ולאזן חוטם ופה. כי להיות שנעשה מקום הזווג בהעינים, ושמשו העינים במקום הפה דראש, הנה נעשו ג' הספירות אח"פ, לבחינת גוף. ומקבלים מהמלכות הו' העומדת בעינים, המשפעת להם ממעלה למטה, ולא נשאר שם בבחינת ראש, דהיינו מבחינת ממטה למעלה, רק ב' הספירות: גלגלתא ועינים לבד. הרי שהע"ס דראש, נתחלקו לב' בחינות: ראש, וגוף. כי רק הכתר וחכמה מהם, נשאר לבחינת ראש, אבל בינה ז"א ומלכות שבהם, יצאו מבחינת הראש, ונעשו לבחינת ספירות דגוף.

והנה הגם שהזווג הזה החוצה את הע"ס דראש לב' בחינות ראש וגוף, נעשה בהחכמה דראש הס"ג גופיה, עכ"ז בו עצמו לא נעשה שום שינוי, כי אין העדר ברוחניות, כנודע. אלא רק תוספת נעשה כאן, כי נבחנות לע"ס דענפים שעל הראש דס"ג, המכונים ע"ס דשערות, והמה הם שנחלקו על ב' בחינות ראש וגוף הנ"ל, אשר כתר וחכמה שבהם, שנשארו בבחינת ראש, נבחים לענפי ע"ב בבחינת שערות ראש, וג' הספירות שבהם שהם אח"פ, שנעשו לבחינת גוף, הם נבחים לבחינות שערות דיקנא. ולענפי ס"ג.

וזה אמרו ושערות ראשו כנגד ענפי ע"ב, ושערות דיקנא הם מאח"פ, כנגד ענפי ס"ג. היינו אותה התחלקות הע"ס של ראש לב'

(ג) והנה מתחלה היה בא"ק. כך: ג' ראשונות שבו, שהם ע"ב, כתר.

אור פנימי

דכתר של הגוף דס"ג, ואין מגיע מהם ליתר הט"ס תחתונות דס"ג, כל כמה שלא נודככו הווי"ן דכלי דכתר, לבח"ב ולבח"א. כמ"ש כל זה באורך לעיל דף ש"מ ד"ה ונבאר עש"ה.

וזה אמרו, "ס"ג חכמה ובינה" כי הפרצוף נקרא תמיד על שם ספירות העליונות שבו, כנודע, וכיון שהספירות זו"ן הנ"ל יש בהם קומת חכמה ובינה ע"כ נקרא הס"ג בשם חכמה ובינה.

ומשמיענו בזה, כדי להבין מ"ש לקמן, אשר ס"ג הוה נעשה אח"כ לבח" ע"ב, ונודע שהע"ב קומתו עד החכמה, ואיך אפשר שמס"ג יעשה ע"ב. וע"כ מזכיר כאן, שבס"ג זה, יש חכמה ובינה כי הזכר הוא בחי"ג דהתלבשות, שהוא בחינת ע"ב, ולפיכך נעשה אח"כ לבח" ע"ב. וזכור זה.

מחציו ולמטה שהם נקודות שבו מלוכש מפור ו למטה דא"ק תוך מ"ה ובי"ן דא"ק. וצריך שתזכור הפירוש של טעמים ונקודות, המובאים לעיל בדברי הרב (ח"ד פ"ג אות י"א) כי התפשטות הראשונה אל הפרצוף, בטרם שהמסך מתחיל להודוך, הוא מכונה בשם טעמים, והוא אור ישר ורחמים. אבל בשעה שהמסך מתחיל להודוך, אשר אור העליון נמשך מהמאציל ומזדווג עם המסך במדרגות זיכוכו, הנה ד' הקומות היוצאות בעת ההיא, שהן חכמה בינה ז"א ומלכות, המה נקראים נקודות כי הם בחי' אר"ת ודין. עש"ה ובאור"פ שם. ועי' באור"פ דף ש"ט ד"ה התפשטות.

ועם זה תבין שרק האורות שבכלי דכתר דגוף הס"ג מכונה בשם טעמים אבל כל הס"ס תחתונות שלמטה מכתר דגוף הס"ג, הן נקראות נקודות. גם ידעת שהכלי דכתר דגוף הס"ג מתפשט עד הטבור, כלומר, עד סיום

בחינת אר"א הפנימים. וזכור הדברים, כי תצטרך להם בכל מלה ומלה הבאים לקמן. ואז עדיין היה מתפשט ס"ג עד רגלי א"ק: כבר נתבאר זה לעיל דף ש"צ ד"ה וס"ג עש"ה.

(ג) מתחלה היה בא"ק כך, ג"ר שבו שהם ע"ב כתר: הנה הדברים שבכאן הם אותו הענין המובא לעיל אלא בשינוי לשון, והעתקים רק מפני שיש בהם איזה חידושים קטנים. וגם כאן סובב על פרצוף ס"ג דא"ק ומקשר בו גם פרצוף ע"ב דא"ק המלוכש בו. וכבר ידעת, שפרצוף ס"ג מלביש מפה ולמטה דראש דע"ב, דהיינו לבחינת ג' הספירות תג"ת דגופא דע"ב. וזה אמרו, ג"ר שבו שהם ע"ב, כתר. כי תג"ת דע"ב המה שנעשים לג"ר דפרצוף הס"ג, אשר ראש הס"ג מלבישם מבחוץ, והפה, שהוא המלכות דראש הע"ב, הוא בחינת הכתר דראש הס"ג שממעל לו, ותג"ת דע"ב הם המוחין הפנימים שבו. כנ"ל.

פ"ג חכמה ובינה. כלומר, שבפרצוף ס"ג עצמו יש חכמה ובינה, ואע"פ שכל קומתו של הס"ג, הוא רק קומת בינה בלבד, אמנם יש בו בחינת זכר ונקבה, כלומר שהמסך שעלה להמלכות דראש ע"ב, לצורך הזווג לפרצוף ס"ג, כלול מב' רשימות עליונות, שהם: רשימו דבח"ג דהתלבשות לבד, ומחוסר המשכה, ורשימו שלמה דבח"ב. ולכן נעשה עליהם ב' זוגים: הא' בקומת חכמה, והב' בקומת בינה, וחמה נק' זרין, ורשימו דבח"ג דהתלבשות, שעליה יצאה קומת החכמה, נק' זכר, ורשימו דבח"ב השלימה גם מבחינת המשכה, נק' נקבה, שעליה יצא עיקר האור דפרצוף הס"ג, שהוא קומת בינה. וזרין הללו, נתלבשו רק בכלי

• עץ חיים שער ה': שער סג"א פרק א' מ"ב.

ס"ג חכמה ובינה. וזה הס"ג, היה מחציו ולמטה שהם הנקודות שבו, מלוכש מטבור ולמטה דא"ק תוך מ"ה וב"ן דא"ק. וכל זה הוא פנימיות א"ק: עצמות, אורות, וכלים.

(ד) ואח"כ הוציא בחינות החיצוניות להלבישו. ותחלה הוציא אורות מע"ב הכולל הפנימי, שהוא השערות של הכתר, המקיפים ראשו מבחוץ עד המצח ועד האזנים, כנודע. ואח"כ הוציא שערות הזקן הנמשכים מס"ג הכולל הנקרא נקודים, שמהם נעשו כללות ג' מוחין שבו.

אור פנימי

עוסקים בו נחשב כולו לבחינת ע"ב, חוץ מנקודות שבו, שהם חציו התחתון שמכונה לקמן בשם ישו"ת, הוא לבדו נחשב לס"ג. שהוא לבדו יצא דרך נקבי עינים, לבחינת אח"פ דגוף, וישו"ת הזה, הוא הנקרא בכל מקום ס"ג הכולל, והוא הראש של ע"ס הנקודים. כמ"ש לפנינו באורך.

ונתבאר לעיל. אשר תחלת הזווג שבנקבי עינים, שהוציא האח"פ לבחי' גוף, הוא נעשה בראש הס"ג גופיה, אלא בסוד השערות: ששערות ראש עד האזנים נבחנו לבחינת ממטה למעלה שהוא ראש, ולפיכך, הוא נבחן עוד לבחינת ע"ב, כי עדיין לא ניכר בו שום שינוי מחמת עליות ה"ת לנקבי עינים, אבל מנקבי עינים ולמטה, שהם שערות הדיקנא, כבר נחשבים לבחינת אח"פ שיצאו מהראש ונעשו לבחינת גוף, לכן האח"פ דשערות שמכונים בשם שערות דיקנא, הם לבדם נחשבים לס"ג הכולל, שהוא בחינת הנקודים. ועוד יתבאר כל זה לקמן בהרחבה, כי שם מקומם.

וזה אמרו ואח"כ הוציא שערות הזקן הנמשכים מס"ג הכולל, הנקרא נקודים. כלומר, שמבחינת האזנים ולמטה נמשכו שערות הזקן בבחינת ס"ג הכולל שנקרא נקודים, אבל אותם שערות שיצאים מנקבי העינים, כלומר ממלכות שבחכמה ממטה למעלה, המה נחשבים עוד לע"ב, ואינם ענפי הס"ג הכולל, כנ"ל. באופן ששערות ראש הם ענפים הנמשכים מע"ב, ושערות דיקנא

רגלין דגוף דע"ב, שמקום הסיום הזה מכונה טבור. וזה אמרו, „מחציו ולמטה שהם הנקודות שבו מלוכש מטבור ולמטה דא"ק" דהיינו הט"ס תחתונות שלו, כי כל הט"ס התחתונות מכונים כאן בשם נקודות, שהם כולם ירדו למטה מטבור ונתלבשו במ"ה וב"ן הפנימים דא"ק. כמ"ש היטב לעיל דף ש"צ בד"ה אבל פרצוף. עש"ה.

וכל זה הוא פנימיות א"ק. כלומר, שכל זה הוא בחינת פרצוף הס"ג בבנינו עצמו, שאין בכלל זה הענפים שיוצאים לחוץ ממנו, שאותם הוא מבאר לאחר מכן.

(ד) השערות של הכתר מקיפים ראשו מבחוץ עד המצח ועד האזנים: כבר נתבאר לעיל דף שצ"ב ד"ה והנה הגם. שהשערות נחלקים לב' בחינות: ראש, וגוף. שעד האזנים שהוא בינה נחשב לבחינת ראש, משום שמקום הזווג היה בנקבי העינים, שהם חכמה דראש, וע"כ נתפשטו האורות משם ולמטה אל האזן חוטם פה, לבחינת התלבשות, המכונה גוף. וכבר ידעת שההפך מראש לגוף הוא רב מאד. וז"ש שהשערות נמשכים עד האזנים. כי עד שם נחשב לבחינת ראש, אבל מאזנים ולמטה כבר נחשב לבחינת גוף, כמ"ש והולך.

שערות הזקן הנמשכים מן ס"ג הכולל הנקרא נקודים. וצריך שתדע שאלו האח"פ שיצאו מבחינת ראש לבחי' גוף כנ"ל, המה גקראים תמיד בשם ס"ג הכולל. והטעם הוא כמ"ש הרב לקמן. שכל הס"ג הזה דא"ק שאנו

ה) ונמשכין תחלה סוד הטעמים דס"ג, שהיא אח"פ עד טבורי. ואח"כ לא הוציא שאר בחינות לחוץ, יען כי הם מלובשים תוך מ"ה וב"ן כנ"ל,

אור פנימי

את הזו"ן אשר שם. עש"ה. וזה אמרו. שלא הוציא שאר הבחינות שלמטה מטעמים דס"ג, שהם הט"ס תחתונות דס"ג, יען הם מלובשים תוך מ"ה וב"ן. דהיינו כמבואר, שהט"ס תחתונות דס"ג, הם מלובשים בזו"ן שלמטה מטבור דא"ק הפנימי, שהמה נקראים מ"ה וב"ן. וזכור הדברים האלו, כי ענין התלבשות הזוהר דט"ס תחתונות דס"ג במ"ה וב"ן הפנימים, האמור הוא ענין יסודי לכל המקרים של העולם הנקודים.

עלו כל בחי' ס"ג הפנימים השמונים תוך מ"ה וב"ן הפנימים. ענין עליה הזו הוא כדרך עליות האורות שבהסתלקות א' אצל א"ק הפנימי, וכדרך עליות האורות דהסתלקות ב' אצל פרצוף הע"ב. שפירושו הוא הזדככות המסך מכל עביותו לגמרי עד שנשתוו לבחינת מסך של ראש, שהשתוות הזו נבחנת שהמסך וכל הרשימות הכלולים בו, עלו למלכות של ראש ונתכללו עמה שם בהווג של ראש. וכן היה בפרצוף הס"ג הזה, כי אחר דמיון בהמלכות דס"ג, דהיינו שנזדכך המסך לקומת מלכות הנה הוא בא משם ומזדכך לגמרי מן כל עביותו ומשתווה להמלכות של ראש, ונפסק הזווג מהפרצוף וכל האורות מסתלקים להמאציל, הכל כמו שנתבאר לעיל ח"ד פ"ד באו"פ סעיף ג'. עש"ה.

ונתבאר שם שהאורות מניחים אחריהם רשימות בעת הסתלקותם, גם נתבאר שהמסך מידי עברו בשעת הזדככות מספירה לספירה עד שמזדכך כולו ובא להראש, הנה הוא נכלל בהרשימות ההם, ע"ש. ונמצא כאן. אשר האורות דס"ג שנתלבשו בזו"ן הפנימים, הנה האורות הללו שכבר נתערבו בהעביות דבחי"ד שבכלים דלמטה מטבור, אע"פ שנסתלקו משם הניחו אחריהם רשימות. והרשימות

הם ענפים הנמשכים מס"ג הכולל. וזכור זה. כללות ג' מוחין שבו. כלומר ג' ספירות הראשונות כח"ב של הנקודים, המה נעשים מן שערות הזקן הללו. ולא מעצמו, רק מן הכללות שבהם המקובץ בתיקון הד' דשערות הזקן, הנקרא שבולת הזקן. כמ"ש כל זה בהרחבה לקמן. וזה אמרו שמהם נעשו כללות ג' מוחין שבו.

ה) ונמשכים תחלה סוד טעמים דס"ג שהוא אח"פ עד טבורי: כלומר כי תחלה מטרם שיצאו עוד ענפי הס"ג הכולל לחוץ, דהיינו שערות ראש ודיקנא, יצאו הטעמים דס"ג, שהם קומת אח"פ עד טבורי, שהם בחינת אור ישר ורחמים, כמ"ש באורך לעיל דף ש"צ באו"פ ד"ה והנה הס"ג, עיין שם שיש שם ג"כ בחינת זכר שקומתו עד החכמה, ומ"מ מכנה הפרצוף בשם אח"פ, כי עיקר האור והקומה נבחן מבחינת הנקבה, כי כל ההתפשטות להגוף הוא רק מבחינת הנקבה, שיש לה בחינות עביות דהמשכה, והנקבה אין לה אלא קומת אח"פ, שהוא קומת בינה. ומה שמסתתרים על הטבור, כבר נתבאר שם באורך. ע"ש.

שהם מלובשים תוך מ"ה וב"ן. וענין התלבשות זו, כבר נתבאר לעיל דף ש"צ ד"ה ותדע. כי הע"ב לא חזר ומילא הכלים שנתרוקנו מטבור ולמטה בא"ק הפנימי. מטעם שהע"ב אין לו המסך דבחי"ד, וע"כ אינו יכול להאיר מטבור ולמטה ששם מקום הבחי"ד, וע"כ נשארו הכלים דזו"ן הנמצאים בא"ק הפנימי מטבור ולמטה, בלי אור. אלא לאח"ז אחר שנתפשט הפרצוף ס"ג, הנה ט"ס תחתונות שלו, שאין בהם אלא רק קומת אור הבינה, שעל אור הזה לא היה הצמצום, המה שירדו למטה מטבור דא"ק ומלאו אור

כדרך אורות ע"ב הכולל, שלא נתגלה ממנו רק השערות הנמשכים מע"ב של ע"ב הכולל, ושאר חלקם טמיר תוך ס"ג הכולל.

ו) והנה רצה להוציא גם מן מ"ה וב"ן שבו הפנימים, חיצוניותם לחוץ, ואז עלו כל בחינות ס"ג הפנימים, הטמונים תוך מ"ה וב"ן הפנימים, ועלו עמהם מ"ה וב"ן הפנימים, ואז אלו מ"ה וב"ן הם המ"ן שלהם, אל הטעמים

אור פנימי

האלו דבחי"ד, נכללו בהמסך שעלה אל המלכות של ראש, ונמצא שבעת שעלה המסך למלכות של ראש, שהביא עמו גם הרשימות ההם דזו"ן הפנימים, הנק' מ"ה וב"ן הפנימים. וזה אמרו, ואז עלו כל בחינות ס"ג הפנימים הטמונים תוך מ"ה וב"ן פנימים היינו הרשימות של ט"ס התחתונות דס"ג גופיה המלוכשים וטמונים תוך הרשימות דמ"ה וב"ן הפנימים שהם מבחינת עביות דבחי"ד ומתוך שהרשימות דאורות דס"ג מעורבות ונכללות ברשימות דמ"ה וב"ן, לכן עלו יחד כלולות במסך דס"ג אל המלכות של ראש ונתכללו שם בזווג העליון. כמו שמבאר והולך.

ואין להקשות הרי נתבאר לעיל שפרצוף הס"ג נשאר בבחינת מטי ולא מטי הקבוע ותמיד, ואיך אומר כאן שגם בס"ג נוהג הסתלקות האורות כולם להראש. אמנם כבר ידעת שאין העדר ברוחני, וכל השינויים שאנו מבחינים בהרוחנים, הם רק ענין של תוספות הצורות, אבל צורה הקדמת אינה מתבטלת לעולם. וכן כאן כי אע"פ שנעשה גם כאן ענין הסתלקות האורות, אחר שנתערבו האורות דס"ג במ"ה וב"ן הפנימים, מ"מ הצורה דמטי ולא מטי התמידי נשארת על מקומה.

ועלו עמהם מ"ה וב"ן הפנימים. כבר נתבאר לעיל בדיבור הסמור. כי הרשימות דס"ג נתערבו בהרשימות של מ"ה וב"ן, וכולם נכללו בהמסך. ועלו עמו יחד להראש. מ"ה וב"ן הם המ"ן שלהם. הנה המסך העולה להמלכות של ראש, להתכלל שם בזווג של ראש, כדי להתחדש ולהתפשט משם

לפרצוף חדש, ע"ד שהיה בב' הפרצופים הקודמים: הע"ב והס"ג, הנה המסך הזה השיג עתה שם חדש, שהוא, "מ"ן" שהוא ר"ת מיין נוקבין. והוא מטעם שנתבאר לעיל בדיבור הסמור, אשר ב' מיני רשימות נתערבו כאן זה בזה, שהם רשימות האורות דס"ג שהם בחינת עביות דבחי"ב, עם רשימות האורות שנתלבשו במ"ה וב"ן הפנימים, שהם בחינת העביות דבחי"ד. ונדע שבחי"ב ה"ס ה' ראשונה דהויה, והעביות דבחי"ד ה"ס ה' אחרונה דשם הויה. שהם ב' נקבות. ומתוך שהמסך בעת עלותו להתכלל בזווג של ראש נכלל מב' נקבות אלו ביחד, ע"כ נקרא עתה בשם מיין נוקבין, לשון רבים, להיותו כלול מב' נוקבין. ותדע כי חיבור הזה גרם להיות עשרה כלים בהעשר ספירות, ותיקון ב' קוין, כמ"ש לקמן. וה"ס שיתוף מדת הרחמים בדין, כי ה' ראשונה ה"ס מדת הרחמים, וה' אחרונה ה"ס מדת הדין, והם באו עתה יחד במסך בזווג אחד. כמ"ש עוד לפנינו בהרחבה.

וזה אמרו, מ"ה וב"ן הם המ"ן שלהם. כלומר הם גרמו ענין המ"ן שנתחדש מכאן ואילך בהעולמות, משום שהם הזו"ן דא"ק הפנימי, שקומתו עד הכתר מחמת הבחי"ד שבו, כנודע. והם נכללו ובאו בהרשימו דבחי"ב שהם מהאורות דס"ג, ונכפלו יחד בהעביות שבהמסך שאו נקראו מ"ן כנ"ל. ודע כי מעת שנתחברו שוב לא נפרדו זה מזה לעולם, אלא כל ההבחן שבהם הוא רק בפנימיות ובחיצוניות, שלפעמים הבחי"ד טמונה בפנים, והבחי"ב או הבחי"א מבחוץ,

עצמם דס"ג שאינם מלובשים תוך מ"ה וב"ן, והם בערך אר"א אל ישסו"ת. כי כמו שלצורך עבור זו"ג מזדווגים אר"א עילאין וישסו"ת נכללין עמהם,

אור פנימי

עילאין. וחציו התחתון שנתערב בבחי"ד בסוד מ"ן מכונה ישראל סבא ותבונה. וזכור היטב את השמות הללו בהוראתם, כי הרב משמש עמהם בכל ההמשך דלקמן.

ותדע, שכאן הושרש התחלקות אר"א לב' פרצופים: הנקראים אר"א, וישסו"ת. ואע"פ ששניהם יוצאים, מבחינת אח"פ שיצאו לחוץ, דהיינו שערות דיקנא. כנ"ל דף שצ"ב ד"ה שבהם. ע"ש אשר אח"פ האלו הם כבר מקבלים מבחינת חצי התחתון דס"ג המתוקנים במ"ן. מ"מ כיון שהם ע"ס שלמות של ראש, אשר אר"א הם בחינת הראש של הפרצוף, דהיינו מבחינת נקבי עינים ולמעלה, ע"כ נבחנום שהם אינם כלולים בהמ"ן, בהיות המסך דמ"ן מתוקן מתחתיהם דהיינו בנקבי עינים, ואין העביות פועל כלום ממטה למעלה, כנודע. אבל היסוסו"ת הם בחינת אח"פ של הפרצוף, הגמשכים מנקבי עינים ולמטה, אשר המסך דמ"ן כבר פועל עליהם. וע"כ מיוחסים היסוסו"ת אל פרצוף התחתון דס"ג שכבר מעורבים בבחי"ד.

מזדווגים אר"א עילאין וישסו"ת נכללין עמהם. כבר נתבאר ענין אר"א וישסו"ת דאצילות, שהם בחינת ראש אחד של ע"ס גו"ע ואח"פ, אשר מתוך עלית ה"ת לנקבי עינים, המה נתחלקו לב' חצאי הראש, שחציו העליון, שהוא גלגלתא ועינים, הנבחן שאינו עוד מחובר בבחי"ד שבה"ת; מחמת שנמצאת למטה מעינים, כנ"ל, הם מכונים אר"א. וחציו השני של הע"ס דראש שהם אח"פ שלמטה מה"ת שבנקבי עינים, נבחנום למחברים עם הבחי"ד שבה"ת, וע"כ המה בחינת גוף שהוא מקבל מנקבי עינים של ראש ממעלה למטה. כנ"ל. והנה לצורך לידת זו"ן מתחברים ב' חצאי הראש הללו לפרצוף אחד. כי אותה ה"ת שבנקבי עינים חוזרת ויורדת למקום הפה דהיינו להמלכות של ראש, ואז חוזרים

ולפעמים הבחינה ב' טמונה מבפנים והבחי"ד מגולה מבחוץ כמו שהיה כאן בפעם הראשונה שנתחברו כמ"ש הרב כאן, „בחינת ס"ג הפנימים הטמונים תוך מ"ה וב"ן הפנימים" הרי שבחי"ב טמונה מבפנים והבחי"ד מגולה כלפי חוץ. ויתבאר עוד במקומו.

המ"ן שלהם אל הטעמים עצמם דס"ג, שאינם מלובשים במ"ה וב"ן. כמו שנתבאר לעיל דף שצ"א ד"ה ולפיכך. אשר הטעמים דס"ג, שהם האורות שבכלי דכתר דגוף דפרצוף ס"ג, מחויבים להסתיים בשוה עם סיום רגלי ע"ב, דהיינו למעלה מטבור, כי משום שהזכר המלובש בכלי דכתר יש לו קומת חכמה כמו הע"ב, וגם הנקבה שבכלי דכתר נכללת יחד עמו, ע"כ אינם יכולים להאיר למטה מטבור, כי אין להם מסך דבחי"ד, עש"ה. ונמצא שהאורות של הטעמים דס"ג אינם מלובשים במ"ה וב"ן שלמטה מטבור. וזה אמרו שנעשו למ"ן להטעמים עצמם דס"ג שאינם מלובשים במ"ה וב"ן. דהיינו להו"ן שבכלי דכתר דגוף הס"ג המסתיימים למעלה מטבור. וענין שנעשה כאן והאור שנמשך מחמתו, יתבאר לקמן במקומו המותאם.

אר"א אל ישסו"ת. הקש זה צריכים להבינו היטב. כי יש כאן ב' חצאי הס"ג שההפרש ביניהם מרובה ביותר, שהם, חציו העליון של הס"ג, שהוא הכלי דכתר דגוף הס"ג, המכונה טעמים, המסתיים למעלה מטבור, והוא לא ירד ולא נתערב במ"ה וב"ן הפנימים ונשאר בעביות דבחי"ב שלו, ובחי"ג של התלבשות. וחציו התחתון של הס"ג דהיינו ט"ס תחתונות שמחכמה ולמטה שנק' נקודות דס"ג, שהוא ירד ונתערב במ"ה וב"ן הפנימים, ונכפל בו ב' מיני עביות: של בחי"ב, ושל בחי"ד יחד. ואומר, אשר חציו העליון שלא נתערב בבחי"ד, מכונה אר"א

כן הכא, הטעמים דס"ג מזדווגים עם כל ע"ב, ומכ"ש שהנקודות תגין אותיות דס"ג מתחברים עמהם וטפלים להם, ולכן אינם עולים בשם דוגמת ישסו"ת הנ"ל. ואז מולידים בחי' ב"ן דחיצוניות ולבושם לחוץ. הרי נולדה הנקבה עתה תחלה.

אור פנימי

מחכמה לכתר אינו ממשיך רק קומת ז"א, וקומה זו היא שירדה שוב מטבור ולמטה להע"ס הנק' נקודים. כמ"ש זה באורך במקומו.

וזה אמרו „שנקודות תגין אותיות דס"ג מתחברים עמהם וטפלים להם" כי הט"ת דס"ג, שהם חכמה בינה ז"א ומלכות, מכונים נקודות תגין אותיות כי נקודות הם חו"ב, תגין הם מ"ה, דהיינו ז"א. ואותיות הם ב"ן, שהיא המלכות. והם נעשו למ"ן ועלו אל הטעמים דס"ג, ונתחברו עמהם ונכללו בהטעמים ההם, וע"כ נעשה הווג שם בהענינים דראש של הטעמים. כנ"ל.

ב"ן דחיצוניות ולבושם לחוץ. אל תטעה לפרש שנולד כאן קומת המלכות, שנקרא תמיד ב"ן. כי ווג הנעשה בנקבי עינים הוא מבחינת עביות דבחי"א, שהוא קומת ז"א. ולא עוד אלא שיש כאן בחינה ב' מבחינת התלבשות שהיא קרובה לקומת הס"ג, כמ"ש לקמן. אכן תראה שהרב מכנהו בשם ב"ן דחיצוניות ולא סתם ב"ן, והוא כי באמת הוא בחינת ס"ג, כנ"ל (דף שצ"ד ד"ה שערות הזקן). ע"ש. והקומה הזו מכונה באמת בשם ישסו"ת, שהוא ס"ג, אלא לפי שבחינת האח"פ החיצונים של ישסו"ת הוה ירדו לבחינת הנקודים למטה מטבור, שמשם נבנה הנקבה השורשית שבכל העולמות, שערכה באמת הוא ס"ג ולא ב"ן, כי ב"ן הפנימי שהוא בחי"ד, נשאר כולו בא"ק הפנימי, ולא נגלה ממנו שום בחינה נקבה בכל העולמות. ולפיכך נקרא המלכות של ישסו"ת הוה שיצא דרך נקבי עינים, בשם ב"ן, כי הוא ירש מקומו של ב"ן הפנימי

האח"פ ג"כ אל הראש ומתיחדים עם או"א לבחינת ע"ס של ראש אחד, ואז מולידים מוחין בשביל זו"ן דאצילות. כמ"ש, במקומו. וזה אמרו כמו שלצורך עיבור זו"ן מזדווגים או"א עלאין וישסו"ת נכללין עמהם, כן הכא הטעמים דס"ג מזדווגים עם כל ע"ב ומכ"ש שנקודות תגין אותיות דס"ג מתחברים עמהם וטפלים להם. פירוש. כי נתבאר לעיל ענין לידת מוחין דז"א, שאז מתחברים או"א ויסו"ת לראש אחד, שנעשה הווג במסך דבחי"ב בפה הכולל שבראש הוה, שהע"ס היוצאים על מסך הזה יש לו קומת ג"ר דבינה, שהמה נעשים מוחין וג"ר בשביל ז"א. אמנם לצורך עיבור ז"א דהיינו הקטנות של ז"א, אינו כן. ואע"פ, שהווג הזה צריך ג"כ להעשות באו"א, שהם תמיד בחינת הראש, אמנם כאן נכללים ישסו"ת באו"א, כי טפת ז"א הנכללת בנהי"י דא"א, עולה ונכללת בהמסך דישסו"ת, וישסו"ת נכללים באו"א, והווג נעשה במסך דישסו"ת שנכלל בבחינת מ"ן במסך דאו"א, אשר הקומה היוצאת על ווג הזה, היא קרובה לבחי"א, שחסרה ג"ר, ואז יוצא הו"א מחוסר מוחין, אלא בבחינת גוף בלי ראש.

והנה כאן יצא ג"כ מתחלה רק בחינת הקטנות של הנקודים, כמו הו"א דאצילות הנ"ל, וע"כ עלו הנקודות דס"ג המעורבות כבחי"ד, ונכללו תוך הטעמים דס"ג, שהם לא נתערבו בבחי"ד, ובבחינים כמו או"א עילאין, כנ"ל, והטעמים דס"ג עלו להראש דס"ג עם המ"ן של הנקודות, ונעשה הווג על המ"ן דנקודות הנכללים בהטעמים, ולא על בחינת המסך של הטעמים, והנה אז עלו המ"ן לעינים, שהם בחי"א, כי האו"ח העולה

* (ז) כשעלה ברצון המאציל להאציל עולם הנקודים, וכוונתו היתה לעשות להם בחינת כלים, כדי שיהיה כח בעולמות התחתונים לקבל אור העליון, וראה המאציל א"ס כי עדיין אין כח ויכולת בתחתונים לקבל האורות האלו היוצאים דרך נקבי העינים, אשר הם מתפשטים ממקום הטבור של א"ק עד רגליו, כמו שיתבאר. לכן קודם שהאציל האורות האלו, היה עוד צמצום ב' אחר בא"ק, ע"ד הצמצום הנזכר לעיל בא"ס. והוא שכל

אור פנימי

דס"ג ורשימות דבחי"ד, זה בזה, כנ"ל באו"פ דף שצ"ו ד"ה מ"ה וב"ן. עש"ה. ולפיכך, נתעלה מקום הצמצום שהיה בסיום דבחי"ד שהיא הנקודה דעולם הזה, ועתה נתעלה למקום הסיום דבחי"ב, שהוא בחינת הטבור דעולם הנקודים, כמ"ש להלן. באופן שענין התעלות האורות דנה"י לחג"ת דא"ק, גרם לנקודת הצמצום חדשה וסיום חדש להעולמות, שהוא דומה לגמרי לצמצום הראשון שהיה בא"ס, כדברי הרב. גם תדע כי ממקום נקודת הצמצום החדשה שהוא טבור של הנקודים, עד מקום נקודת הצמצום הראשונה שהיא העולם הזה, הוא מקום עמידת ג' העולמות שלמטה מאצילות, הנקראים ב"ע. כמ"ש עוד במקומו.

האור שהיה מתפשט בתוך פנימיותו של הא"ק הזה ממקום טבורו ולמטה העלה למעלה ממקום הטבור. כבר נתבאר, שהרב מדבר כאן מב' פרצופים, שהם: פרצוף הראשון דא"ק המכונה א"ק הפנימי שהעביות דבחי"ד משמשת בו. ומפרצוף השלישי דא"ק המכונה ס"ג, שהעביות דבחי"ב משמשת בו. כמ"ש באו"פ לעיל דף שצ"ד ד"ה וס"ג עש"ה כי אי אפשר להכפיל שוב את האריכות ההיא. וטבור, פירוש, מקום הסיום רגליו דהתפ"ב דא"ק, המכונה ע"ב. והוא מטעם שנתבאר שם, שאין בע"ב הזה אלא מסך דבחי"ג, וע"כ אינו יכול להאיר למטה מטבור דא"ק הפנימי ששם מקום כלים דבחי"ד, שאין בע"ב בחינת המסך דבחי"ד, וע"כ נבחן שהוא מסתיים על

כמבואר. וזה אמרו ואז מולידים בחינת ב"ן דחיצוניות.

נולדה הנקבה עתה תחלה. כמ"ש בדיבור הסמוך שמלכות דישס"ת שיצאה דרך העינים שממנה נאצלו הע"ס של הנקודים, היא הנקבה השורשית שבכל העולמות.

(ז) אין כח בתחתונים לקבל האורות האלו היוצאים דרך נקבי העינים: כי האו"ח היוצא על בחינת העביות דבחי"א, הוא אור דק שאינו מגיע לבחינת גוף דהיינו התלבשות. כמו שנתבאר לעיל בחלקים הקודמים. גם ידעת שהעינים הם כינוי לספירת חכמה של ראש, שהיא בחי"א. וזה אמרו שעדיין לא היה כח ויכולת לקבל האורות דנקבי עינים. צמצום ב' אחר בא"ק, ע"ד הצמצום הנזכר לעיל בא"ס. הנה לכאורה תמוה הלא גם בב' הפרצופים הקודמים היה אותו הסתלקות האורות, מהגוף דעליון כדי להאציל להתחתון, הנקראים לעיל בדברי הרב בשם הסתלקות א' והסתלקות ב'. עיין סוף חלק ה' אות ס'. ומה נשתנה הסתלקות הזו דנה"י דא"ק, לקרוא אותו בשם צמצום ב'. ולא עוד אלא לדמותו לצמצום ראשון שבעולמות. והענין הוא, כי באמת נעשה כאן ענין חדש לגמרי, מלבד המובן של הסתלקות האור, שהיה בע"ב וגלגלתא דא"ק. והוא כי נעשה כאן בחינת נקודת הצמצום חדשה, נוסף על נקודת הצמצום הראשונה שהיה בצמצום א"ס ב"ה. והיה זה, מטעם התערבות הרשימות

האור שהיה מתפשט בתוך פנימיותו של א"ק הזה ממקום טבורו ולמטה העלהו למעלה ממקום הטבור, בחצי גופו העליון, ונשאר מקום הנזכר מן הטבור ולמטה בלי אורות.

(ח) והמשכיל יבין וידמה מלתא למלתא, איך בכל העולמות הנאצלים, המאירים בעולם שלמטה מהם, תמיד הם בחינת חצי תחתון דת"ת ונה"י. כי הרי מצינו, איך חצי ת"ת ונה"י דז"א מאירים בנוקביה. ונה"י דא"א ואו"א מאירים לז"א. ונה"י דע"י לא"א. וכן התפארת ונה"י הזה דא"ק, מאירים לע"י ולכל עולם האצילות, כמו שיתבאר. עוד מזה יתבאר לך,

אור פנימי

שבאצילות הנקודים. אמנם עיקר הקוטב שבו, הוא דבר השיתוף דמדת הרחמים בדיון, שהם ענין התחברות הבחי"ב שה"ס בינה, עם הבחי"ד שה"ס המלכות. שה"ס המובא בוהר רות, על הפסוק ותלכנה שתיהן, אשר ב' ההיין שבשם הוי"ה, דהיינו הה"ר שהיא בינה, והה"ת שהיא מלכות, נתחברו והיו כאחת. ע"ש וענין הזה, הורשש כאן, בעליות האורות נה"י דא"ק ששזטה מטבור אל החג"ת שלמעלה מטבור. כי מתחלה נתפשט האור דט"ת דס"ג שהם בחי"ב למטה מטבור דא"ק, ונתלבשו ונתחברו עם הו"ן דבחי"ד אשר שם, ובזה קבלה הבחי"ד כח, שתוכל אח"כ לעלות עם הט"ת דס"ג, למעלה מטבור, ששם בחי' הטעמים דס"ג, דהיינו אור ישר רחמים של התפשטות הס"ג, ומשם להתחכמה של ראש הס"ג, המכונה נקבי עינים. באופן, שבחי"ד שה"ס ה"ת נתלבשה ובאה בהמסך שבנקבי עינים ונכללה שם בהווג העליון שעל המסך הזה, המעלה אר"ח מחכמה לכתר, וממשיך קומה של בחי"א, שהיא קומת ז"א, כנודע. אלא מתוך שיש שם גם בחינת התלבשות של בחי"ב, כמ"ש להלן. ע"כ נבחן לקומת ישראל סבא ותבונה. ונמצא שבישט"ת הזה היוצא מזווג דעינים, כלול בו הבחי"ד, שהיא ה"ת דהוי"ה, באופן, שבי הבחינות: מדה"ר שהיא בחינת הישט"ת, ומדת הדין שהיא בחינת ה"ת, נתחברו כאן בפצוץ אחד ממש.

הטבור, ונשארו הכלים דא"ק הפנימי ריקנים בלי אור מטבורו ולמטה, כמו שהיו בעת הסתלקות הא' מטרים שנתפשט הע"ב. אמנם אחר שנתפשט פצוץ השלישי, הנק' ס"ג, הנה אז נתפשטו בחינות הנקודות שלו, שהם הט"ס תחתונות שלו, שאין בהם אלא אור הבינה, כנ"ל, והם נתלבשו ומלאו את הכלים הריקנים שמטבור ולמטה דא"ק הפנימי. כמ"ש שם. הרי שהאורות הללו שמטבור ולמטה דא"ק הם בחינות ב' פרצופין: א"ק הפנימי, והס"ג דא"ק. כי הט"ת דס"ג מלובשים בחצי ת"ת ונה"י דא"ק הפנימי, דהיינו המקום שמטבור ולמטה שלו.

וזה אמרו, „שכל האור שהיה מתפשט בתוך פנימיותו של הא"ק הזה מטבורו ולמטה" דהיינו ב' מיני אורות הנ"ל שהם ט"ת דס"ג, וזו"ן דבחי"ד דא"ק הפנימי עצמו. „העלהו למעלה ממקום הטבור בחצי גופו העליון" דהיינו שאלו ב' מיני אורות נסתלקו מהמקום הזה שממטה לטבור, הנקראים תנה"י ועלו למעלה מנקודת הטבור, שהוא אל הטעמים דס"ג. כנ"ל באו"פ (דף שצ"ז ד"ה המ"ן וד"ה מדווגים. עש"ה).

העלהו למעלה ממקום הטבור. ענין העלאה זו של האורות מלמטה מטבור דא"ק, אל המקום שלמעלה מטבור הוא ענין הכי יסודי בזאת החכמה, וע"כ צריכים להבינו היטב. והוא באמת ענין ארוך מאד שאינו נתבאר אלא בהבנת כל דרושי הרב

כי בכל זמן הוצאת אורות להאצילם, צריך ענין הצמצום, ויתבאר למטה במקומם, איך גם א"א צמצם אורות נה"י שלו כדי להאציל את ז"א ונוקביה, ודי למבין.

* (ט) והנה אחר שצמצם עצמו, הניח חד פרסא באמצע גופו במקום

אור פנימי

שהמלכות של ראש בכח הזווג אשר נעשה בהמסך שבה, היא מתרחבת לע"ס מינה ובה ואז האור מתלבש בה ממעלה למטה, כלומר בהתלבשות גמור. ועתה שמקום המסך והזווג נתעלה לנקבי העינים, שהוא חכמה דראש, והאור"ח עולה ומלביש האור"י מחכמה ולמעלה עד הכתר, נמצא אשר המלכות שבחכמה ההיא מתרחבת אח"ו ומתפרשת עם האור ישר שבה ממעלה למטה שהוא לג' הספירות בינה וזו"ן דראש, ונעשה הבינה וז"א ומלכות האלו, המכונים אח"פ, לבחי' ספירות דגוף, שפירושן, כלי קבלה על אותו האור היוצא מהזווג שבנקבי העינים, באופן שנעשה כאן מע"ס של ראש אחד, פרצוף שלם ראש וגוף, אשר הגלגלתא ועינים ממנו לבדם, נשארו בו לבחינת ראש, ואז חוטם ופה שהיו בו, נעשו לבחינת גוף אל הראש ההוא.

והנה באותה המדה שנתעלה המלכות השרשית של הראש, מן הפה לנקבי העינים, כן נתחלקו הע"ס דסיום של פרצוף הסי"ג ההוא, כי הע"ס המסיימים להפרצוף, מתחילים בהס"ג, ממקום החזה עד סיום רגליו, אשר בחינת הכתר וחכמה שבו, מתפשטים ממקום החזה עד הטבור, וג' הספירות: בינה ז"א ומלכות שבו, מתפשטים מטבור עד סיום רגליו. ונמצא עתה כמו שהבינה ז"א ומלכות דראש, יצאו לחוץ מבחי' ראש ונעשו לבחינת גוף, כן הבינה ז"א ומלכות דספירות הסיום, יצאו לגמרי מבחינת אצילות הפרצוף, באופן שאותו מסך המסיים להפרצוף, שעמד בהמלכות דע"ס הסיום, שהוא מקום של

הנך מוצא שכל החיבור והשיתוף הזה, של הבחי"ב והבחי"ד, נעשה ע"י עליות האורות נה"י דא"ק לחג"ת שלו למעלה מטבור. כי משם עלו הבחי"ב והבחי"ד כלולות זו בזו עד שבאו יחד למקום הזווג עם אור העליון המכונה נקבי עינים, ונעשה משניהם פרצוף אחד ממש. והוא הפרצוף המכונה עולם הנקודים. וזכור ההבנה הזו כי היא היסוד של כל הדרושים הבאים להלן. ופרטיות הענין הנ"ל וסבת הסתלקות האורות דנה"י, כבר נתבאר לעיל דף שצ"ה ד"ה עלו כל בחי'. ע"ש.

(ט) פרסא באמצע גופו וכו' ושאיב מעילא ויהיב לתתא: פרסא, פירושו מסך המסיים של הפרצוף בדומה לאצבעות רגלים שהם סיומו של הפרצוף, אלא ההפרש הוא, בערכי פנימיות וחיצוניות, כי הפרסא, היא בחינת הסיום של פרצופים הפנימיים, ואצבעות רגליו הוא בחינת הסיום גם לחיצוניות הפרצוף. ופרסא זו נעשתה, אחר זווג עליון שנעשה בנקבי העינים, שפירושן הוא, שנתעלה מקום הזווג ממקום הפה, שהיא המלכות של הראש, אל מקום נקבי העינים, שהיא החכמה של הראש. כנ"ל באורך. (בדף שצ"א ד"ה שערות). ע"ש ואז נחלקו הע"ס של הראש, לבי' מדרגות ראש וגוף, שהמרחק רב ביניהם כי בראש עדיין אין שם כלים ובחינת התלבשות בפועל, כי האור"ח משמש שם מבחינה מטה למעלה, ולא בבחינת ממעלה למטה שפירושן התלבשות. אלא

טבורו מבפנים כדי שיפסיק בינתיים. וז"ס יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים. כנזכר בזוהר בראשית דף ל"ב, אית קרומא חדא באמצעית מעוי דבר נש דאיהו פסיק מעילא לתתא, ושאיב מעילא ויהיב לתתא. ואז נשאר כל האור לעילא מהאי פרסא, והיה שם דוחק ומהודק. ואז בוקע בהאי פרסא ויורד והאיר בשאר הגוף מהטבור ולמטה.

(י) ואמנם ודאי, שעל ידי הסתלקות האור למעלה מהטבור היה מספיק להיות יכולת בעולם האצילות לקבל האור שלהם, אבל לא היה מספיק לתת כח לעולם הבריאה, שיוכל גם הוא לקבל אורו ג"כ, ולכן הוסיף בחינה אחרת, להניח שם אותו המסך והפרסא. נמצא שהם ב' דברים: צמצום האור למעלה, שיוכל האצילות לקבל האור שלו, והטעם, שע"י עלייתו למעלה, יצא אור חדש, ובודאי שהאור ההוא בא ממועט, אע"פ שהוא משם ס"ג עצמו, היו יכולים לקבלו. וענין הפרסא היה, כדי שיוכל גם הבריאה לקבל אורו.

* (יא) וצריך לתת טעם למה הוצרך שני דברים: א' הצמצום, ב' הנחת הפרסא. אך הענין הוא שיוכלו התחתונים לקבל האור, הוא על ידי המעטת

אור פנימי

מלעילא ויהיב לתתא גם ענין הבקיעה שהאור בקע את הפרסא יתבאר להלן.
(י) צמצום האור למעלה שיוכל האצילות לקבל וכו' יצא אור חדש: היינו האור שיצא ע"י הזווג שבנקבי עינים שנתבאר ענינו לעיל. שעל ידי האור הזה נתתקן בחינת האצילות לבדה, דהיינו בחינת הנקודים, עד הטבור של הנקודים, כי עד שם הוא מקום האצילות העתיד להיות אחר עולם זה, אמנם לא הגיע מאור זה כלום להמקום שטבור ולמטה דנקודים, כמ"ש לקמן.

אור חדש ובודאי שהאור ההוא בא ממועט אע"פ שהוא משם ס"ג. כי על ידי העליה למעלה למקום נקבי העינים, שהוא חכמה ובחי"א, הרי נתמעט הס"ג מקומת בינה לקומת ז"א, וע"כ יכולים הכלים לקבלו,

אצבעות רגלין, עלה עתה להחכמה של הע"ס האלו, שהוא מקום הטבור. וג' הספירות: בינה וז"א ומלכות שלמטה מהטבור, יצאו לגמרי לחוץ מהפרצוף ונתבטל מהם בחינת האצילות של אותו הפרצוף. ובוזה תבין היטב, שאותם ט"ס התחתונות דס"ג, שהיו מתפשטים מלפנים, מהטבור עד סיום רגלים של הא"ק הפנימי, ועלו לבחי' מ"ן אל הטעמים דס"ג ולבחינת נקבי עינים, לא חזרו וירדו אח"ז למקומם הראשון דהיינו עד סיום רגלין דא"ק, שהרי כבר נשתנה מקום נקודת הסיום פרצוף הס"ג, דהיינו במקום הטבור, וכבר הופרס שם מסך המסיים את הס"ג, כנ"ל. אלא שנשארו למעלה מהטבור והפרסא, ורק הזו"ן דא"ק הפנימי שהיה כלול עמהם, הם לבדם ירדו למטה מהטבור. וענין ושאיב

האור, וגם בהיותו בא דרך מסכים. והנה כיון שבעולם הנקודים היה עיקר התחלת גילוי הכלים. הוצרך הצמצום הנזכר לשיומזעט האור ויוכלו כלי הנקודים לסובלו, וגם בהיותם מצומצמים שם, הם דחוקים מאד, ועל ידי זה הם יוצאים בחוזק דרך העינים ומתפשטים למטה.

יב) והוכרח ג"כ להשיג הפרסא, ולהמעיט יותר האורות היוצאים דרך הפרסא, וטעם תוספות המעטתו על ידי הפרסא, אינו לענין עולם הנקודים עצמו שהוא עולם האצילות, אלא לצורך עולם הבריאה שתחתיו,

אור פנימי

דפרסא. כי בשעה שב' הבחינות מחוברים ומהודקים זה בזה, או הפרסא מסוגרת כמו המסך העומד באצבעות רגלים, שאין שום התפשטות של הפרצוף מלאחר סיום של אצבעות רגליו. ובשעה שהבחי"ד עוזבת את הפרסא, ויורדת למקום אצבעות רגליו של הפרצוף כמו שהיה מקודם לכן, אז מתבטל כח הסיום של פרסא שזה נק' שנבקע הפרסא, והאורות עוברים משם ולמטה לעולם הבריאה. וזהו כוונת הזוהר דשאיב לעילא ויהיב לתתא. ייתבאר עוד להלן.

מסך ופרסא בין הבריאה אל האצילות. כי מכת הפרסא שנתתקן כאן מתחת הפרצוף ס"ג דא"ק, נקבע גבול עולם של הנקודים על בחינת הטבור שלו, אשר על הטבור דנקודים הנה נעשה אותה הפרסא שבין אצילות לבריאה. כמ"ש זה היטב לקמן. וזה שמרמז להבין בזה את הפרסא שבין אצילות לבריאה. כי הם ענין אחד.

האצילות למה שלמעלה ממנו אין צריך מסך ממש רק ריחוק מקום לבד: כלומר, שאע"פ שענין הסיום של רגלי הס"ג על הפרסא, הוא מסבת עלית האורות שלמטה מטבור למ"ן אל נקבי העינים, שמטעם זה יצאו האח"פ של הראש לחוץ מהראש, והבינה וז"א ומלכות דע"ס הסיום לחוץ מהגוף של האצילות. כנ"ל דף ת"א ד"ה פרסא ע"ש. וא"כ משמע לכאורה שהפרסא באה לתיקון האצילות דאורות הנקודים מסבה שנאצלים מאורות העינים. וע"כ אומר, שהן אמת כי

בבחינת אצילות. ותדע, שאור חדש הזה, הוא האור דכלים דפנים דג"ר, והוא עצמות האור דג"ר ונקודים, אבל אותו אור חדש שנאצל אח"כ ע"י זווג ע"ב ס"ג, שירד ובקע לפרסא, והאיר לנקודים, הוא אינו בחינת עצמות אור של הנקודים, אלא שנבחן לבחינת תוספות אור, ובחינת גדלות.

וזה אמרו, „שע"י עלייתו למעלה יצא אור חדש ובודאי שהאור ההוא בא ממועט אע"פ שהוא משם ס"ג עצמו היו יכולים הכלים לקבלו" דהיינו הכלים דג"ר דנקודים, כנ"ל. ומכנה אותם עולם האצילות, משום שהמה השרשים לעולם האצילות.

יב) הפרסא אינו לענין עולם הנקודים עצמו שהוא עולם האצילות, אלא לצורך עולם הבריאה שתחתיו: כבר נתבאר לעיל שענין הפרסא ה"ס המסך המסיים לפרצוף הס"ג בדומה לאצבעות רגליו שמקודם לכן, אמנם יש בו תיקון גדול, הנקרא בזוהר דשאיב מלעילא ויהיב לתתא, כנ"ל בדברי הרב. והוא משום שהוא בחינת מסך כפול מבי בחינות: מבחי"ב ומבחי"ד יחד. ולפיכך נהג בו ענין של בקיעת הפרסא בשעה שהבריאה צריכה לקבל האור מאצילות. וענין בקיעה פירוש, ביטול של גבול הסיום שבו והתפשטות האורות דס"ג למטה מהפרסא. והוא רק ביטול לשעתו, ואח"כ חוזר ונסתם. באופן שהוא דומה לפתח הנפתח ונסגר. והדבר תלוי בירידת הבחי"ד דפרסא מתוך הבחי"ב

שיהיה יכולת בו לקבל האור הנמשך לו. ובוה תבין איך יש מסך ופרסא בין הבריאה אל האצילות. אכן מן האצילות אל מה שלמעלה ממנו, אין צריך מסך ממש, רק ריחוק מקום בלבד שהוא הצמצום הנ"ל, כי עלה האור למעלה מהטבור ונתרחק מן הנקודה, אשר מכנגד הטבור ולמטה מבחוץ.

(ג) והמשכיל יבין, מזה, מ"ש כי כל יציאת אורות מחודשים ועולמות נוספים, אינו אלא על ידי צמצום אור. כי כן היה צמצום הא"ס להוציא א"ק, וא"ק להוציא הנקודים הוא האצילות. וכל זה הוא קרוב אל ביטול המלכים, ואסור להוציאו בפה, כי זה מקום גבוה.

(ד) והנה אחר הצמצום והפרסא הנזכרים, נמצא האורות שם רבים מאד במקום החזה. והועילה עליהם שם לצורך מיין נוקבין. וזה תבין ממ"ש

אור פנימי

בהסתכלות פנימית חלק ד' דף רס"ח אות ס"ג, עיין שם.

קרוב אל ביטול המלכים. זה נתבאר לעיל דף רל"ז אות ז'. ובאר"פ שם אות ת. וכבר נתבאר בדף שצ"ח ד"ה צמצום דבר ההשואה שבין צמצום הא"ס להוציא הא"ק, שה"ס קו הראשון שהאיר הא"ס לתוך מקום הצמצום, ובין צמצום הב' שהוא צמצום נה"י דא"ק, ששניהם הם בחינת הסיום וההפסק לאורות אצילות. אלא ההפרש הוא, כי נקודת ההפסק שנעשה על ידי צמצום א' לנקודת הסיום רגליו דפרצוף א"ק, היה בעולם הזה, כי רגלי א"ק מסתיימים בעולם הזה. בסו"ה ועמדו רגליו על הר הזיתים. וצמצום הב' עשה מקום הסיום והפסק האצילות דס"ג, שנקודת ההפסק החדש הזה מכונה פרסא, והוא ג"כ הסיום רגלין דכולהו פרצופי אצילות הבאים אחר פרצוף הס"ג, כי כל כח המחודש בהעליון שולט בהכרח גם על התחתונים ממנו. והוא מקום החתך וההפסק שבין עולם האצילות לג' עולמות ב"ע.

(יד) והועילה עליהם שם לצורך מיין נוקבין וזה תבין וכו'. אר"א שנחלקו לב': ענין המ"ן כבר נתבאר לעיל דף שצ"ו ד"ה מ"ה וב"ן

דבר הסיום גופיה דפרצוף הס"ג על הפרסא, בא עם מדת האצילות שבנקבי העינים. אמנם, זה עדיין אינו נקרא מסך ופרסא, אלא ריחוק מקום לבד, שמקודם היה סיום פרצוף הס"ג בשוה עם רגלי א"ק הפנימי, ועתה מסבת הזווג שנתעלה באור העינים, נתעלה סיום הפרצוף למקום הטבור, והגבול החדש הזה היה מכונה רק ריחוק מקום לבד. אמנם ענין הפרסא הוא דבר אחר שנוסף על הריחוק מהטבור ולמעלה, והוא לצורך הבריאה, כנ"ל, כי יש בהפרסא תיקון מיוחד שבסבתו עוברים אורות אצילות לבריאה.

(יג) אורות מחודשים ועולמות נוספים אינו אלא על ידי צמצום אור: כי אין חידוש נעשה בהעולמות אלא בסבת חידוש כלים, אבל בהאור אין שום השתנות לעולם, וכמו שמאיר בראש הקו כן האור מאיר בסוף העשיה. וענין התהוות הכלים, הוא כמ"ש הרב לעיל ח"ד פ"א אות ט', כי סבת התפשטות האור והסתלקותו אחר כך, גרם להעשות מציאות כל"י. הרי שצמצום והסתלקות האור הוא עצם מציאות הכלי. וטעם הדבר, כבר מובא באורך, בחלק ד' בהסתכלות פנימית אות נ"ח.

צמצום הא"ס להוציא א"ק. זה נתבאר

בענין או"א שנחלקו לב' כל אחד ואחד : אבא וישראל סבא. ובינה ותבונה. והמשכיל יבין כי כן היה כאן. כי שם ע"ב של א"ק שהם המוחין שבגלגלתא מלגאו, ושם ס"ג שהוא מאזן ולמטה עד הטבור בפנימיותו ולא בבחינת האורות היוצאים לחוץ, אלא אורות הפנימים עצמם של א"ק, הנה הע"ב שהוא דכורא, שהם המוחין שלו, נזדווג עם הטעמים של הס"ג, שהם מן אח"פ הפנימים, שהם השרשים אל האורות והענפים היוצאים לחוץ, ואלו הטעמים של ס"ג הפנימים נוקבא, ונזדווגו יחד.

טו) ואז אלו האורות שמטבורו ולמטה, שעלו במקום החזה, היו שם בבחינת מיין נוקבין אל הנוקבא, שהם טעמים דס"ג. ועל ידי מ"ן אלו היה הזווג הנזכר. ועל ידי זווג הזה הולידו אור חדש, וירד זה אור החדש ובקע האי פרסא. כי הרי למעלה ממנה במקום החזה יש עתה אורות רבים מאד, ואין כח במקום לסבלם, ונבקע הפרסא, ויורד האור דרך שם מהטבור ולמטה, וממלא כל אותו המקום שהיה ריקן מזה האור הנולד החדש. וז"ש בפרשת בראשית דף ל"ב דשאיב מעילא ויהיב לתתא.

אור פנימי

ומקבלים מבחינת האח"פ דשערות, והמה מוכרחים להתחלק אל גו"ע ואח"פ כמו הע"ס דשערות,

והקומה שיצאה ע"י עלית מ"ן לנקבי העינים, כבר נתבאר שם שהוא רק קומת הז"א, וחסר ג"ר. והוא נקרא ישסו"ת, משום שנשאר שם בחי"ב של התלבשות, כמו בהפרצופים הקודמים. והוא מתחלק לב' בחינות : גו"ע לבחי' ראש, ואח"פ לבחי' גוף. ומקום שלהם הוא מחזה דס"ג ולמטה, אשר הראש שהוא בחי' גו"ע, מתפשט מחזה עד הטבור דס"ג, והוא לבדו מכונה בשם ישסו"ת. והאח"פ מתפשט מהטבור ולמטה והם הג"ר דנקודים.

וזה אמרו, „אחר הצמצום והפרסא נמצא שם האורות רבים מאד במקום החזה והעיליה עליהם שם, לצורך מ"ן" כלומר, אחר שיצא היססו"ת מנקבי העינים, וירד ונתפשט ממקום החזה עד הטבור, כנ"ל, הרי נתרבו שם האורות במקום החזה. וכבר ידעת אשר הפרסא כלולה מ' הבחינות : בחי"ד, ובחי"ב,

עש"ה. ואין צורך להכפיל הדברים. וענין או"א שנחלקו לב' כבר נתבאר בדף שצ"ו ד"ה או"א אל ישסו"ת. עש"ה. גם ע"ש ד"ה מזדווגים או"א. כי אי אפשר להכפיל כל זה. ושם תמצא כי ב' זווגים נעשו לצורך ע"ס דנקודים : הא' היה על ידי עלית נה"י דא"ק, הכלולים מבחי"ד ומבחי"ב יחד, למ"ן לטעמים דס"ג ומשם לנקבי עינים דראש הס"ג, שזה גרם שם התחלקות הע"ס דראש ס"ג לב' בחינות ראש וגוף : גו"ע נעשו לראש, ואח"פ יצאו לחוץ, בבחינת גוף כמ"ש זה לעיל דף שצ"א באו"פ ד"ה שערות. ודף שצ"ב ד"ה שבהם כלולים. עש"ה. כי אותה התחלקות דגלגלתא ועינים ואח"פ לא נעשה בעצם הראש דס"ג, אלא בבחינת ע"ס דשערות. ע"ש. אמנם אין הראש דס"ג יכול להשפיע לתחתון הימנו זולת ע"י פרצוף זה של השערות כי כל כח שנתחדש בהעליון שולט בהכרח על התחתון ממנו, כנודע. ולפיכך כל האורות המושפעים לתחתונים יוצאים ע"י הזווג שנעשה בנקבי העינים

טז) אכן האור שהיה מתחלה למטה ועלה למעלה, נשאר אח"כ תמיד למעלה בחוזה ולא ירד בפרסא. אמנם להיותם שם למעלה והם דחוקים שם, הוציאו מהם ענפים לחוץ דרך העינים, והם הם הנקודים שנתפשטו מחוץ א"ק מן הטבור עד סיום הרגלים. וזה עיקרם. אמנם גם אותו האור

אור פנימי

העינים שלו. שמנקבי העינים ולמעלה נקרא ישסו"ת, ונקודת הטבור הוא בחינת נקבי העינים האלו, ששם מסתיים היססו"ת. ומנקבי העינים ולמטה, שהוא מטבור ולמטה, נתפשטו האזן חוטם פה של היססו"ת, והם הג"ר דנקודים. ותדע שאע"פ שאור חדש שיצא מזווג הא' הזה הוא מחוסר ג"ר, עכ"ז הוא עצמותם ועקרם של אור הנקודים.

וזווג הב' שנעשה לצורך הנקודים המשיך הג"ר והמוחין אליהם. וזווג זה נעשה על ידי שני פרצופים: ע"ב וס"ג, כנ"ל, וע"י זווג הזה חזר ונתחבר הפירוד שנתהווה מחמת צמצום נה"י ועלייתם לנקבי העינים, דהיינו הגו"ע והאח"פ שנפרשו זה מזה, לראש וגוף, שע"י זווגם דע"ב וס"ג חזרו ונתחברו, ונעשו שוב לע"ס דראש אחד. כי הורידו ה"ת מנקבי העינים למקום הפה כמתחלה, ואז נבקע הפרסא שהוא מקום הסיום החדש הנעשה להס"ג במקום החכמה דע"ס המסיימים, שהוא מקור הטבור, כמ"ש לעיל (דף ת"ג ד"ה הפרסא, ע"ש). ועתה נתבטל הגבול החדש הזה, כי כמו שירדה הבחי"ד מנקבי העינים למקום הפה בראש הס"ג כן ירדה הבחי"ד ממקום הטבור והפרסא למקום הסיום רגלים דא"ק כמתחלה.

טז) שתי בקיעות א' דרך הפרסא, וב' דרך דופני כלים של א"ק: כי בקיעה הראשונה נעשה לצורך הגה"י דא"ק בעצמם, כי הפרסא היתה מגבלת ומסיימת את האצילות דס"ג שלא ירד שום אור עוד מהפרסא ולמטה, והיו הכלים דו"ן שבנה"י האלו ריקנים מאור, ועתה ע"י הזווג הב' דע"ב ס"ג נתבטל הגבול הזה דפרסא, כנ"ל בדבור הסמוך, ואז

כמ"ש לעיל (דף ת"ג ד"ה הפרסא, ע"ש). ונתבאר שם שפעמים יורדת הבחי"ד מתוך הפרסא, ואז נבקע הפרסא ומתבטל הגבול. והנה התפשטות היססו"ת ממקום החוזה עד הטבור גרם לירידת הבחי"ד מתוך הפרסא. כי נעשה למ"ן להטעמים דס"ג ואז נזדווג ע"ב הפנימי שבתוך הראש דטעמים דס"ג, (כנ"ל דף שפ"ט ד"ה והע"ב ע"ש). עם הראש דס"ג הנק' אח"פ משום שאור און מלוכש בגלגלתא דס"ג (כנ"ל דף ש"צ ד"ה וס"ג דיליה) ע"ש. וע"י זווג הזה דע"ב וס"ג, חזרה וירדה ה"ת מנקבי העינים דס"ג למקום הפה, דהיינו המלכות של ראש, כמו שהיה בתחלה, ואז נעשה הזווג בפה דראש על הבחי"ד אשר שם, ויצאה קומה חדשה עד הכתר מפה דראש הס"ג ולמעלה, ומשם ירד אור החדש הזה אל היססו"ת שבמקום החוזה, והוריד גם את בחי"ד שבבחינת נקבי העינים שלו שהוא במקום הטבור, הורידה למקום הפה שהוא המלכות דראש שבסיום הג"ר דנקודים, ונתחברו משום זה, הג"ר דנקודים, שהם ממקורם אח"פ דיסו"ת, עם היססו"ת שבחזה שהוא גו"ע שלהם, ונעשו ביחד לבחי" ע"ס של ראש אחד בקומת כתר, כי עתה נעשה הזווג על בחי"ד שירדה למלכות שבסיום ג"ר הנקודים. וז"ס אור חדש דבקע לפרסא, שמביא הרב לאח"ז.

והנה נתבאר היטב ב' הזווגים שהיו לצורך הנקודים, ש-מזווג הא' יצא רק בחינת הקטנות של הנקודים, דהיינו רק קומת הו"א וחסר ג"ר. והזווג הזה נעשה בנקבי העינים, שהוציא אח"פ דראש הס"ג לבחינת גוף, ועד"ז יצאו בהקומה שיצאה משם, שנקראת ישסו"ת, ג"כ ב' בחינות: ראש וגוף. על בחינת נקבי

החדש שירד בפנימיותו דרך הפרסא, גם הוא בוקע הכלי והגוף של א"ק ומאיר בנקודים האלו, הן דרך גומות השער והן דרך הטבור והיסוד, נמצא כי זה האור החדש בוקע שתי בקיעות: א' דרך הפרסא, וב' דרך דופני כלים של א"ק.

* (יז) אמנם האור הראשון שהיה בתחלה למטה ועלה למעלה, שוב לא ירד, ונשאר שם מהטבור ולמעלה, ושם הניח שורשו תמיד. ומשם נתפשט ויצא דרך העינים, והם הם הנקודים. ונמשך ונתפשט מבחוץ עד סיום רגליו דא"ק. והנה כל האור הנמשך עד הטבור, אפילו שהוא מבחינת העינים הכל נבלע ונכלל בעקודים, ולכן איננו ניכר, אבל האור הנמשך מתחת הטבור עד רגליו, זהו לבדו נקרא בשם נקודות, לפי שהוא עומד עתה לבדו.

(יח) וכן אותו אור שיורד דרך הפרסא מחדש, על ידי זווג הנ"ל, גם הוא בוקע הגוף והכלי דאדם קדמון ויוצא לחוץ, ומאיר באלו הנקודים. הרי ב' מיני אור לצורך הנקודים.

אור פנימי

מטבור ולמעלה אפילו אחר הזווג הב', והוא, מב' טעמים: הא' כי אז גם היסודות חזרו ונתחברו עם הטעמים דס"ג למדרגה אחת, כי כל התחלקות הס"ג לב' חצאים: אל טעמים הנחשבים לע"ב דס"ג ולערך א"א. ואל נקודות שהם האור הראשון הנק' יסודות שהיה למטה מטבור, הנחשב לס"ג דס"ג, כנ"ל (דף שצ"ז ד"ה א"א). עש"ה. הנה כל התחלקות זו היתה מטעם השיתוף של היסודות עם הבחי"ד כמ"ש שם. ונמצא עתה אחר שחזרה וירדה הבחי"ד למקומה, שוב אין הפרש מהטעמים אל היסודות וחזרו שניהם למדרגה אחת כבתחלה.

וטעם הב' הוא כי ענין ביטול הגבול דסיום מהפרסא, לא היה אלא לשעתו בלבד, כי ע"כ הוא מכונה בשם בקיעה. ואחר שירדו האורות למטה, הנה תכף חזר ונסתם, וע"כ אין היסודות יכולים לרדת למטה מהפרסא, אפילו אחר ירידת ה"ת משם. כי לא ירדה

חזרו ונתפשטו האורות הנמשכים מהזווג הזה אל תוך הכלים דזו"ן אשר שם. שזהו בקיעה א'. והבקיעה השניה נעשה לצורך הנקודים, דהיינו דרך הטבור והיסוד שאותם האורות דזו"ן דא"ק הפנימי האירו להע"ס דנקודים. כמ"ש להלן.

(יז) האור הראשון שהיה בתחלה למטה ועלה למעלה, שוב לא ירד: כלומר, כי נתבאר לעיל בדבור הסמוך, שע"י הזווג דע"ב וס"ג, ירדה הה"ת ממקום הטבור וירדה להבינה דנקודים שהיא הפה דראש הכללי דישסודות ונקודים, ע"ש. שאז נעשו הגו"ע שביסודות עם האח"פ שהם הכח"ב דנקודים לראש אחד, שבוה נמשכו המוחין דג"ר אל הנקודים. ומשמיענו כאן הרב, שעכ"ז לא נתחברו עצם האורות של היסודות להצטרף אל האח"פ שלהם שהם הנקודים. וזה אמרו, שהאור הראשון שהיה שם שוב לא ירד, ונשאר שם

(ט) ועוד יש אור ג' והוא בהכרח, כי כאשר יורד ומתפשט אור העין למטה דרך העקודים, הנה הוא מסתכל באורות אח"פ ההם, והוא שואב

אור פנימי

להתרחב, והוא בחינת האון שבמקום יציאתו. ובחינת החוטם שבמקום יציאתו הוא מכוונה, בשם שערות המסבבים לשפה עלאה מימין ומשמאל. ובחינת הפה שבמקום יציאתו מכוונה בשם אורחא שבאמצע שפה עלאה תחת החוטם הפנוי משערות. וכל אלו הג' תיקוני דיקנא הם נחשבים לבחינת ראש מבחינת גלגלתא ועינים לבד, שהם בחינה הא' של הדיקנא. ובחינה הב' היא בחי' אח"פ, שיצאו לחוץ מהראש דדיקנא, אשר ממקורם הם נחשבים לבחינת ראש, אבל מטעם שהם אור העינים, שבחוקו של אור הוזה הוא, שאין בו אלא גו"ע בהראש, אבל און חוטם פה שבו, אינם נמצאים בראשו, אלא שיוצאים לגוף כנ"ל, ומבחינה זו נחשבת הבחינה הב' דאח"פ דדיקנא, לבחינת גוף. ואלו האח"פ, החיצונים דדיקנא מכונים שבולת הזקן, שהוא תיקון הד' דדיקנא דא"א, שהם השערות התלולים על שפה תתאה באמצעה, ונבחן למקום הקבוץ של כל שלשת התיקונים שבבחינת גו"ע הנבחן לראש הדיקנא כנ"ל. ולכן נקרא מקום הקבוץ, משום שהשבולת הוזה היא הכלי קבלה, אל האורות שבראש הדיקנא, וכל שישנו בהראש שהם אח"פ שבמקום יציאתו, מושפע ומתקבץ בזה השבולת. ובחינה הג' דדיקנא, הוא כל שאר התיקוני דיקנא הנמשכים עד החוזה, דהיינו עד תשלומו. שהם בחי' ז"ת שלה האמיתים, כלומר שהם בחינת גוף וכלי קבלה גם ממקורם.

וזה אמרו, כשיורד אור העין הוא עובר דרך און חוטם פה ומסתכל באורות אח"פ ההם דהיינו כנ"ל, שאור עינים מושפעים בהאח"פ, וע"כ הם נעשים לבחינת כלים ומקבלים, שיוצאים בזה מבחינת ראש לבחינת גוף כנ"ל. וזה אמרו, וְלִקְחָה מֵהֶם אור לצורך עשיית הכלים של הנקודות

משם לקביעות. וע"כ נשארה הפרסא בכל תוקפה, וישסו"ת נשארו בקביעות למעלה מהטבור. ורק הארתו מגיע להשלמת הג"ר דנקודים.

(יט) מסתכל באורות אח"פ ההם. וכו' לצורך עשיית הכלים של הנקודות: הנה הרב מדבר כאן מבחינת הע"ס דשערות כי כבר ידעת שמחמת עלית ה"ת לנקבי העינים, נתחלק תכף הראש דס"ג לב' בחינות, ראש, וגוף. שגו"ע נשארו לבחי' ראש. ואון חוטם פה. יצאו ונעשו לגוף וכלי קבלה לאור העינים. ונתבאר לעיל דף שצ"א ד"ה שערות ראשו. אשר שינוי הגדול הוזה לא נעשה בעצם ראש הס"ג אלא מבחינת הענפים היוצאים ממנו ולחוץ, ורק בחינת אח"פ של השערות יצאו ונעשו לבחינת גוף וכלי קבלה על אור העינים. עש"ה.

וזה אמרו, כאשר יורד ומתפשט אור העינים למטה דרך העקודים הנה הוא מסתכל באורות האח"פ ההם" פי' שאור העינים מושפע ומתלבש בבחי' האח"פ שמתחת העינים, כי הסתכלות, פירושו, השפעה וקבלה, כנודע, וכיון שהאח"פ הללו מקבלים אור העינים ממעלה למטה, הרי יצאו מבחינת ראש ונעשו לבחינת גוף. וכבר ידעת שאינם אח"פ דראש הס"ג עצמו, אלא שהם רק ענפים שלו, המכונים שערות דיקנא.

ושערות דיקנא הללו נבחנים לב' בחי' ג"כ: כי יש בהם בהכרח עשר ספירות שהרי הם קומה שלמה הנקרא אור העינים. לפיכך גם הם מתחלקים לגו"ע ואח"פ כמו שורשם שמשם יצאו.

ולפיכך יש בהם ג' בחינות: הא' הוא אח"פ במקום יציאתם, אשר בא"א דאצילות, הם מכונים: קוצי דשערי מתחת פאתי הראש מימין ומשמאל מתחת אודינן, עד הוויות שבלחיים למטה, שמשם מתחיל הדיקנא

משם ולוקח מהם אור לצורך עשית הכלים של הנקודות, ולוקח מג' אורות שהם אורות און חוטם פה.

(כ) והענין הוא באופן זה כי הנה נתבאר שאורות האון נתפשטו עד שכולת הזקן, ואורות חוטם פה עוברים ג"כ דרך שם. וא"כ מוכרח הוא,

אור פנימי

ועליו אומר הרב לעיל דף ת"ז אות י"ז „כל האור הנמשך עד הטבור אפילו שהוא מבחינת העינים, הכל נבלע ונכלל בעקודים ולכן אינו ניכר" ע"ש. ותראה שהרב מדגיש, שאפילו שהוא מבחינת העינים מ"מ נחשב לעקודים ולא לנקודים, וטעם הדבר כי אין העביות שבהמסך פועל כלום בשעה שמשמש ממטה למעלה, וכיון שהישסו"ת הוזה הוא בחינת ראש האמיתי דנקודים. דהיינו הגלגלתא ועינים, שהמסך של העביות המשותף מבחי"ב ובחי"ד עומד למטה בנקבי העינים דיסו"ת, שהוא מקום נקודת הטבור, ע"כ אינו פועל בו שום הכר של השיתוף עם בחי"ד, הנמשך מאור עינים, וע"כ נבחן לבחינת עקודים כמו הס"ג, שאין ניכר בו אלא בחי"ב, ואין בו שום הכר מעביות של הנקודים. וזה אמרו „שנבלע ונכלל בעקודים ולכן אינו ניכר". והנה נתבאר הבחינה הראשונה של פרצוף הנקודים, שהוא נקרא יש"ס ותבונה, והוא נכלל בעקודים.

ובחינה השניה של פרצוף נקודים היא בחינת האח"פ היוצאים לחוץ מהראש ונבחנים לגוף שלו, והוא להיות מקבלים ומלבישים את האור הנמשך מנקבי העינים, כנ"ל בבחינה הב' של הדיקנא הנק' שכולת הזקן, שהוא מקום קיבוץ להאורות דאח"פ שבמקום יציאתם, עש"ה. וזכור והבן את אח"פ החיצונים הללו, שממקורם הם באמת בינה וז"א ומלכות של ראש, בצירוף הכתר וחכמה שיש בראש הא' הנק' ישסו"ת, אלא רק מבחינת קבלתם את אור העינים, יצאו מתורת ראש ונעשו לגוף, וע"כ המה מכונים ראש הב' לערך היססו"ת שנקרא ראש הא' וראש

כלומר שגם הכלים דנקודים המקבלים מהם, מחויבים להיות כתכונתם, כמו שמבאר והולך.

(כ) נמשך אור עינים דא"כ דרך שם, יתערב עמהם ויקח אור שלהם: כנ"ל בדיבור הסמוך, שהכחות שבעליון מתחייבים בהתחתון בהכרח. וזה אמרו „מוכרח הוא כאשר נמשך אור העינים וכו' ויקח אור שלהם" כלומר, כי הנקודים המקבלים אור העינים הריהו עובר דרך אח"פ בהכרח, וא"כ מוכרח הוא שאור העינים יקח אור שלהם, כי יפעול בסדר הכלים שלהם, ויתחלק על אותם ג' הבחינות, שישנם באח"פ דדיקנא ויעביר אותם לבחינת הכלים של הנקודים. וצריך שתזכור ג"כ כי כל עליון הוא בחינת מאציל לתחתון ובחינת הסבה אל התחתון, שלפי זה נמצאים האח"פ דדיקנא, לבחינת מאציל להע"ס דנקודים. והבן.

ג"כ שבהם הם לוקחים אור ממה שנמשך מהפתילות העין באח"פ ממקומם עד מקום התחברות בשכולת הזקן. כבר ידעת שג' בחינות נבחנים בכל פרצוף הנמשך מאור העינים: ב' בחינות, ראש וגוף נבחנים בהע"ס דראש עצמו, שהם גלגלתא ועינים לראש, ואח"פ לגוף. ובחינה הג' הוא הגוף ממש, הנקרא ז"ס תחתונות. ע"ד שנתבאר בדיבור הסמוך בשערות דיקנא. ע"ש. ועד"ו ממש מתחלקים גם הנקודים.

ובחינה הראשונה דנקודים, שהיא בחינת הגלגלתא ועינים שבהם, דהיינו הראש של הע"ס דראש, הוא המכונה ישראל סבא ותבונה, ומקומו למעלה מטבור עד תחת.

כאשר נמשך אור העינים דא"ק דרך שם, יתערב עמהם ויקח אור שלהם. והנה י' נקודות הם, הג' ראשונים שבהם הם לוקחים אור ממה שנמשך מהסתכלות העין באח"פ ממקומם עד מקום התחברות בשבולת הזקן כנודע, ואינם מקבלים אותם רק בשבולת הזקן כי משם מתחילין הם, ולא ממה שבשבולת הזקן ולמעלה. אבל הו' נקודות התחתונות אין לוקחים אלא ממה שנמשך מהסתכלות באורות החוטם והפה משבולת הזקן ולמטה, כנודע, כי החוטם מגיע עד החזה, והפה עד הטבור, ולא משבולת הזקן ולמעלה.

אור פנימי

הנעשים לכלי קבלה על האור היורד ממעלה למטה מנקבי העינים דראש הא' בדומה לשבולת הזקן המקבל מבחינת נקבי העינים דראש הא' דיקנא, שהם אח"פ שבמקומם, דהיינו ג' תיקוני דיקנא העליונים התלויים בעצם הראש, למעלה מהפה, שהם ב' מצרי דיקנא מימין ומשמאל מתחת האזן, ושערות השפה עלאה שממעל לפה, מימין ומשמאל, והאורחא הפנוי משערות שבאמצע השפה עלאה, וג' אלו, מכונים אח"פ שבמקומם, שפירשו שהם למעלה מהפה, שהמלכות שבהם היא עוד מבחי' מטה למעלה בסוד לחי העליון והם בחינת הגלגלתא ועינים, שהמסך בהעינים, שהוא בחי' השפה עלאה, אבל השבולת הזקן, המחובר לשפה תתאה, כבר הוא בחינת גוף, אלא מבחינת האח"פ שיצאו לבר מראש. ונודע שכל כמות האור שישנו בהראש של הפרצוף יורד ומושפע להגוף. כנ"ל בחלקים. ונמצא שכל האורות דג' תיקוני דיקנא העליונים שהם בחינת האח"פ שבמקומם יורדים ומושפעים ומתחברים בשבולת הזקן. וזה אמרו שבשבולת הזקן מתחברים כל המשך האורות אח"פ שבמקומם עד השבולת. וממנו הם הג' נקודים כמבואר. וזכור הדברים לכל המשך דברי הרב.

ואינם מקבלים אותם רק בשבולת הזקן כי משם מתחילין הם. כבר נתבאר באורך, כי הג' נקודים, אינם בחי' ראש האמיתי

הב' הזה הוא ראש הנקודים, המכונה ג"ר דנקודים, אבל הראש הא' שהוא ישס"ת, נחשב לעקודים ולא לנקודים, כנ"ל בדברי הרב. ע"ש.

ובחינה השלישית של הנקודים, הם בחינת הגוף האמיתי של הנקודים כלומר, שהם מתחת הפה של ראש, כמו הגופים הקדומים בפרצופי א"ק. והם נקראים ז"ס תחתונות דנקודים. בדומה לתיקוני דיקנא הנמצאים מלמטה משבולת הזקן שנמשכים עד החזה ועד הטבור: כי סוד שטח העליון של הדיקנא, נמשך עד החזה. וסוד שטח התחתון של הדיקנא, נמשך עד הטבור. מטעם היותם בחינת ז"ס תחתונות של הדיקנא. שהם ז"א הכולל ו"ס חג"ת נה"י, והמלכות היא השביעית. ושטח העליון של הדיקנא הוא ו"ס שנקרא ז"א, הנמשך מהחוטם של ראש, כנודע בחלקים הקודמים. וע"כ הוא מסתיים בחזה, כי מחזה עד השבולת הזקן הוא מקום הו"א. כנודע. ושטח התחתון של הדיקנא הוא המלכות שהכלי שלה הוא מחזה עד הטבור, וע"כ מסתיים בהטבור. ועד"ו הם הו"ס תחתונות של הנקודים. שהם ז"א הכולל ו"ס והמלכות היא השביעית.

וזה אמרו, הג' ראשונות שבהם הם לוקחים אור ממה שנמשך מהסתכלות עין באח"פ מקומם עד מקום התחברות שלהם בשבולת הזקן. כמבואר, שהג' נקודים, הם בחינת האח"פ היוצאים לחוץ מהראש.

כא) ונמצא כי לפי זה ג' נקודות לוקחין הארה לצורך הכלים שלהם, מן ג' האורות שהם אח"פ, בשבולת דוקא. אבל ז"ת אינן לוקחין רק מב' אורות לבד שהם חוטם ופה, משבולת ולמטה עד הטבור. כי אור און העליונה, כבר נגמרה ונסתמה בשבולת הזקן, ולכן גדולה היא הארת ג' נקודות העליונות, מן הז' התחתונות.

אור פנימי

ויש עוד טעם לסתימת אור האון במקום השבולת הזקן. כי באמת שבולת ופרסא אחד הם, ושניהם נעשו מכח צמצום נה"י ועלית ה"ת לעינים. שהרי האח"פ יצאו לבחינת גוף, כנ"ל, וא"כ ירד בחינת הפה ונעשה לבחינת טבור. אשר שם הופרס הפרסא. אלא ההפרש הוא, שהפה הוא ממקורו מלכות דראש, אלא רק מסבת קבלתו לאור העינים ירד לבחינת טבור, והפרסא הוא במקום טבור המקורי, שגם בפרצופין הקודמים לאור העינים, היה בבחינת טבור. ונמצא, כמו שיש פרסא בטבור המקורי דא"ק הכולל, שהוא למעלה מנה"י שלו שהם זו"ן, כנ"ל. כן יש פרסא למעלה ממזלא, שהם בחינת נה"י וזו"ן דדיקנא כנ"ל, ששטח העליון ה"ס ז"א ושטח התחתון ה"ס מלכות, ושניהם יחד נקראים מזלא. והפרסא הו"ו שממעל למזלא, ה"ס שבולת הזקן, ונמצא כמו שהפרסא מסיים להס"ג והוא נפסק ממעל לטבור והפרסא. כן השבולת הזקן, מסיים אור האון, שהוא בחינת הס"ג שבראש, ואינו מאיר למטה משבולת, אלא רק חוטם פה דראש שהם זו"ן לבד, כמו בנה"י של א"ק הכולל. ולפיכך נסתם אור האון העליונה בשבולת הזקן, באופן שמלמטה, משבולת הזקן אין שם הארת ג"ר, שהוא אור האון, אלא ו"ק בלי ג"ר, שהם רק בחינת חוטם פה בלבד. והבן היטב.

וזה אמרו באות כ"ב, "ולסבה זו ג' מלכים הראשונים לא מתו". כי היה בהם אור הג"ר מתחילת אצילותם, דהיינו אור האון, שהוא אור הבינה. אבל, "הו' מלכים תתאין מתו". כי אין בהם מאור הג"ר בתחלת אצילותם, וע"כ לא

דפרצוף הנקודים, אלא הם בחינת ראש הב', שהם בחינת האח"פ היוצאים לחוץ מראש הא', שהם בחינת שבולת הזקן. וזה אמרו, "כי משם מתחילין הם ולא ממה שבשבולת הזקן ולמעלה" כי למעלה משבולת הזקן הוא בחינת הראש הא', ומשם מקבלים ראש הא' דנקודים שהוא ישו"ת, אבל לא הג"ר דהנקודים שאין להם אחיזה שם, כי הם בערכו בחינת גוף. כמבואר.

ז' נקודות התחתונות אין לוקחים אלא ממה שנמשך מהסתכלות באורות החוטם והפה משבולת הזקן ולמטה. כי נתבאר שהו' נקודות הם בחינת הגוף האמיתי של פרצוף הנקודים, דהיינו בחינה השלישית הנ"ל ע"ש. ולפיכך הם מקבלים מלמטה משבולת הזקן, שהוא מב' שטחי הדיקנא עד החזה ועד הטבור, שהם בחינת ז"ס תחתונות כנ"ל.

כא) אור און העליונה כבר נגמרה ונסתמה בשבולת הזקן: כי ג' כלים נבחרים מטבור ולמעלה, שהם נעשו מסוד הסתלקות האורות כמ"ש לעיל דף שי"א אות כ"ז שבהסתלקות אור המלכות אל הז"א נעשה כלי המלכות מהטבור עד החזה, ובהסתלק אור ז"א נעשה כלי דו"א מחזה עד השבולת, ובהסתלק אור הבינה נעשה כלי דבינה במקום השבולת. ונמצא משום זה שאור הבינה מסתיים במקום השבולת, כי אין לה כלי למטה משבולת הזקן. ואור הז"א מסתיים בהחזה, ואור המלכות בהטבור. וזה אמרו כי אור און העליונה כבר נגמרה ונסתמה בשבולת הזקן.

כב) ולסבה זו ג' מלכים הראשונים לא מתו, לפי שיש להם הארה גדולה, והכלי שלהם הוא מעולה מאד, לפי שנעשה מבחינת און העליונה ומהחוטם ופה. כי בהסתכלות העין באורות האון חוטם פה נעשו הכלים שלהם, כנ"ל. כי לקחו כליהם ממקום שעדיין אורות האון, שהם בחינת נשמה נמשכים שם, שהוא עד שכולת הזקן כנ"ל. אמנם ה' מלכים תתאין מתו, לפי שכליהם נעשו מהסתכלות עין בחוטם פה לבד, והיה חסר מהם אור האון העליונה.

כג) והנה גם בג"ר עצמם יש בהם חילוק בין זו לזו, והוא כי מן הכתר לא ירד ממנו אפילו האחרים, אלא האחרים של נה"י בלבד. אבל באו"א של הנקודים, ירדו האחרים שלהם לבד, ונשארו הפנים במקומם. וטעם הדבר הוא, כי אלו האורות שנמשכים עד שכולת הזקן נחלקו לג': כי הכתר לקח מבחינת האון עצמה, ממה שהראיה שואבת בהסתכלות באור האון, ומכ"ש שנכללים בו ב' אורות אחרים, ומזה נעשה כלי לכתר נקודים. ואבא לקח ממה שהראיה שואבת מאורות החוטם, וגם אור הפה נכלל בו.

אור פנימי

יכלו לסבול הארת ג"ר שהגיע להם מיסוד דא"ק כמ"ש במקומו.

כג) הכתר לקח מבחינת האון עצמה ממה שהראיה שואבת בהסתכלות באור האון, ומכ"ש שנכללים בו ב' האורות אחרים: צריכים להבין כאן סדר אצילות של הפרצוף הזה הנק' נקודים בכדי להבין היטב, תכונתם של ג' ספירות כתר חכמה בינה אלו, שהרב מבאר אותם כאן. וצריך שתזכור דברי הרב לעיל דף ש"ג אות ו' כל ההמשך עד אות י"ד בענין האצילות של פרצוף הע"ב מן ב' הרשימות העליונות דפרצוף הגלגלתא דא"ק. גם כל המתבאר באו"פ שם. ונזכיר כאן רק ראשי ענינים לבד, כי נתבאר שם, שיציאת כל תחתון הוא בסבת הסתלקות האורות מגוף העליון, שאז הרשימות של הספירות דגוף העליון נכללים בהמסך דטבור דעליון, שנודרך עד לבחינת שורשו, שהוא המסך שבהמלכות של ראש, המכונה פה, ואז נכלל בזוג העליון שבראש, והקומה

היוצאת ע"י זוג הזה, נבחנת לפרצוף תחתון. גם נתבאר, שבחינה אחרונה אינה משאירה אחריה רשימו מהעביות שלה, רק מבחינת התלבשות לבד. באופן שהרשימות שעלו לפה דפרצוף הא', היו חסרים הרשימו דבחי"ד מבחי' המשכה, ולא נשאר בה אלא הרשימו דבחינת התלבשות, שהוא אינו ראוי לזוג עם אור העליון, להיותו חסר העביות כמ"ש בחלקים הקודמים. ומכאן נעשה שורש לבחינת זכר ונקבה שבעולמות. כי הרשימו דבחינת התלבשות הנשאר תמיד אחר הסתלקות האורות דגוף העליון, נבחן לזכר, שפירשו, שהוא פלג גופא, ואינו ראוי להמשיך אור עליון, וזולת ע"י שיתוף עם נקבה, המשלמת חסרונו. וכן היה ברשימו דבחי"ד דהתלבשות שהוא נשתתף עם בחי"ג, ואז נשלם הזכר גם מבחינת המשכה, מכח העביות דבחי"ג. ואז יצא עליו זוג העליון, דהיינו, על מסך הכלול מב' הרשימות: בחי"ד דהתלבשות, ובחי"ג

כד) והנה הכתר שלקח מן האזן הארתו גדולה מאד, לא נשבר כלי שלו, אבל אר"א שאין לוקחים רק מן החוטם ופה, נשברו האחוריים של כליהם. והנה אבא ואמא אם היו מקבלים אור זה של חוטם ופה של א"ק

אור פנימי

עם אור העליון, זולת שישתתף בבחינת המשכה של הנקבה, אשר כאן היא רק בחי"א. כי הבחינה אחרונה דפרצוף ס"ג, היא בחי"ב, שממנה לא נשאר אלא בחינת התלבשות, נמצא אשר הרשימו השלמה הוא בחי"א.

והנה הזכר ונקבה האלו עלו אל נקבי עינים, שנתכללו שם בבי' זווגים כנ"ל אצל הע"ב והס"ג, שבזווג הא' נכללה הנקבה בהזכר שהוא בחי"ב דהתלבשות, ואז נמשך עליהם קומת בינה, כנודע שבחי"ב ממשיך קומת בינה, ונמצא שגם הנקבה שהיא קומת בחי"א, הרויחה בחינת גי' בהתכללותה עם הזכר. אלא שעדיין אינם יכולים לירד לגוף מפני חסרון העביות של המשכה מבחי"ב, עד שעשו הזווג הבי' שנכלל הזכר בנקבה שהיא בחי"א, והמשיכו קומת הז"א, ואז ירדו לבחי' התלבשות בגוף. ע"ד שביאר הרב אצל פרצוף הע"ב. עיין דף ש"ג אות י"ד.

עתה תבין היטב תכונתם של הגי' דנקודים. כי הכתר דנקודים ה"ס הזכר שהוא הבחי"ב דהתלבשות, וחכמה ובינה דנקודים הם שניהם הנקבה, שהם הבחי"א. והם נתכללו זה בזה בבי' הזווגים בהראש דס"ג, ומשם ירדו דרך הדיקנא למקומם למטה מטבור. ונתפשטו לפרצוף בס"ע. דהיינו לגי' בחינות הנ"ל שהם בי' ראשים וגוף: שראש הא' הוא הישסו"ת, בבחינת גי' לבד. וראש הבי' הוא, גי' דנקודים, שהם האח"פ שיצאו לחוץ מהראש הא'. והגוף, הם הזו"ת דנקודים.

ועל פי זה תבין גי' את הפרצוף הדיקנא. כי נתבאר לעיל, אשר כל תחתון, יוצא מכח הרשימות העולים מהסתלקות האורות דעליון אל המלכות דראש עליון עצמו, שהם בחינת זכר ונקבה, ומתחלה הם מתכללים בהמסך דראש העליון ועושים שם בי' זווגים, בבי'

דמשכה. כמ"ש שם הרב. והרב מבאר שם שהם עושים בי' זווגים בדרך התכללות, שבזווג הא' נכללת הנקבה שהיא בחי"ג, בהזכר שהוא בחי"ד, שאז ממשיכים קומת כתר עליון, כי הזווג שעל עביות דבחי"ד ממשיך קומת הכתר, כנודע. אמנם בהיותו הסר מבחי"ד דהמשכה, ע"כ, אינו יכול לירד לגוף, שהוא לבחינת התלבשות בכלים כי אין התפשטות כלים, אלא מבחינת העביות, דהיינו מכח ההמשכה. שזאת חסרה לבחי"ד, וע"כ לזווג בי' הוא צריך, והוא ע"י התכללות הזכר בנקבה, דהיינו בבחי"ג, שיש שם בחינת המשכה, אבל הקומה היוצאת ע"י זווג זה, היא רק קומת חכמה. ואחר שנעשו בי' זווגים אלו, יכולים הם לירד להתלבש בהגוף, והם מתלבשים בכלי דכתר של הגוף. עש"ה.

וכעד"ז הוא בכל הפרצופים, כי כן היה גם סדר אצילות הפרצוף ס"ג מהע"ב, כי גם שם היה הבחינה אחרונה שנשארה אחר הסתלקות האורות דגוף הע"ב, רק בבחינת התלבשות, הנקרא זכר, דהיינו בחינת התלבשות דבחי"ג. כי בחינה אחרונה דע"ב הוא בחי"ג. וגם הוא מחויב להתחבר עם נקבה, כדי להשלים לו בחינת המשכה שיהיה ראוי לזווג עם אור העליון. וע"כ נתחבר עם הבחי"ב, שנשארה שלמה גם מבחינת המשכה. ואז נכללו שניהם בבי' זווגים ע"ד שנתבאר בהראש דפרצוף גלגלתא.

ועד"ז היה באצילות הפרצוף ב"ן, שהוא עולם הנקודים, הנאצל ויצא מן ראש הס"ג. כי אחר שנסתלקו האורות דנה"י דא"ק, עם הס"ס תחתונות דס"ג, כנ"ל. הנה גם כאן נעלמה בחי' אחרונה, ולא השאירה אתריה רשימו דהמשכה, אלא רק מבחינת התלבשות, הנקרא זכר, כנ"ל. שהוא אינו ראוי לזווג

בהיותו למעלה קרוב אל מקום נקבי האזון, אע"פ שלא היו מקבלים מאורות האזון עצמה רק קצת הארה היו מתקיימים האחורים של כליהם, אבל כיון שאין מקבלים רק מסיום האזון, שהוא מקום שבלת הזקן, לכן אע"פ שלוקחים

אור פנימי

שיש לו קומה דבחי"ב, כנ"ל. ע"כ הוא נמשך מהסתכלות באור האזון, כלומר מהזווג שיצא בקומת בינה שהוא אור האזון, שמשם נמשך אל הזכר, שבבחינת השבולת. ומהשבולת ירד למקומו, למטה מטבור, לבחינת כתר דנקודים. הרי שיש לו להכתר עצם אור האזון.

וזה אמרו, "ואבא לקח ממה שהראיה שואבת מאורות החוטם וגם אור הפה נכלל בו" כי אבא דנקודים, הוא בחינת הנקבה, שאין לה אלא בחי"א, כנ"ל וגם אמא דנקודים נכללת באבא, כי הם שניהם נחשבים לבחינת הנקבה אל הכתר. ולפיכך אין לו מצד עצמו זילת אור החוטם, שהוא אור הו"א, כי בחי"א אינו ממשיך אלא קומת ז"א. וגם אור הפה שהוא מלכות נכלל באור החוטם. משום שהם שניהם קומה אחת שיצאה בזווג הב', במדתה של הנקבה כנ"ל.

כד' וזה אמרו, "והנה או"א אם היו וכו' אבל כיון שאין מקבלים רק מסיום האזון, שהוא מקום שבולת הזקן, לכן אע"פ שלוקחים קצת הארה אינו מועיל להם, ולכן נשברו האחורים של כליהם" כי באמת הם נכללו בזווג הא' במדת הזכר, שאז השיגו גם הם מאור הקומה דבחי"ב של הזכר, וא"כ יש גם לאו"א הארת האזון כמו הזכר, אלא כמו שנתבאר לעיל, כי בהיותם בעצמם רק רשימו של בחי"א, לא נחשב אצלם התכללות הזו עם הזכר, אלא לבחינת הארה דאור האזון, ולא עצמות כמו הזכר, ע"י לעיל. ואם היו מקבלים הארה זו, בהיותם קרוב אל מקום נקבי האזון" כלומר, אם האו"א דנקודים היו בחינת הנקבה בראש הא' דדיקנא, שהם ב' התיקונים הנק' : שערות השפה, והאורחא. כי אז דאי שלא היו נשברו האחורים שלהם, כמו הראש

מיני התכללות, וממשיכים שם ב' קומות, קומה א' במדת הזכר, וקומה ב' במדת הנקבה, אשר כל זה נעשה בהראש דעליון עצמו. ואח"ז הם מתפשטים ויורדים למקומם הראוי להם. ותדע, שאלו ב' קומות שהזכר ונקבה דפרצוף הנקודים המשיכו בעת היותם בראש הס"ג, המה הם כל פרצוף הדיקנא שבראש הס"ג עצמו. כי אינם ניכרים בעצם הראש דס"ג, אלא רק בבחינת ענפים היוצאים לחוץ שהם השערות, כנ"ל. ובוזה תבין שתיקון הא' דדיקנא, שהוא ב' מצרי הזקן הנמשכים מתחת האזנים, ה"ס הזכר, דהיינו הקומה שיצאה בהתכללות הנקבה שיצאה במדת הזכר, שקומתו עד הבינה. וב' תיקונים תחתונים, שהם השערות שעל השפה עלאה שמתחת החוטם מימין ומשמאל. ואח"ז האורחא הפנוי משערות שיש באמצעם, הנמשך בקו ישר באמצע השפה, מתחת החוטם להפה. הם שניהם הנקבה של הראש, דהיינו הקומה דבחי"א, שיצאה בהתכללות הזכר בנקבה. וכבר נתבאר שגם הנקבה יש לה קומת בינה, שהרי היא נתכללה בזווג הא' במדת הזכר, אלא עכ"ז, יש הפרש גדול ביניהם, כי הזכר להיותו בעצמו בחי"ב, הרי יש לו עצם אור הבינה. אבל הנקבה שהיא עצמה אינה, אלא בחי"א, שהיא אור ז"א, ע"כ יש לה רק הארה מאור הבינה, אבל לא עצמות אור הבינה.

והנה כל האורות דזכר ונקבה שבג' תיקונים הללו, באים בהתלבשות בשבולת הזקן, שהוא האח"פ שיצאו לבחינת גוף כנ"ל. ולפיכך נבחנים אותם ב' הקומות הנ"ל, בג' העליונים דדיקנא, בשבולת הזקן.

וזה אמרו, "הכתר לקח מבחינת האזון עצמה ממה שהראיה שואבת בהסתכלות באור האזון". כי הכתר דנקודים הוא בחינת הזכר,

קצת הארה אינו מועיל להם, ולכן נשברו האחורים של כליהם. אבל הכתר כיון שלוקח אור האזן ממש, אע"פ שלקחו בסיומו כיון שהוא לוקח עצמותו, די בזה, ולא נשבר אפילו האחורים של כלים ידיה. משא"כ באו"א שאינם לוקחים רק הארה בעלמא, וגם שהוא בריחוק מקום. והרי נתבאר ג' בחינות אלו, והם, כי הכתר נתקיים כולו. ואו"א, נשברו ונפלו האחוריים שלהם, וזו"ן, נפלו פנים והאחוריים שלהם.

* (כה) והנה אלו הנקודים נתפשטו מטבורא דא"ק עד סיום רגליו,

אור פנימי

של בחינת העביות דהמשכה, שיש בהבחי"ב כנ"ל. וע"כ נסתם אור האזן בשבולת, שהוא הכלי של הזו"ן אלו, כי אין יכולים להשפיע מאור הבינה שלהם. ועד"ז בג"ר דנקודים, נסתם אור און בהבינה, ואינם יכולים להשפיע מחוץ להם כלום. וענין זה נתבאר באורך לעיל (דף שכ"ד ד"ה ויש להבין). עש"ה. כי גם כאן נבחן שאור הבינה נשאר בראש מתחת המלכות דראש, ע"ד אור הכתר אצל הע"ב, וע"ד אור החכמה אצל הס"ג. עש"ה. כי כל הענין משם נוהג גם כאן.

(כה) עיקר הארתו אינו אלא דרך פנים דאדם קדמון אלא שמתפשט קצת הארה מאלו הנקודים וכו': ענין זה כבר נתבאר באורך לעיל (ח"ד דף רל"ט פ"ה באו"פ סעיף ב'). ומשם תדרשנו. והתמצית הוא, שצדדים, שהם בחינת ימין ושמאל שבפרצוף, פירושם, ריבוי חסדים, נקרא ימין, ומיעוט חסדים נקרא שמאל. ומקום קבלת חכמה וג"ר, נקרא פנים והמקום שאינו ראוי לקבלת ג"ר נק' אחור, ע"ש. וע"כ, הראש ותוך מכל פרצוף עד הטבור נק' פנים. כי עד הטבור הוא מוכשר לקבל אור הג"ר. והמקום שמטבור ולמטה נק' אחור. כי אינו מוכשר לקבל שם ג"ר. ע"ש. וכבר ידעת הצמצום החדש הנעשה ע"י עלית המ"ן לנקבי עינים, שאח"פ דראש יצאו משם ונעשו לבחינת גוף, והפה נעשה

הא' של הנקודים הנק' ישו"ת שנתקיים כולו, אלא משום שהם בחינת ראש הב' שלוקחים רק מבחינת השבולת, וגם אין להם עצמות אור האזן רק הארה לבדה, ע"כ נשברו האחורים שלהם.

וזה אמרו, „אבל הכתר כיון שלוקח אור האזן ממש, אע"פ שלקחו בסיומו, כיון שהוא לוקח עצמותו די בזה ולא נשבר אפילו האחורים שלו" דהיינו כמבואר, שהכתר ה"ס הזכר שיש לו בעצמו הקומה דבחי"ב. ונחשב על כן אור האזן לעצמותו. וענין ההפרש של אחורים ופנים יתבאר במקומו להלן.

ועתה תבין ביותר ענין אור און שנסתם על השבולת, המובא בדברי הרב לעיל (דף תי"א אות כ"א) וכבר נתבאר שם ב' טעמים באו"פ. ועם המתבאר כאן, בענין הזכר ונקבה שיש באור העינים, שאפילו הזכר, אין לו בחי"ב בשלימות, אלא רק מחצית הרשימו הזו דהיינו רק בחינת ההתלבשות שבה, שמטעם זה, לא היה בחינת התפשטות בכלים, מזווג הא' שיצא בקומת בינה כנ"ל (בדף תי"ב ד"ה ומכאן). וע"כ אפילו לאחר הזווג הב' שבהתכללות הזכר בתקבה, שהם ירדו ונתפשטו להגוף, שהם האח"פ החיצונים, אשר בהדיקנא הם מכונים שבולת, ובהפרצוף נקודים, הם הג"ר דנקודים. הנה גם אז אינם יכולים להאיר את אור הבינה להכלים שלמטה מהם, משום החסרון

כסדר ז'ו"ן המלביש לא"א, אלא ששם מלביש ז'ו"ן לא"א מכל צדדיו וסביבותיו, אבל בכאן, עיקר הארתו אינו אלא דרך פנים דא"ק, אלא

אור פנימי

ומלכות, הרי גם בהגוף אין יותר מג' כלים ההם, כי כל מה שישנו בהגוף, מוכרחים לקבלו מהראש. הרי שאין בגוף של הנקודים יותר מזו"ס התחבונות, שהם: בינה, וחמשת הכלים של הז"א, כי נו"ה הם כאן לכלי אחד כמ"ש לקמן, וכלי המלכות הוא השביעי. אמנם בג' פרצופים גלגלתא ע"ב ס"ג הקודמים, דהיינו מטרם שנתחלקו הע"ס דראש לב' מדרגות, והיו ע"ס שלימים בהראש, הנה כל הכמות הוזה עבר ג"כ להגוף, וע"כ גם בהגופים שלהם היו ע"ס מכתר עד מלכות.

גם נתבאר לעיל דף ש"ל באו"פ ד"ה עתה מובן. ענין התחדשות ספירת הדעת בהע"ס, שהוא מבחינת התחלפות האורות, כי בפרצוף ע"ב נתלבש אור החכמה בכלי דכתר, ואור הבינה בכלי דחכמה, ואור החסד בכלי דבינה, וכו' והנה אור החסד הוזה המלוּבש בכלי דבינה נעשה לספירת הדעת שה"ס המ"ן דבינה, כמ"ש שם באורך. כי ענין התלבשות אור החסד, שהוא קומת ז"א בכלי דבינה, גבחו שירדה הבינה אל מדרגת הז"א. כמו שמובא בדברי הרב לעיל דף ש"ב אות י"ב, אצל הזווג דקומת חכמה, שנעשה משום התחלפות האורות הנ"ל ילידה בכל המדרגות, שירד הכתר למדרגת חכמה, והחכמה למדרגת בינה. עש"ה.

והנה נתבאר, אשר מחמת התלבשות אור הז"א בכלי דבינה, נשתנה שם הבינה לבחי' ספירת הדעת. ולפי זה תבין ענין יציאת אור הז"א מפנימית א"ק לחוץ שאומר הרב לחלן. כי תמצא אשר בפרצוף הפנימי, שנקרא גלגלתא דא"ק, היה אור הז"א בכלי דז"א, כראוי להיות. אמנם בפרצוף ע"ב דא"ק עלה אור הז"א ונתלבש בכלי דבינה. ובפרצוף ס"ג דא"ק עלה אור הז"א ונתלבש בכלי דחכמה. ובפרצוף נקודים עלה אור הז"א

לבחינת הסיום על הארת ג"ר, דוגמת הטבור, כי ע"כ נסתם אור האון בשבולת, כנ"ל בדבור הסמוך. וע"כ מכונה הארת אור העינים בשם פנים, כי אינם מאירים לכלים דאחור שהם מפה ולמטה, אלא בחינת הארה קטנה דרך צדדים, דהיינו הנמשך מבחינת ימין ושמאל, שפירושם הארת חסדים. כנ"ל.

(כ) וחב"ד הם בג' פרקין קדמאין דנה"י דא"ק וחג"ת בג' פרקין אמצעין וכו': אתה מוצא כאן ד' חלוקות: כתר. חכמה בינה דעת. חסד גבורה ת"ת. נצח הוד יסוד. ולהבין זה צריכים לדעת מקודם את ב' השינויים שיש כאן כלפי הפרצופים גלגלתא ע"ב ס"ג הקודמים לפרצוף הנקודים. הא', הוא ענין כלי הדעת, שע"כ לא היה בהע"ס, ומאין הוא יצא כאן בהע"ס דנקודים. והב', הוא ענין הגוף של הפרצוף נקודים, כי ע"כ מבאר הרב בהגופים דג' פרצופים הקודמים שהם מתחילים מהכתר, כנ"ל בחלק ה' במטי ולא מטי. וכאן אומר שהגוף מתחיל מכלי דדעת, ולא מכתר, וחושב רק ז"ס תחתונות לכל הגוף, ולא ע"ס. דהיינו רק דעת וחג"ת ונהי"מ כמובא להלן בדברי הרב.

והענין הוא כי ידעת, שהג"ר של הנקודים, הם בחינת אח"פ דישאל סבא ותבונה, שהוא ראש הא' דנקודים, אשר בסבת ה"ת שעלה לעינים, ונתעלה מקום הזווג לנקבי העינים, נעשה משום זה האח"פ דראש הוזה, לבחינת כלי קבלה וגוף, וגוף הוזה דאח"פ הם ג"ר של הנקודים כנ"ל באורך. באופן שבי' הכלים כתר וחכמה של ראש, נשארו בישסו"ת לבחינת ראש הא', וג' הכלים בינה ז"א ומלכות באו בג"ר דנקודים ונעשו לראש הב', שהם הראש של הנקודים כנ"ל.

וכבר ידעת שכל חכמות שיש בהראש עובר ומתלבש ג"כ בהגוף. ונמצא, כיון שאין בהראש דנקודים אלא ג' הכלים בינה וז"א

שמתפשט קצת הארה מאלו הנקודים בין מבחינת אורותיהן בין מבחינת

אור פנימי

המאיר בנה"י דא"ק אין שם יותר מג' ספירות אלו, כי הכתר וחכמה שבהם, נשארו למעלה מהטבור, בישסו"ת שלמעלה מפרסא, שהוא נחשב לעקודים ואינה נמנה עם הספירות דנקודים.

אמנם הרב מונה כאן ד' חלוקות, שהם: כתר, חב"ד, חג"ת נה"י. והוא כי היה בהפרצוף הזה של נקודים ב' זמנים: קטנות, וגדלות. כי בתחילת אצילותם יצאו בקטנות, כי יצאו מנקבי עינים, בקומת בחי"א, שהוא רק אור הו"א, כנ"ל, אלא אח"כ נעשה זוג ב' של הע"ב והס"ג, כנ"ל בדברי הרב, ואז יצאו המוחין והגדלות של הנקודים, שהם הג"ר, כנ"ל. ולכן הרב מחלק אותם עתה, בסדר תיקון קוים, ע"ד הו"א המלביש לא"א דאצילות, דהיינו: חכמה חסד נצח, בקו ימין. ובינה גבורה הוד, בקו שמאל. וכתר דעת ת"ת יסוד, בקו האמצעי. אבל מתחלת אצילותם, לא יצאו הו"ת תחתונות אלא בזה אחר זה בקו אחד, כמ"ש לקמן בדברי הרב. הרי שהרב מדבר בהגדלות דנקודים. (נ"ב הגהה מכת"י רבינו המחבר וצ"ל, וקשה הרי לא היה תקון קוין בו"ק. אלא שמדבר בדרך דוגמא מו"א דאצילות ונה"י דא"א.) וזה אמרו שהכתר מן הנקודות מלביש מן הטבור דא"ק עד סיום הגוף. וחב"ד. הם בג' פרקין קדמאין דנה"י דא"ק: ונמצא שראש האחד, דהיינו ג"ר של הנקודים, נחלקו זה מזה, כי הכתר מלביש לת"ת דא"ק, וחור"ב מלבישים לראשי ירכין דא"ק. וצריכים להבין את זה. ועוד מאין בא כאן ספירת הדעת לראש הנקודים, הרי לקמן מונה אותו הרב בין הו"ס תחתונות של הו"א. והענין הוא, כי ידעת שהג"ר דנקודים, הם בחינת אח"פ שיצאו מראש, שהכתר הוא בחינת און ובינה. וחור"ב הם חר"פ, דהיינו ז"א ונוקבא, שהו"א בבחינת תיקון קוים, הוא בחינת חסד גבורה ת"ת והנוקבא היא נה"י, כמ"ש במקומו.

לכלי דכתר. כמ"ש לעיל שפרצוף שיצא מאור העינים אין בו אלא קומת בחי"א, שהיא קומת הנקבה דכתר, שהיא עיקר האור, אבל קומת הבינה שיש בהזכר, אינה מתפשטת למטה מג"ר דנקודים כנ"ל.

ואין להקשות לפי זה כיון שנתבאר שבחינת הכתר דנקודים הוא רק כלי דבינה, מטעם שכתר וחכמה לקח הראש הא'. וא"כ היה צריך הכתר דנקודים להקרא בשם ספירת הדעת, כמ"ש, שאור הו"א בכלי דבינה נקרא דעת. והתשובה הוא כי להיותו בחינת ראש נקרא בערך עצמו בשם כתר. ועוד והוא העיקר, כי יש בהכתר קומה דבחי"ב גם כן, מבחינת זוג הא'. אלא שכלול ג"כ מזווג הב' מקומת בחי"א, שהוא אור הו"א. ולפיכך עדיין לא נחשב כאן שאור הו"א יצא לחוץ, אלא רק בעולם האצילות, כי שם נתלבש ככלי דכתר ונבחן שיצא לחוץ כמ"ש. במקומו.

ועתה תבין היטב, אשר הכלי דבינה של הגוף, כיון שאין בו מאור הבינה כלום, כי אור הבינה מסיים ונסתם בהג"ר כנ"ל בדברי הרב. ע"כ משתנה שמו לשם „דעת” כי אין בו מאור בינה כלום. והנה נתבאר הטעם שיצאה ספירת הדעת בעולם הנקודים, שהוא משום שכאן נעשה הכלי דבינה דגוף ריקנית מאור עצמה לגמרי. גם נתבאר הטעם שהגוף של הנקודים אין לו אלא ו"ס תחתונות, שהוא מטעם, שרק אלו הג', נמצאים בהראש ג"כ, שהם בינה ז"א ומלכות.

וכאן הושרשו התחלקות הנה"י על ג' שלישים. והם על פי ג' הספירות בינה ז"א מלכות, הג"ל, של פרצוף הנקודים, המלביש על נצח הוד יסוד דא"ק: אשר ראש הנה"י הם בחינת בינה, ותוד הנה"י שהם פרקין האמצעים הם בחינת ז"א, וסוף הנה"י שהם פרקין התחתאין, הם בחינת מלכות. וטעם ההתחלקות הוא, משום שכל הפרצוף הזה

כליהן, ומלבישין זה הא"ק מכל צדדיו, ע"ד שבארנו למעלה באח"פ, אבל עיקר הארתו דרך פנים.

אור פנימי

ונה"י שלו שלמטה מטבור, הם בחינת חג"ת נה"י האמיתיים שלו, דהיינו שמעולם לא היו בבחינת הראש שלו.

ובהמתבאר מובן היטב סדר ההלבשה דפרצוף הנקודים לנה"י דא"ק שמבאר כאן הרב. וכבר נתבאר שבס"ג דא"ק שבו היה תחלת העלאת מ"ן לנקבי העינים, שגרם יציאת האח"פ מהראש, הנה בו עצמו לא נעשה שום שינוי, ואח"פ של הראש דס"ג לא יצאו מראשו, אלא שנבחן שיצא שם פרצוף מיוחד של שערות, ובו נעשה כל השינוי הגדול הזה (כנ"ל דף ת"ח ד"ה מסתכל) ע"ש. ולפיכך אין אנו מבחינים כאן, שיש בחינת חג"ת נה"י למעלה מטבור של הא"ק, כמו בהפרצופים שלאחר כן, אלא שמטבורו ולמעלה הוא בחינת העקודים, שהע"ס שלו מתחילים מהכתר כנ"ל. וכל אותו הפרצוף החדש שהאח"פ נעשו לחג"ת, נבחנו אצלו רק כמו החג"ת נה"י שלמטה מטבור של הפרצופים התחתונים ממנו, כנ"ל.

ולפיכך, הלבשתו דומה אל הזו"ן דאצילות המלבישים למטה מטבור דא"א דאצילות. וע"כ, הכתר דנקודים, שהוא מתחלת אצילותו בחינת האזן, שהיא בינה, נמצא מלביש את השליש תחתון של הת"ת, משום שספירת הת"ת הוא בחינת בינה של הה' קצוות, מצד הכלי שלו, כנ"ל דף ש"ל ד"ה עתה מובן. והוא מלביש רק למטה מטבור של הת"ת דא"ק, ולא למעלה מטבורו כי שם בחינת עקודים הוא, ואין לכתר של הנקודים אחיזה בבחינת העקודים.

„וחב"ד בג' פרקין קדמאין דנה"י דא"ק" כי נתבאר באו"פ (דף של"ב ד"ה עתה נבין. ובדף של"ג ד"ה ועתה מצאנו). אשר ספירת הנצח הוא בחינת הזו"א של הה' קצוות מצד הכלי, וספירת הוהו הוא בחינת המלכות של הה"ק. ע"ש. ולפיכך החז"פ שבג"ר דנקודים

ונתבאר לעיל, שע"י הזווג דע"ב ס"ג ירדה הבחי"ד מנקבי עינים אל הפה כמתחילה, ואז עלו שוב האח"פ אל הראש, וירד להם אור הג"ר כנ"ל (דף ת"ו ד"ה זווג הב', ע"ש. ודף ת"ז ד"ה האור הראשון). ונתבאר שם שעכ"ז לא נעשה שינוי במצב הקודם, והישו"ת לא חזר וירד משום זה למטה מטבור אלא רק הארתו לבד. ע"ש. ולפיכך, נבחן בחינת ג"ר האלו, שהם בחינת חג"ת שנעשו לחב"ד, כלומר, שאותם החוטם פה, שהיו מקודם בקומת ז"א ומלכות, שהם ז"ת, הנה החסד שבהם השב לבחינת ראש נעשה עתה לחכמה, והגבורה שבהם ששבה להראש, נעשה עתה לבינה, ושאר הספירות תנהי"מ שבהם נעשו עתה לדעת. ובחינת האזן, שהיא הבינה השבה להראש, נעשה עתה לכתר. והנה נתבאר, איך האח"פ שהיו בג"ר דנקודים, נעשו בזמן הגדלות לכחב"ד: שהאזן, נעשה לכתר. והחז"ג שבחז"פ, נעשו לחכמה ובינה. והתנהי"מ שבחז"פ נעשו לדעת.

ותדע שמכאן ואילך באצילות נהו"ב בחינות חג"ת נה"י בכל פרצוף. והוא מסבת אח"פ שיצאו מהראש ונעשו לגוף. שהם קומת ז"א כנ"ל. ואח"כ יש בחי' חג"ת נה"י אמיתיים, שמעולם לא היו בבחינת ראש. ובי' בחינות האלו מתחלקים על הטבור של כל פרצוף. כי החג"ת נה"י, שהם אח"פ הנעשים לגוף, מקומם למעלה מטבור, ונבחנו לבחי' או"א של אותו פרצוף, והחג"ת נה"י אמיתיים נבחנו לזו"ן דאותו פרצוף ומקומם למטה מטבור. וגם בחג"ת נה"י שלמטה מטבור שהם זו"ן האמיתיים, יש בהם עצמם ג"כ אותו ההבחן, בעת שמתפשטים לפרצוף בפני עצמם, אשר החג"ת שלו מסתיימים על הטבור, ונבחנו, לבחינת אח"פ שיצאו לחוץ כהראש דאותו פרצוף, דהיינו הזו"א האמיתי.

(כו) והנה הכתר מן הנקודות, מקומו הוא, מן הטבור דא"ק עד סיום הגוף. וחכ"ד הם בג' פרקין קדמאין דנה"י דא"ק. וחג"ת בג' פרקין אמצעין. ונה"י בג' פרקין תתאין. על דרך הנ"ל בזו"ן המלביש לא"א.

אור פנימי

המלכות שבה' הקצוות. (כנ"ל דף של"ו ד"ה יעתה נתבאר). ונודע. שהמסך המזדווג עם אור העליון נמצא בכלי המלכות, וע"כ יש בהיסוד ג' פרקין, שהם ג' מקומות הזווג: פה, חזה, ויסוד. כמ"ש במקומו וע"כ בחינת הדעת שבראש, שעליו נעשה שם הזווג, הוא מלביש לפרק העליון של היסוד, שהוא בחינת מלכות דראש.

„וחג"ת הם בג' פרקין אמצעין. ונה"י בג' פרקין תתאין" כי ידעת שהחג"ת נה"י האלו הם ז"ת דנקודים, שהם בחינת ז"א האמיתים, שמעולם לא היו בבחינת ראש. גם נתבאר אשר גם הזו"ן האמיתים מתחלקים ג"כ על ב' בחינות על הטבור. שמעלה לטבור הם בחינת אח"פ של עצמו שיצאו לבר מראש, והם נקראים חג"ת. ומלמטה מטבור, הם הזו"ן שלו, שמעולם לא היו בו בבחינת ראש, והם נקראים נה"י. ועל פי היחס הזה, מתחלקים ג"כ הפרקין האמצעין והפרקין התתאין של נה"י דא"ק, שחג"ת מלבישים על הפרקין האמצעים, ונה"י על הפרקין התחתונים.

ויש עוד טעם ב' והוא יותר נכון במקום זה. כי ידעת, שהחג"ת דה' הקצוות הם בחינת הג"ר שבהם, ובחינת הז"א שבה"ק מתחיל בנצח מבחינת הכלים, ומבחינת האורות הוא מתחיל בת"ת, כנ"ל (דף של"א ד"ה ובכל המתבאר). ולפיכך נחלקים הראש תוך סוף דנה"י דא"ק: הראש שבהם הם בחי' אח"פ ששבו לראש ממש, והתוך שבהם בחינת ג"ר דה"ק דהיינו חג"ת, והסוף שבהם הם ר"ק דו"ק, שהם ז"א ומלכות דה"ק, כמבואר.

והנה נתבאר ד' החלוקות שבע"ס דנקודים (ע"דף שכ"ב ד"ה ואמנם) שיש בהם בשעת הגדלות: הא' הוא הכתר דנקודים, שאינו נכנס כאן במנין הפרצוף, להיותו בחינת הזכר של הראש דנקודים שהוא בחינת בינה

שהם ז"א ומלכות ששבו לראש, ונעשו לחכמה ובינה, הם מלבישים על שלישים עלאין דנצח הוד דא"ק שהם בחינת ראש דז"א ומלכות, שראש ז"א בנצח וראש המלכות בהוד. אמנם עתה. נעשו ז"א ומלכות אלו לחכמה ובינה ממש, כי שבו לראש כבקדמותם. הרי אשר חכמה ובינה דנקודים יש להם יחס השווה לפרקין עלאין של הנצח והוד. בהיותם מתחלת אצילותם בחינת ז"א ומלכות כמותם. והבן זה.

והדעת דנקודים מלביש לפרק העליון של היסוד דא"ק, הטמון בין ראשי ירכין בתוך הגוף, דהיינו בתוך הת"ת, שהוא כלי דבינה של ה' קצוות מטעם הנ"ל, שהדעת, הוא בחינת אור החסד המלוכב בכלי דבינה. כנ"ל (דף תט"ו ד"ה והנה נתבאר. עש"ה). וכבר ידעת שהחור"פ אלו הם כלולים מז"ס תחתונות, כי החוטם כולל חג"ת נה"י, והפה הוא מלכות. גם ידעת, שרק החור"ג שבהם נעשו לחכמה ובינה, וה' הספירות מת"ת ולמטה, נעשו לבחי' הדעת, כנ"ל. והוא מטעם, כי ספירת החסד מצד האור שבו, הוא בחינת חכמה של ה' קצוות. (כנ"ל באור"פ ש"ל ד"ה עתה תבין. עש"ה). ולפיכך כחו יפה בשעה ששב לבחינת ראש, שישוב ויקבל בחינת החכמה. וספירת הגבורה היא בחינת הבינה של ה' קצוות מצד אור שלה. (כנ"ל באור"פ דף ש"ל ד"ה עתה תבין). ולפיכך חזרה עתה להיות בינה. וספירת הת"ת, הוא בחינת אור הז"א שבה' הקצוות, ע"כ בהיותו עתה מלוכב בת"ת דא"ק שהוא בינה מצד הכלי כנ"ל, לכן נעשה לספירת הדעת ומלביש לפרק העליון של היסוד דא"ק המלוכב בפנימית הת"ת דא"ק. אמנם מצד הלבשה, הוא מלביש רק על היסוד. והטעם הוא כי בחינת הכלי של היסוד הוא מבחינת

(כז) והנה ב' מיני אורות יוצאים מתוך הגוף דא"ק, והם א' מן הטבור. והב', מפי היסוד, ויוצאים דרך שם ב' הבלים. וכפי הראוי לומר, היה ראוי שיהיה ג' הבלים, כנגד ג"ר שקבל מאח"פ, אבל לפי שחסר אור און מן או"א, לכן גם כן חסר בחינת ההבל מה שכנגד האון, ולא יצאו רק ב' הבלים, שהם נגד חוטם פה לבד, אשר מהם קבלו או"א למעלה. וגם כאן למטה מקבלים מהם.

(כח) אבל אור הז' תחתונות שלא לקחו רק מן הגוף ולמטה, שהוא

אור פנימי

שאינו להם אחיזה אלא בחוטם פה לבד, כדברי הרב שלפנינו.

(כח) אור הז' שלא לקחו רק מהגוף ולמטה, שהוא מפיו שכולת הזון ולמטה: כמ"ש לעיל (דף ת"י ד"ה ובחינת השלישית). שז' לוקחים מבחי' התיקוני דיקנא שהם מתחת השכולת, שאור האון אינו מגיע שם, כי מסתיים בשכולת הזון. ועיין לעיל (דף ת"י ד"ה אור און).

ויפוזו זרועי ידיו שהוא פוד יוד טפין דאודריקו מבין הצפרנים. ואע"פ שאמר לקמן, שהי' הבלים יצאו דרך צפורני רגלים, ואיך אומר כאן שהם מהידים. אמנם מ"ש שהז' לקחו מהבלים היוצאים דרך צפורני רגלים, הפירוש הוא שלקחו מבחינת הפרסא המסיימת אל רגלי הס"ג, ונמצא בזה שלקחו מצפורני רגלין. וצריך שתזכור מ"ש לעיל (באו"פ דף ת"א ד"ה פרסא). שפירושה של הפרסא הזו הוא בחינת נקודת הצמצום החדשה, שעברה ממקום המלכות דע"ס דסיום, אל מקום הבינה דע"ס דסיום, וכמו שמקום סיום הקו בצמצום א' דא"ס ב"ה היה בהמלכות דע"ס דסיום, שהוא עוה"ז ממש. בסו"ה ועמדו רגליו על הר הזיתים. כן נעשה עתה בצמצום ב', הנקרא צמצום נה"י דא"ק, נקודות הסיום בהבינה דע"ס אלו, המכונה נקודה דעוה"ב, והופרס כאן הפרסא, המסיימת אל גבול החדש הנעשה בהעלמות, ששם מסתיימים רגלי פרצוף הס"ג דא"ק.

ועצם אור האון, כי יש לו בחי"ב של התלבשות. הב', הם חכמה בינה ודעת, שמתחלת אצילותם אינם אלא אור ו"א דראש, הנק' חוטם פה שיצאו לחוץ מהראש, ונעשו בחינת ז"א דגוף. אלא בשעת הגדלות חזרו ונעשו לבחינת ראש. ויש להם גם הארה מאור האון מתוך התכללותם עם הזכר, כנ"ל. והג', הם חג"ת דנקודים, שמעולם לא היו בבחינת ראש, אלא שמבחינת ה' קצוות הם נחשבים לכח"ב. והד', הם נה"י של הנקודים. שהם בחינת ז"א ומלכות דה' הקצוות.

ואין להקשות, מאחר שאח"פ שבו אל הראש, ונעשו לאחד עם גלגלתא ועינים שבו, א"כ נעשו החו"פ שהם חו"ב, לאחד עם הכתר שהוא און, ואין כאן אלא ג' בחינות. אמנם צריך שתזכור כי לא נעשו שוב שינוי בהספירות העליונות מחמת שיבתם של או"א לראש. והישסו"ת שהוא בחינת הגו"ע של ראש ההוא, נשארו למעלה מטבור בפ"ע כמתחלה, וכן הכתר דנקודים, שהוא בחי"ב, נשאר ג"כ לפני עצמו כבתחלה, אלא רק הארתם הגיע לחו"ב בעת ששבו להראש. כמ"ש עוד להלן.

(כז) חסר בחינת ההבל מה שכנגד און, ולא יצאו רק ב' הבלים שהם נגד חוטם פה: כלומר שלא יצא מפי היסוד, אלא ב' הבלים, כנגד חוטם פה, שהם ו' אל אמא, ונקודה לאבא, כמ"ש הרב לקמן, אבל הבל הטבור, שהוא כנגד אור האון לא הגיע לאו"א, מטעם,

מסיום שבולת זקן ולמטה כנ"ל, לכן גם כן, לא יש להם הבלים להאיר להם, אבל נרמזו בסוד ויפוזו זרועי ידיו, שהוא סוד י' טפין דאזדריקו מבין הצפרנים כנזכר בתיקון ס"ט, כנודע, כי הם עצמם בחינת המלכים, כי הנה ביטול המלכים היה, לפי שלא נתקן עדיין כחדא אדם דכר ונוקבא.

כט) והנה הבלים הראוין למלכים אלו הז', יצאו דרך צפורני רגלים, ואע"פ שהצפרנים הם י', והנקודות שנשכרו אינן אלא ז"ת לבד, הענין הוא, כי גם יש ב' מיני אחורים דא"א שנשכרו, הרי הם ט' בחינות,

אור פנימי

גדול, דשאיב מלעילא ויהיב לתתא, משום שהוא בחינת מסך כפול מב' בחינות, מבחי"ב ומבחי"ד יחד, שזה נעשה מפאת עלית נה"י לחג"ת, ונכללה הבחי"ב המשמשת בחג"ת בפרצוף ס"ג, עם הבחי"ד המשמשת בהנה"י דא"ק הפנימי, כנ"ל דף ש"צ ד"ה וס"ג. ע"ש. וע"כ עומדת הפרסא באלכסונא מחוזה עד הטבור, להיותה כוללת בתוכה נה"י וחג"ת יחדיו. ולפיכך בשעת הגדלות יורדת הה"ת, שהיא הבחי"ד מהפרסא, והפרסא נבקעת שפירושו, שהגבול המסיים מתבטל, ואז עוברים אורות הס"ג למטה מהפרסא, כנ"ל (דף ת"ג ד"ה הפרסא. ע"ש). ואחר זה תיכף הפרסא חוזרת למקומה. ובוה נמצא הפרסא שאיב מלעילא הארת הס"ג, ויהיב לתתא לפרצוף הנקודים שלמטה מטבור. ועד"ז גם בפרצופי אצילות. ע"ד שיתבאר שם.

וע"כ אותם הו"ס דנקודים שלא יכלו לקבל שום אור מהס"ג מחמת סיום הפרסא, נמצא עתה בשעת הגדלות אחר שנבקע הפרסא, שגם הם מקבלים אור ממקום הפרסא, ששם בחינת הס"ג וחג"ת דא"ק הכולל. הרי שאותם אורות שהו"ס תחתונות דנקודים קבלו מן הפרסא, הוא בחינת חג"ת, שהם זרועות ידים. וע"כ נאמר ויפוזו זרועי ידיו והבן היטב.

והנה נתבאר שמטרים הוויג דגדלות נבחן הפרסא לאצבעות רגלין דפרצוף הס"ג, כי

ונבחן בחינת הפרסא לבחי" צפורני רגלין דס"ג דא"ק. וזכור זה. ונתבאר באו"פ לעיל, (דף תי"א ד"ה ויש עוד טעם). שהפרסא והשבולת הזקן עינים אחד. עש"ה. וז"ש הרב כאן, שלא יצאו מיסוד דא"ק רק ב' הבלים כנגד חוטם פה שמהם קבלו או"א, וחסר החבל מה שכנגד אור און וע"כ לקחו הז"ת מצפורני רגלים, כי לקחו מסימא דשבולת, המסיימת לאור האון. ותבין כי מחמת נקודת הסיום החדשה יצאו ג' בחינות הסיום בס"ג, בראש תוך סוף שלו: שנקודת הסיום של ראש, נקרא נקבי עינים, ונקודת הסיום של התוך, שהוא במקום הטבור הקודם, נקרא שבולת הזקן, ובחינת הסיום של הסוף נקרא פרסא. באופן שהפרסא הוא בחינת אצבעות רגלים של הס"ג דא"ק. אמנם כל זה שאנו מבחינים בס"ג דא"ק, אינו משנה כלום את עצם פרצוף הס"ג גופיה, כי כבר ידעת שאין העדר ושינוי ברוחני, וכל שאנו מבחינים בו, הוא רק לבחינת שורש בעלמא (כנ"ל דף שצ"ב ד"ה והנה). אלא כל אלו השינויים הנעשים מכח נקודת הצמצום החדשה, הוא רק באותו פרצוף החדש שיצא מסבת החיבור דבחי"ד ובחי"ב, דרך נקבי העינים, הנק' פרצוף נקודים. ורק ברת"ס של הפרצוף הזה, יצאו ונתהוו הג' פרסאות הנ"ל בראש תוך סוף שלו בפועל ממש. וזכור זה.

וכבר ידעת שהפרסא הזו יש בה תיקון

והעשירית הוא, כי גם מן הכתר היה בו קצת פגם, כמ"ש לקמן בע"ה, והוא בחינת נה"י שלו שנכנסו והיו בסוד מוחין לאו"א, וגם הם נשברו, הרי הם י' בחינות, כנגד י' הכלים שיצאו מצפוני רגליו. וכל בחינת יציאת אלו ה' הכלים דרך צפוניו, היו כולם לסיבת חסרון קבלתם מאור האזן העליונה כנ"ל, ולכן סבה זו גרמה לכל זה, ולביטול המלכים.

(ל) והנה בענין העקודים כבר נתבאר לעיל ענין בחינת טעמים נקודות תגין אותיות שבהם, ונבארם פה בבחינת הנקודים. ונאמר, כי בחינת הנקודים, הם האורות הראשונים שיצאו בראשונה. והאותיות הם הכלים. ואח"כ כשנשברו הכלים ונפרדו איש מעל פני מתו, האורות נשארו בבחינת תגין על האותיות שהם הכלים. והטעמים, הוא שם מ"ה החדש שיצא אח"כ מאור המצח לתיקון המלכים, כמ"ש בע"ה.

אור פנימי

הארת הס"ג מסתיימת שם וסוף ההארה מכונה רגליו, אבל בעת שמתבקע הפרסא, שאז חוזר הגבול לנקודת הסיום דעוה"ו כמקודם, הרי מתפשט בחינת החג"ת כמקודם.

זה אמרו, שהנקודות הם האורות שיצאו

בראשונה דהיינו בהיפך מהפרצופים גע"ס דא"ק הקודמים, שיצאו שם הטעמים בראשונה, וכאן יצאו בחינות הנקודות בראשונה, דהיינו הקטנות, ואח"כ הגדלות. אמנם עכ"ז אין הארת הגדלות דנקודים מכונים טעמים, משום שלא היו בבחינת רחמים, כי היה כאן באורות ההם ובסבתם, ענין שבירת הכלים. כמ"ש לקמן.

והאותיות הם הכלים. והמה כוללים גם הניצוצים שנפלו בתוכם בעת הסתלקות האורות מהם, ע"ד שהיה בעקודים כמו שיתבאר במקומו.

והטעמים הוא שם מ"ה החדש. כי אותם הטעמים שיצאו בעולם הנקודים דהיינו הגדלות שיצא ע"י זוג ע"ב ס"ג, שהם הטעמים דנקודים הנה הם לא נתקיימו בנקודים אלא רק אחר שהטעמים דמ"ה החדש תיקן אותם וע"כ המה נקראים על שמו של המ"ה. כמ"ש במקומו.

(ל) העקודים כבר נתבאר לעיל ענין כחי' טנת"א שבהם: כנ"ל (ח"ד פ"ג אות י"א). שהתפ"א של הפרצוף שהוא אור ישר ורחמים, נבחן לטעמים שבו. וכשמתחיל להתמעט מכח הזדככות המסך, שאז יוצאים שאר ד' הקומות הקטנות, מחכמה עד מלכות, הם נבחים לבחי' נקודות שבו. והרשימות שנשארים מהטעמים, הם התגין שבו. והרשימות הנשארים מבחינות הנקודות, מבחינות הניצוצין הגופלים מהם לתוך הכלים, מכונים אותיות. עש"ה.

הנקודים הם האורות הראשונים שיצאו בראשונה. משמיענו, שכאן נשתנה הסדר ממה שהיה בג' פרצופים הקודמים דא"ק. כי שם יצא הגדלות מתחילה, שהם הטעמים, ואח"כ יצאו המדרגות הקטנות שהם הנקודות. אבל כאן בעולם הנקודים, יצא הקטנות מתחלה, ואח"כ יצא הגדלות, כי מתחלה יצאו רק

* (לא) ונחזור לעיל, כי הנה ביארנו שהנקודות נחלקים לשלשה חלקים: העליונים על האותיות כמו החולם, ובאמצע כמו השורק, ותחתונים כמו שאר הנקודות. והנה נקודת החולם הוא ההבל היוצא מן הטבור, אשר שם עומד הכתר כנ"ל לפי שהכתר איהו חולם על הת"ת כנודע, כי עיקר חולם בת"ת דא"ק. אמנם נעשה כתר לנקודות, וז"ש בתיקון ה' כי חולם כתר באתוון כנודע. וניקוד שורק בוא"ו, שנקרא מלאפום, שהוא באמצע, הוא ההבל היוצא מן היסוד לאו"א. ונחלק לב' כי הנה נקודת השורק הוא ו', י' באמצע, והנה י' של שורק הוא לאבא הנקרא י' ראשונה של השם, והואו של שורק הוא אל אמא להוציא ולהליד הו"ק דז"א, וזהו בחינת הואו זו שלוקחת אמא. וגם טעם אחר, כי הנקודה שהיא כעין יוד שבשורק היא יותר עליונה, וממנו יונק אבא דנקודים, והואו של השורק שהוא אות ו', ממנו יונקת אמא דנקודים, כנודע, כי נקודות חכמה, ואתוון

אור פנימי

יצא ממנו שום התפשטות כלים, כי אין התפשטות כלים אלא ממסך שיש בו בחי' המשכה. ע"ש. ע"כ לא יצאו הכלים אלא מבחי"א של הנקבה, שהם חו"ב. ע"ש. וזה אמרו שהבל היוצא מהטבור להכתר דנקודים שהבל הזה הוא אור הבינה, כנ"ל (דף ת"כ אות כ"ז בדברי הרב), הוא בחינת חולם שממעל להאותיות. כי האותיות הם הכלים כנ"ל, ואור הבינה הזה שיצא רק מבחי"ב להתלבשות, אין בו התפשטות לכלים, וע"כ הוא בחינת חולם שממעל לאותיות ואינו נוגע בהם כי לא יוכל להתלבש בתוכם.

שורק ב' שנקרא מלאפום שהוא באמצע. כמ"ש לעיל שרק או"א שהם הנקבה דנקודים, יש להם התפשטות כלים, ויכולים להתלבש בתוכם. וע"כ מרומזים או"א בשורק דהיינו מלאפום שהוא באמצע האותיות.

י' של שורק הוא לאבא הנקרא יוד ראשונה של השם. דהיינו י' של שם הוי"ה, שהוא בחינת ע"ב שהוא אבא כנודע. ורומז לבחינת ה"ח של היסוד דנטיל אבא. כי השפעת היסוד הוא רק תחסדים וגבורות כנודע, וה"ח נטיל אבא, כי ע"ב ה"ס תחסדים.

(לא) הנקודות נחלקים לג' חלקים: שהם על פי ג' האורות בינה ז"א ומלכות, המאירים בהנקודים. כנ"ל (תי"ג ד"ה עתה תבין). כי יש שם אור בינה מבחינת התלבשות הנק' זכר, שהוא הכתר דנקודים. ויש שם קומה דבחי"א שהיא הנקבה דנקודים הנק' חכמה ובינה, שאור הו"א בחכמה ואור המלכות בהבינה. ע"ש. וזה אמרו שהנקודות נחלקים על ג' חלקים, שהם בינה ז"א ומלכות המלוכשים בכתר, חכמה ובינה של הנקודות. אמנם תדע שהו"א ומלכות שישנם בחכמה ובינה, נחשבים שניהם לחלק אחד, להיותם בחינת אור של קומה אחת, שהיא קומה דבחי"א. וע"כ נבחנו הו"ס תחתונות לחלק הג'. באופן שהכתר שיש לו בינה מבחינת התלבשות, הוא חלק העליון. וחכמה ובינה שניהם יחד, הם חלק הב' והו"ת הם חלק הג'.

החולם הוא הבל היוצא מן הטבור אשר שם עומד הכתר. שהוא אור הבינה מבחינת התלבשות כנ"ל. ונתבאר לעיל (דף תי"ב ד"ה ומכאן. ובדף תי"ג ד"ה והנה הזכר) אשר מוזהר הזה של בחי"ב להתלבשות לא

בינה, וז' נקודות תחתונות, עם ג' בחינות, שהם: א', נה"י של הכתר, וב' אחורים דא"א, הרי הם יוד אלו, שיצאו דרך צפורני הרגלים. ואין כוונתנו לומר, שאלו הם הנקודות עצמן, רק שמכל אלו הבלים יצא אור אל י' נקודות שיצאו דרך העין, כנ"ל, וזכור זה.

אור פנימי

ונמצא גם הכתר וחכמה לנקודות תחתונות. והענין הוא, כי יש להבדיל בהם בין עצם אצילותם, דהיינו כמו שיצאו מתחלה דרך נקבי עינים, אשר רק ב' אורות יצאו משם שהם זכר ונקבה, שהכתר ה"ס הזכר, שקומתו עד הבינה מבחינת התלבשות, והנקבה היא, חכמה ובינה שניהם יחדיו, שהם בקומת בחי"א, כנ"ל. וע"כ נבחינים כאן לחולם ושורוק, לרמוז שלהזכר שהוא כתר, אין לו התפשטות לכלים, ונמצא ממעל להפרצוף, בסוד נקודת הטבור שהוא ממעל להפרצוף דנקודים, שהוא בחינת החולם, שהוא כתר לאתוון ואינו נכנס בהתפשטות הפרצוף. אמנם כנגד זה, או"א, מרומזים בשורוק, שהוא בתוך האותיות, דהיינו בתוך הפרצוף, להיותם בחינת הנקבה שיש להם מ"ן שלימים גם מבחינת המשכה. כנ"ל.

אמנם הנקודות שמתחת לאותיות הם רומזים על זמן הגדלות של הנקודים, אחר שנזדווגו הע"ב וס"ג, והקומה שיצאה ע"י זוגם ירד ובקע לפרסא שפירשו, שנתבטל הגבול דסיום רגלים דס"ג, ואז הפרצוף כולו של הנקודים העומד מתחת לפרסא, קבל מרגלים דס"ג שלמעלה מהפרסא, כלומר שהע"ס דסיום של הס"ג, שהפרסא רכיב עליהם, השיגו עתה בחינות התפשטות והאירו להנקודים. ונמצאים הנקודים מקבלים עתה מהאורות שלמטה מהפרצוף בערך הקדם, והמה המכונים נקודות שמתחת לאותיות. והבן היטב, כי אותה בחינת חולם שהיא מעל לאותיות הפרצוף דנקודים מצד עצם אצילות שלו, הנה בזמן הגדלות, ירדה משם ונתלבשה בנקודים דהיינו בתוך האותיות. ואנו מכנים אותם מתחת לאותיות רק בערך

והואו וכי' הוא אל אמא להוציא ולהוליד הוי"ק דז"א. אמא ה"ס ה"ר של שם דהיה, וע"כ קבלה מהיסוד בחינת הוי' קטועה שבתוך ה' שהוא המ"ן שלה וה"ס הו"א שבמעו דבינה.

הנקודה וכי' וממנו יונק אבא דנקודים. נקודה רומזת לה"ת שעלתה לנקבי עינים, שמשם יצאו או"א דנקודים, כנ"ל, ונעשתה עתה בחינת מ"ן לאבא, לסוד הזווג הגדול של הסתכלות עיינין דא"א, כמ"ש להלן.

והואו של השורוק ממנו יונקת אמא דנקודים: הוא ע"ד שכתב בע"ח ש"ח פ"א. שבכח עלית המ"ן לנקבי עינים, הוא מחלק שם את הוי"ה דס"ג שהואו בפה, שהוא אמא. ע"ש.

נקודות חכמה ואתוון בינה. כי או"א מתחלת אצילותם אין בהם אלא קומת ז"א, ונבחן אבא לאור הו"א ואמא להכלי שה"ס אותיות. ואור הזה שבקטנות מכונה בשם אור הנקודות כנ"ל בדברי הרב באות ל' כאן. וזה אמרו נקודות חכמה, ואתוון בינה. וז' נקודות התחתונות וכי' יוד אלו שיצאו דרך צפורני רגלים. כלומר, שהם הנקודות שמתחת האותיות שהם ט' נקודות, אשר ב' נקודות הראשונות: קמץ פתח שבהם, לא היה שבירה, שהם כתר חכמה, הרי הם ז' נקודות תחתונות, שהיה בהם שביה"כ כמ"ש הרב בע"ח ש"ח פ"א. ע"ש. ואלו ה"ט נקודות הם תחתונים מתחת לאותיות, משום שקבלו בחינת הבלים היוצאים דרך צפורני רגלים, שהם תחת הכלים של הפרצוף. ואין להקשות הרי אומר לעיל, אשר חולם ושורוק הם הכתר וחכמה, דהיינו נקודות עליונים ואמצעים, וכאן חושב אותם לקמץ פתח

* (לב) בתחלת למודי עם מורי ז"ל, היה מעלים ומכסה ומלביש הדברים, לסבת שעדיין לא הייתי יודע התחלת הדברים, על הסדר שביארתי בשערים שעברו, ולכן כשהתחיל לבאר לי אז ענין העתיק יומין, ביאר לי דרוש א', ונכתבהו פה, ולא יכולתי לקשרו עם מה שכתבתי עד עתה, ועם כל זה רצוני לכתבו, ואולי המעיין יוכל לקשר זה עם הנ"ל, כי נראים דברים סותרים את הנ"ל. וזהו ענינו.

הנה נודע, כי עשרה נקודים היה בתחלה, וג' הראשונות לא נשברו

אור פנימי

וחכמה. וה' ראשונה שבו הוא אמא ובינה, וי' שבו הוא ז"א, וה' אחרונה שבו, היא מלכות.

ומכל אות ואות שבהו"ה פנימא דהיינו הע"ס שבפרצוף הכתר עצמו, יוצא הויה שלמה לחוץ, בבחי' מלבוש: מהי' שבו, יוצא פרצוף ע"ב. ומהי' ראשונה שבו, יוצא פרצוף ס"ג. שהע"ב נקרא אבא והס"ג נקרא אמא כנודע. ומי' שבו, יוצא פרצוף ז"א. המלבישו מטבור ולמטה. ומהי' אחרונה, יוצא פרצוף המלכות. ותדע, שכן הוא בכל פרצוף שלם. שפרצוף הכתר שבו, נבחן לפנימי, ובו עצמו יש ג"כ ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן פנימים, שהם מכונים הו"ה פנימא, כנ"ל. ומלבד אלו, יש לו ע"ב ס"ג מ"ה וב"ן חיצונים, שהם בחי' מלבושים אליו: שהע"ב וס"ג מלבישים למעלה מטבור, ומ"ה וב"ן שהם זו"ן מלבישים למטה מטבור. כנ"ל בדברי הרב (דף שפ"ט אות א' ע"ש. וכן בע"ח שער ה' פרק א' בסופו).

והנה בפרצוף הנקודים, לא יצא כי אם בחינת פרצוף הכתר שבו, עם הע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שבפנימיותו עצמו, ולא הספיק להוציא הע"ב ס"ג מ"ה ב"ן החיצונים, משום שנשברו הו"ס תחתונות שלו, וגם נתבטלו אחורים של הג"ר שבו, כנודע. אבל בחינת הפנים של ג' ראשונות שלו נשארו, שפירדשו, שכל מה שהיה בג"ר אלו

המצב של המשפיע ולא בערך המצב של מקבל.

והנה נתבאר שגם הכתר חכמה קבלו מסיום רגלים דס"ג כמו הו"ת ואדרבה הם שקבלו אותם בעיקר, והם שהשפיעו אותם להו"ת, כמ"ש להלן. ומבחינה זו הם נקראים קמץ פתח, שהם מתחת להאותיות. באופן שכדי לציין בחינת הכתר וחכמה מעצם אצילותם, מציינים אותם בחולם שורוק. וכשמציינים אותם מצד מה שקבלו ע"י הגדלות דנקודים, נבחרים אז בשם קמץ פתח. אמנם מ"ש הרב שקמץ פתח לא נשברו, הכוונה על מה שיש בהם מצד עצם אצילותם, ולא על מה שקבלו מסיום רגלים דס"ג, כי הארות אלו נתבטלו גם מהכתר וחכמה. כמ"ש להלן. והמה מכונים בשם אורות אחורים של או"א.

ואין כוונתינו לומר שאלו הם הנקודות עצמן. כלומר, שאלו האורות והבלים שיצאו מצפורני רגליו אינם עצמותם של הנקודות, אלא הם נבחרים לבחינת תוספות לבד, כי בחינת עצמותן של הנקודות יצא מאור העינים, כנ"ל.

(לב) הג' הנקודות הראשונות והי' מהם נעשה פרצוף עתיק: פירוש, כי פרצוף הכתר, שנקרא עתיק יש בו ע"ס בסוד הו"ה פנימא: שקוצו של יוד, הי"ס הכתר שבו עצמו, דהיינו כתר דכתר. וי' שבו, הוא אבא

ונשארו הכלים והאורות, אך הז' נקודות תחתונות נשברו והכלים ירדו אל הבריאה, והאורות נשארו במקומם בעולם האצילות בלתי לבוש כלל. ודע כי הג' הנקודות הראשונות, בין בחינת האורות, ובין בחינת הכלים, מהם נעשה פרצוף עתיק יומין בלבד, ואין שם כח אחר מעורב בהם. אמנם בז' נקודות תחתונות יש בהם כחות רבים מעורבים בהם. כי יש בחינה העליונה בכל נקודה מהז' שהיא מבחינת עתיק, ויש בחינה שניה ג"כ בכל נקודה מהשבעה שהיא של א"א, ויש בחינת של א"א, ויש בחינה תחתונה בהם שהם של זו"ן.

(ג) ונמצא כי מאלו הבחינות שיש בשבעה נקודות תחתונות, משם נעשו הפרצופין: דא"א ודאו"א ודזו"ן, אחר התיקון, בין מבחינות האורות בין מבחינת הכלים. ואמנם הבחינות שיש בהם העתיק יומין, מאלו עלו ונתערבו עם הג' נקודות ראשונות, שכולם בחינת עתיק יומין, ומכל בחינות אלו נעשה פרצוף דעתיק ע"ד שנבאר.

(ד) ונדע כי כל תחתון מתפשט בו העליון להחיותו, ואין התחתון מתפשט בעליון שממנו, ולכן כח העתיק יומין יש בשבעה נקודות תחתונות, ואין כח א"א ואו"א וזו"ן מעורב בג' נקודות ראשונות אשר כולם בחינת עתיק.

* (ה) ואמנם בחינת המלכים ההם, רצה המאציל העליון לברא אותם מתחלה באופן ההוא, שיהיו כוללים בחינת קדושה, אלא שהיא דינים וגבורות ובהם מעורבים השמרים והקליפות. ובכונה גמורה בראם כך כדי שיהיה בעולם שכר ועונש, להפרע מן הרשעים וליתן שכר טוב לצדיקים.

אור פנימי

מתחלת אצילותם נקרא פנים, וכל זה נשאר ולא נתבטל משהו מהם. וזה אמרו, הג' נקודות הראשונות בין מבחינות האורות ובין מבחינת הכלים מהם נעשו פרצוף עתיק לבד: מטעם שהע"ב ס"ג מ"ה ב"ן החיצונים, אין להם שום אחיזה בהג"ר דפרצוף הכתר. וז"ש, ואין שם כח אחר מעורב בהם" כי אפילו פרצוף הע"ב, מתחיל לצאת מפה דפרצוף הכתר ולמטה, שהוא למטה מהמלכות של ראש שלו, ומכ"ש שאר הפרצופים. בז' נקודות תחתונות יש בהם כחות רבים מעורבים בהם. היינו אותם הבחינות שמהם צריכים לצאת הד' פרצופין עסמ"ב החיצונים המלבישים עליו. כי עדיין לא יצאו ממנו בעולם הנקודים. כנ"ל. כמו שמבאר והולך, שיש בחינה שצריך לצאת ממנו א"א וכו'. (ג) מאלו הבחינות שיש בשבעה

ואין זה מקום להאריך בו, אמנם בכוונה גמורה בראם כך, כדי לבטלם ולהמיתם, כדי שיתבררו מהם ניצוצות קדושות ויעלו למעלה, והקליפות המעורבות בהם ישארו למטה. בסוד סגי הזהב ושמרי היין.

(לו) ודע כי אלו ה' מלכין הם יוד, אלא שהם דוגמת ה' היכלות, שהם עשרה ונקראים בשם ז'. לפי שהיכל העליון כולל ג' היכלות ראשונות, והיכל התחתון כולל ב' היכלות אחרונים. וכן הוא הענין ממש בו' מלכין האלו, כי הם עשרה, ונקראים בשם ז' בלבד. ולהיות המלכים האלה בחינות דינים וגבורות, נמצא שהם כולם בסוד הנקבה, כנודע, כי הנקבה כולה דין.

* (לז) וזה שכתב, ותא חזי רישא שירותא דמהימנותא וכו', בטש נצוצא דקרדנותא. שהוא שורש הדין הגנוז במעוי דאימא. כנזכר באדר"ז וזריק ניצוצין לש"ך עיבר. כי אלו המלכים להיותם דינים וגבורות חזקות נקראים בשם ניצוצי אש שיצאה מבוצינא דקרדנותא. והיה מספרם ש"ך ניצוצין, כל ניצוץ חלוק מחבירו, איש לעברו פנו. וזריקתם היתה עד שירדו למטה מעולם האצילות. ובהיותם שם, בריר פסולת מגו מחשבה ואתבריר. כי להיותם דינים קשים, היה הפסולת של הקליפה מעורב בהם, וכאשר נזרקו למטה הובררו ונתקנו. והטוב והקדוש שבהם חזרו ליתקן ע"י המלך השמיני הנקרא הדר ועלו למעלה, והפסולת שבהם נעשו ממנו בחינות הקליפות והם נשארו למטה.

אור פנימי

האירו מתחלת אצילותם אלא להג"ר דנקודים, כנ"ל באו"פ, שלא יצא מאור העינים אלא בחינת ראש בלי גוף, משום שבחי"א אין מאיר להגוף. כנ"ל בדברי הרב (ח"ג פ"א אות ו' ע"ש). וע"כ לא היה להם לז"ת דנקודים אלא הארת כלים לבד מבחינת הסתכלות עינים באח"פ. כמ"ש להלן.

ועם זה תבין, שכל בחינת הגדלות שהגיע להם בסוד תוספת על מה שהיה להם מתחלת אצילותם, נבחן לבחינת ז"ת וכלים דאחורים. כי לקחו אותם מבחינת צפורני רגלין דס"ג, כנ"ל.

נקודות התחתונות משם נעשו הפרצופים דאריך אנפין ודא"א וכו': היינו על ידי הבירורים בשיתוף מ"ה החדש עמהם, כמ"ש במקומו. ואפילו פרצוף א"א נעשה מבחינת הנה"י דכתר שנתברר ונתתקן בעזרת המ"ה החדש, מפאת ביטול האחורים שהיה שם בזמן שביה"כ, כנודע. ותדע שאלו הנה"י דכתר שמהם נעשה א"א דאצילות, נבחן לבחינת ז"ס תחתונות דכתר. כי זה הכלל כל מה שהיה בפרצוף הנקודים מתחלת אצילותו, דהיינו כמו שיצא מנקבי העינים, הוא נחשב לג"ר, מטעם כי אור עינים לא

* (לח) ואמנם יוד נקודות אלו היו זה על גבי זה, ואורך שיעור קומתם היה כמו עתה אורך האצילות ושיעור קומתו, כי עד מקום אשר הגיעו אותם הנקודות, עד שם הוא עתה עולם האצילות, ומשם ולמטה עולם הבריאה.

(לט) ואמנם אור אלו יוד נקודים היה רב מאד, וגם נתוסף בהם אור העליון, ולא היה בהם כח לקבל, ואז אותם הכלים מתו. פירוש, שירדו למטה, למקום שהוא עתה בריאה, וירידה זו היתה מיתתן. ואמנם אין זה רק ב' נקודות תתאין, כי ג' היה כח בכלים שלהם לקבל אור שלהם ולא מתו. אך ה' כלים של ה' תתאין הם אשר מתו וירדו במקום

אור פנימי

נה"י דא"ק ולפיכך כיון שבהס"ג עדיין לא היו תיקון קוין, ע"כ יצאו ה' כלים התחתונים בקו אחד. אבל הג"ר שקבלו מהווג שבנקבי העינים יצאו בתיקון קוין. ואע"פ שגם ה' כלים התחתונים לקחו ג"כ מהסתכלות עינים באח"פ, אין הארה קטנה זו מספקת להם לתיקון קוין.

שיעור קומתם היה כמו עתה אורך האצילות ושיעור קומתו. כי משיתוף דבחי"ד בבחי"ב והתכללותם יחד, נתהווה נקודת הצמצום החדשה בהעולמות, דהיינו במקום בחי"ב של הע"ס דסיום. כנ"ל דף ת"כ ד"ה ויפוזו. שהפרצוף הראשון שיצא במדת הסיום החדש, הוא פרצוף הנקודים. ואחריו כל פרצופי האצילות. ואותו המקום מנקודת הצמצום הישנה שהוא בעוה"ז, עד לנקודת הצמצום החדשה, הוא הנקרא מקום ג' עולמות ב"ע. ומתוך שהם עומדים במקום הזה שלאחר נקודת הצמצום שנתחדש, ע"כ נקראו ג' עולמות הללו ג' עלמין דפרודא. וזה אמרו שקומת הנקודים וקומת עולם האצילות, אורך אחד לשניהם. ומשם ולמטה עולם הבריאה. כמבואר.

(לט) נתוסף בהם אור העליון: כי מלבד שהיה להם מתחלת אצילותם, מהווג של

(לח) יוד נקודות אלו היו זה על גבי זה: יוד נקודות שאומר כאן הנה לא נחית כאן לפרש, אמנם רק ו' נקודות התחתונות היו זה למעלה מזה, אבל ג' הראשונות מהם היו בתיקון קוים. כנודע מכל המקומות.

והטעם שהו' נקודות התחתונות היו בקו אחד זה למטה מזה, הוא, כי ענין תיקון הקוים, יצא מכח עלית נה"י לחג"ת, שנכללו בחי"ב ובחי"ד יחד כנ"ל (דף ש"צ ד"ה וס"ג). כי אז נכללה המלכות בכל ספירה וספירה עד החכמה, ונתהווה משום זה קו חסד וקו דין בכל ספירה וספירה, וע"י הזווג המעלה אור חוזר נתיחדו זה עם זה בסוד הרחמים. כמ"ש זה במקומו ותחלת התיקון הזה נעשה בפרצוף הנקודים שיצא מנקבי העינים דס"ג. אמנם האור הזה לא הגיע רק להג"ר של הנקודים, ולא אל ה' תחתונות. וע"כ נשארו ו' הכלים התחתונים בלי תיקון קוים.

וצריך שתדע כאן כי הכלים דכל פרצוף נעשו מאותם הכלים שבפרצוף העליון ממנו אחר הסתלקות האורות שלהם מתוכם. כנ"ל (דף ש"ח ד"ה וכבר ביאר עש"ה). ובוה הבין אשר הכלי של הע"ס דנקודים נעשו מהט"ס תחתונות דס"ג שנמשכו למטה מטבור, ונסתלק האור מתוכם בעת צמצום

שהוא עתה בריאה וזהו מיתתו. ואמנם זמן מיתתו היה, כאשר יצאו בסוד נקודים. כי כאשר יצאו מסוד עקודים, שהוא היותו יחד בכתר נכללים, שמשם יצאו ונחלקו ליוד נקודין אז היה יציאתם, ומתו תכף, כמ"ש באדרא, כהני זיקין, דאכתיש אומנא בפרזלא ונפקי זיקין, זדעכין לאלתר.

* (מ) מעיקרא היו העשר עצמות פשוט, והיו כלולים מיד, ולא ניכרת בהם, והג"ר שהיו רחמים היו יכולים לקבל אור הא"ס, וכשהיה מגיע אל הו' נקודות היו מתבטלות. ואלו הם המלכים שמתו. לפי שהם דין והאור

אור פנימי

פכ"פ ונודווגו בסוד המ"ן דה"ת בסוד נקודה דנטיל אבא, ונעשה הזווג הגדול בסוד הסתכלות עיינין דאור"א זה בזה. כמ"ש במקומו. ואז כאשר נתפשט האור הגדול הזה ממעלה למטה אל הכלים דנקודים, דהיינו להתחלק ליוד נקודים, כי כל כלי וכלי היתה כלולה מיד, כנודע בסוד ש"ך ניצוצין, תכף נשברו ומתו, בסוד כהני זיקין דאכתיש אומנא בפרזלא ונפקי זיקין וזדעכין לאלתר. והם ש"ך זיקין. כי כל מלך כלול מן ד' בחינות: חו"ב תו"מ, ובכל בחינה היתה בה עשר נקודות, הרי ארבעים זיקין לכל מלך, והם שמונה מלכים, הרי ח' פעמים מ' שהוא ש"ך. וז"ס ש"ך הניצוצין הנוכרים בכל המקומות כמ"ש עוד במקומו.

(מ) העשר עצמות פשוט והיו כלולים מיד ולא ניכרת בהם: כלומר בהיותם בג"ר דנקודים, אע"פ שכבר היו בהם תיקון קוים ובחינת יוד כלים שפירושם שנתכללה המלכות בכל ספירה וספירה, ונעשה עשרה כלים להיוד אורות. אמנם כיון שהם בחינת ראש שהמסך משמש בהם ממטה למעלה, ע"כ נבחנים עוד שכל האורות כלולים בכלי דכתר, כמו בעקודים, ואין ענין היוד כלים ניכר בהם, כי אין בחינת העביות ניכרת בבחינת ממטה למעלה, שפירושם, בטרם שהאור מתלבש בכלים, כנודע. והג"ר שהיו רחמים היו יכולים לקבל

נקבי העינים, הנה הגיע להם עוד פרצוף שלם גדולות, ע"י הזווג דע"ב ס"ג, שאור הראשון נקרא בשם עיקר אצילותם. והאור הב' נקרא בשם „תוספות“. וזה אמרו נתוסף בהם אור העליון.

ולא היה בהם כח לקבל וכו': כי הכלים היו קטנים מהכיל האור הגדול ההוא שבא בבחינת התוספות. כי האור הזה היה מבחינת ג"ר, והכלים שלהם התחילו מבינה ולמטה, (כנ"ל דף תט"ז ד"ה וחב"ד). וע"כ לא נתקיימו עד שבא המ"ה החדש וחיבר אותם עמו ונתגדלו הכלים ואז נתקיימו. כמ"ש במקומו.

ג"ר היה כח בכלים לקבל אור שלהם. היינו אור שלהם דייקא, מה שהיה להם מתחילת אצילותם דהיינו אור א' הנ"ל בדיבור הסמוך. אבל אור הב' הנקרא בשם תוספות, הנה הוא לא נתקיים גם בג"ר. והיינו הביטול אחורים דאור"א, והפגם דנה"י דכתר. שמביא הרב לעיל.

כאשר יצאו מסוד עקודים כו' ונחלקו ליוד נקודין אז היו יציאתם, ומתו תכף. כי מתחלה באו כל האורות ונתכללו בכלי דכתר דנקודים, וכלי זה עדיין נחשב לעקודים, כלומר, לבחינת פרצוף ס"ג, משום שיש בו בחי"ב דהתלבשות. (כנ"ל דף תי"ג ד"ה עתה תבין. עש"ה). ויש בו עצמות אור האון, אמנם אח"כ מתוך הארת יסוד דא"ק, נתפשטו נה"י דכתר הזה, לתוך אור"א, ושבו אור"א

שבא הוא רחמים, לא היו יכולין לקבלו, וכיון שלא קבלו החיות מתו. ולכן הוצרך לתקן שיעשו כלים אל הכתר, ועי"כ נתבסס האור, שבא ועובר דרך מסך, ועוד שניכרין בו אלו היות. ואלה המלכים הם למטה ממלכות דאצילות. ולא נשאר מהם אלא הדר, מפני שהיו דכר ונוקבא, והם ת"ת ומלכות.

* (מא) והנה כל אחד מאלו הי"ס, ודאי הוא שכל אחד מהם היתה

אור פנימי

שהנוקבא שלו היתה מתוקנת, כראוי להיות. ועי"כ נתקיים, וה"ס שם מ"ה החדש שיתבאר במקומו.

(מא) כלולה מכל י"ס אבל הרב היה בערוב: כלומר, שע"י צמצום נה"י וכו' נעשה כבר התיקון של עשרה הכלים, כנ"ל, שפירשו שנתערבה הבחי"ד בכל ספירה וספירה, מחמת חיבורה עם הבחי"ב. ואז נתקן בחינת מסך וזווג בכל ספירה וספירה, עד החכמה ועד נקבי העינים. כנ"ל, אמנם תיקון זה היה רק בהג"ר דנקודים, אבל בהז"ת דנקודים אע"פ שגם שם היה שולט בחינת החיבור דבחי"ב עם בחי"ד, כי הכלים ההם הם בחינת כלים דט"ס תחתונות דס"ג שבהם היה עיקר החיבור הזה, ושם נתעבה הבחי"ב מכח הארתם בזו"ן פנימים דא"ק, כנ"ל דף ש"צ ד"ה וס"ג, ועי"כ בחינת העביות הכפולה ההיא קבלו הז"ת בראשונה. אבל היה בהם בלי תיקון, אלא שהיו מעורבים יחד זה בזה לבד כדמיון העירוב של לח בלח שמביא הרב, כלומר שלא היו ניכר בחינות הדינים לבדם, ובחינת הרחמים לבדם וכדומה, אלא הכל היה מעורב יחד בלי הכר, ומעירוב הזה נתהוו שם בחינות קליפות ג"כ, בסוד סיגי הזהב ושמרי היין, וגם הזמה נתערבו בהכלים ההם בלי הכר. כמ"ש ותולך. וצריך שתבין בכל הענין הזה אשר הגם שבחינת העביות שבהכלים היא כל גדלם ושבתם, שבה נמדדת כל גובה קומתם. אכן

אור הא"פ. כמ"ש בדיבור הסמוך, כי בחינת העביות שה"ס מדת הדין מהתכללות המלכות בכל ספירה וספירה אינה ניכרת עוד בהג"ר לפי שאין בחינת התלבשות בהם בפועל, רק בבחינת כח לבד. ועי"כ הם רחמים.

לפי שהם דין והאור שבא הוא רחמים לא היו יכולין לקבלו. כמ"ש לעיל, שהכלים היו קטנים, כי הכלים הגדולים, שהיו בגופים דג' פרצופים דא"ק הקודמים, שהם כלי דכתר וכלי דחכמה, היו חסרים כאן בגוף של הנקודים, שהרי התחילו מספירת הדעת ולמטה שהוא כלי דבינה. (כנ"ל דף תט"ז ד"ה וחב"ד). ומתוך שהאור שבא להם היה רחמים, דהיינו אורות של ג"ר, שנקרא אור של רחמים, שהם צריכים להתלבש בכלים הזכים דכתר חכמה, עי"כ לא היו יכולים לקבלו.

כלים אל הכתר וכו' שבא ועובר דרך מסך. כוונתו למסך דיסוד דעתיק שנתקן באצילות, שע"י נתבסס האור כמ"ש במקומו.

שניכרים בו אלו היות. כי על ידי בחינת העיבור ויניקה נתקנו תיקון קוין ויוד כלים גם בז"ת, ואז נתלבש העצמות בהכלים.

למטה ממלכות דאצילות. כלומר שנתפשטו למטה מפרסא דאצילות, ויצאו מגבול דנקודת הצמצום החדשה שהיה בהנקודים. וזה היה מיתתם. כמ"ש.

הדר מפני שהיו דכר ונוקבא. כלומר

כלולה מכל י"ס אבל הדבר היה בערבוב, כאלו נמשיל לך משל א' שהיו כדרך המים והיין והשמן והדבש והחלב וכיוצא בזה, מעורבים יחד ונתונים בכלי אחד, והו' תחתונות היו בבחינת דינים. והטעם הוא, לפי שאי אפשר לקיום העולם ולהנהגתו זולתי הדינים והקליפות, וכמ"ש במשנה, להפרע מן הרשעים וכי' ולתת שכר טוב לצדיקים.

מב) ואמנם היה הדין למטה בז' תחתונות אלא שהיה הכל מעורב יחד כנזכר ולהיות כן שלא היה בהם ביר'ד ספירות שום תיקון כלל, לכן כאשר היה אור הא"ס יורד ובוקע בתוכם מלמעלה למטה, היה האור יורד מכתר לחכמה ומחכמה לבינה שהיא הספירה השלישית. אבל בהתפשט האור ההוא העליון, אשר הוא סוד רחמים גמורים, וחסד גמור, ובהגיעו אל הו' תחתונות, אשר הם דינים כנ"ל ומהם דינים מתערין, לא היו יכולים לקבלו, כי הם הפכים זה חסד וזה דין, והיו מתבטלים על ידי אור העליון, ומתו. וכמשה' וימת בלע וימת חושם וכי'.

מג) ואז ירדו אותם הו' מלכים התחתונים למטה בעולם הבריאה, תחת מקום המלכות דאצילות לגמרי. ונשאר מקומם פנוי תחת ספירת הבינה. ובאותו החלל אשר בין ספירת הבינה ובין ז' מלכים האלו, יצאו עוד ז' ספירות אחרות כלולות יחד בציור אדם כלול זכר ונקבה, והוא סוד זו"ן, והוא נקרא מלך השמיני, אשר שמו הדר ושם אשתו מהיטבאל, כי הדר הוא ז"א ומהיטבאל הוא נוקבא.

אור פנימי

זה לעומת זה עשה האלקים. וע"כ הוכן מקום למציאות דינים וקליפות.

מב) אור הא"ס היה יורד ובוקע בתוכם מלמעלה למטה: הכונה הוא על אור החדש שירד ובקע לפרסא והאיר לנקודים כנ"ל בדברי הרב. ובקיעה פירושו ביטול הגבול. כנ"ל.

מג) תחת מקום המלכות דאצילות לגמרי: כלומר תחת הנקודות הצמצום החדשה, ששם מסתיים בחינת האצילות ומתחיל מקום העלמין דפרודא. כנ"ל.

מקומם פנוי תחת ספירת הבינה. כי הג"ר שהם כח"ב נתקיימו ורק המלכים שמבינה ולמטה נשברו, ונשאר מקומם פנוי. אשר

כל זה הוא אם יש להם תיקון המסך השקול על מדת עביות ההיא. אבל אם אין בהם אותו תיקון המסך הראוי להיות כלפי אותו העביות, הרי אז מתהפך העביות להיות בהם דינים קשים ומרים, כי שינוי הצורה הוא פירוד הרוחני, וע"כ אינם יכולים לינק מאור העליון מדת חיותם, שאז מתהווה העביות לבחינות דינים וקליפות. כלומר לבחי' מזיקים קשים. עד שמקבלים את תיקונים המלא.

שאי אפשר לקיום העולם ולהנהגתו זולתי הדינים והקליפות. להיות הנהגת העולם הוא ע"פ מחשבת הבריאה שהוא להנות לגבראיו. דהיינו כדי לתת שכר טוב לצדיקים. ואין קיום הנהגה כזו זולת על ידי העבודה בסוד

* (מד) הנה כשתמנה השם מן ע"ב יהיה כל בחינת ע"ב י' מן הויה, וס"ג אות ה' ראשונה של הויה. ומ"ה אות ו', וב"ן אות ה' אחרונה. וכשתמנה

אור פנימי

חופפים על הכלים בשעת הסתלקות אורותיהם כדמיון תגין על אותיות, ומכונים בינה, משום שהם באים מבחינת אור ישר ורחמים, והם בחינת ג"ר, אלא להיותם בבחינת הסתלקות, ע"כ נבחנים לבינה, שהיא בחינת נוקבא דג"ר. והרשימות מאור הנקודות אחר הסתלקותם, מכונים בשם אותיות, דהיינו בחינת כלים, להיותם באים מאור חוזר ודין, וגם שהם מבחינת הסתלקות, ע"כ נבחנים לבחי' כלים. ונקראים ג"כ בבחינת זו"ן, משום שאור הזו"ן שהם ו"ק הם בחי' אור הכלים.

והנך מוצא אשר הן הרשימות דטעמים הנקראות תגין ובינה, והן הרשימות דנקודות הנק' אותיות, הם בחינת הסתלקות ואחוריים, אלא הרשימו דטעמים, להיותה בחינת ג"ר, ע"כ נקרא בינה, והוא ג"כ בחינת ו' דהויה, דהיינו ו' בקראש, אבל רשימו דנקודות, להיותם בחינות ו"ק, נק' זו"ן ואותיות, והם בחינת ה' אחרונה דהויה. והנה כונת הרב כאן, להורות המצב והמדרגה של עמידת פרצוף הנקודים, בין פרצופי א"ק, גם סדר השתלשלותו מהם, והתקשרותו עמהם. וע"כ סידר לנו מתחלה את ה' הפרצופים לפי השם בן ד', ואומר שהע"ב שהוא פרצוף החכמה דא"ק, הוא י' דהויה. והס"ג שהוא פרצוף הבינה דא"ק, הוא ה' דהויה. ואחר שידענו שהס"ג הוא בחי' ה' דהויה, מפרט לנו גם הס"ג עצמו, מבחינת הטנת"א שבו, שסדרו משונה מהסדר דה"פ, כנ"ל, אבל יש להם יחס קרוב, כמו שביארנו לעיל.

וכאשר נחלק גם את הטעמים. הנה התחלקות זו נעשה, אחר עליות האורות מנה"י דא"ק למ"ן אל הטעמים דס"ג, ולבחי'

במקום הזה הוא עמידת עולם האצילות אחר התיקון.

(מד) כשתמנה השם מן ע"ב וכו', וכשתמנה השם מן בחינת ס"ג לבדו וכו': וצריכים לידע, שיחס הטעמים נקודות תגין אותיות ע"פ השם בן ד', הוא משונה מהיחס של הע"ס או הה"פ בהשם בן ד'. כי ע"פ הע"ס, נבחן הקוצו של יוד לכתר, והי' לחכמה, והי' לבינה, והי' להו"א, והי' אחרונה אל המלכות. אמנם ע"פ טנת"א, נבחן הי' לטעמים וכתר, והי' ראשונה לנקודות וחכמה. והי' לתגין ובינה, והי' תאה לאותיות וזו"ן. וטעם הדבר, כי ד' המדרגות של טנת"א, המה רק, ד' ערכים הבאים בסדר הסתלקות האורות של הפרצופים טרם התיקון. כמ"ש אותם הרב לעיל (אות ט') שהתפשטות הראשונה מהמלכות של ראש אל הגוף, מכונה טעמים, להיותו אור ישר רחמים, והכלי ההוא מכונה כתר, משום, שתחלת ביאת האורות להגוף הוא תמיד בכלי דכתר, והוא נקרא י' של הויה, משום שהוא ראשית התלבשות של הגוף והכלים, וע"כ הוא מיוחס להי' שהוא ראשית הויה. וכשמזדכך המסך שבכלי דכתר, והקומה מתמעטת והולכת על ד' הבחינות, עד שנעלם לגמרי להמאציל, הנה כל ד' קומות ההם נקראים בשם נקודות, להיותם נאצלים בעת הסתלקות האורות להמאציל, שהם נבחנים משום זה, לאור חוזר ודין, ומכונים בשם חכמה, משום שהספירה העליונה שבהם היא חכמה, וג' הקומות בינה ז"א ומלכות נכללים בהעליונה. ונקראים הי' ראשונה של הויה, מטעם שהם בחינת דין ובחינת דין נבחן תמיד לנוקבא, שהיא ה' דהויה. והרשימות הנשארים אחר הסתלקות אור, הטעמים נקראים תגין, להיותם

השם מן בחינת ס"ג לבדו, יהיה הטעמים של ס"ג אות י', והנקודות אות

אור פנימי

כנודע, ומלכות שה"ס ה"ת חסרה בראש הב'.

וכדי להבין אלו הב' ראשים הנ"ל צריכים ללמוד אותם, מהפרצוף נקודים שיצא על ידי זווג הזה דנקבי עינים כי במקום הזה שנתהוה הזווג, שהוא בראש הס"ג, הנה הוא עצמו לא נשתנה משום ההתחלקות שנעשה על גקבי עינים כנ"ל (דף שצ"ב ד"ה והנה הגם עש"ה). אלא רק אותה הקומה שיצאה מזווג הזה דנקבי העינים, היא שקבלה כל אותם השנוים המסתעפים מעלית ה"ת לנקבי העינים. וקומה זאת שיצא משם נקרא עולם הנקודים.

ותדע שג' ראשים יש להבחין שם בעולם ההוא דנקודים. וכל ג' הראשים הם רק ע"ס של ראש אחד מבחינת מה שהיו מלפני עלית מ"ן לנקבי העינים. וצריך שתזכור סדר עליות האורות לזווג ב' פרצופים ע"ב וס"ג שמקודם לכן. כי אחר הסתלקות האורות מפרצוף העליון, עולים ב' הרשימות העליונות לזווג בהראש דעליון, שמשם נולד התחתון, והם נחשבים לזכר ונקבה, שעושים מתחלה ב' זווגים בהראש של העליון, ונכללים זה מזה, ומשם יורדים ומתפשטים למקומם בגוף העליון המיוחד להם, וחוזרים ומתפשטים שם בעצמם לראש וגוף. כנ"ל (ח"ג פ"ד סעיף נ' ודף שצ"ה ד"ה עלו. עש"ה).

ונמצא שאחר שעלו הרשימות של הנקודות דס"ג עם הה"ת לנקבי עינים דראש הס"ג ונתכללו שם בב' הזווגים חזרו למקומם לטבור דא"ק, ונתפשטו שם בראש וגוף כתמונת הזווגים שעשו בהראש, דהיינו במקום נקבי העינים. וכבר נתבאר שהמסך דנקבי העינים עומד בהטבור (כנ"ל דף ת"א ד"ה פרסא). דהיינו במקום הפרסא שנתקן שם. ונמצא ע"כ, שהראש דפרצוף זה, יצא מהטבור ולמעלה עד החזה דס"ג, ובו רק ב' הספירות גלגלתא ועינים, אשר ה"ת היא בנקבי העינים

נקבי עינים דראש של הטעמים. כנ"ל דף ת"ד אות י"ד שזה גרם שם התחלקות הע"ס דראש הס"ג לב' בחינות על נקבי העינים, משום המסך ומקום הזווג שעלה לשם, וע"כ מנקבי העינים ולמעלה נעשה לראש, ומנקבי העינים ולמטה נעשה לגוף, ונמצאים האזן חוטם ופה אשר שם, שיצאו ממדרגת ראש למדרגת גוף. ע"ש.

אות יוד באזן, ואות ה' ראשונה בחוטם ואות ו' בפה ואות ה' אחרונה בעינים. כמו שנתבאר בדיבור הסמוך, שכל זה גרם העליה דאורות נה"י דא"ק לנקבי העינים. כי אז היו הנקודות דס"ג שהם ד' הקומות: חכמה, בינה, ז"א ומלכות, אשר יצאו בהס"ג אחר הזדככות המסך של הכתר דגוף הס"ג הנקראים טעמים, היו מתפשטים למטה מהטבור דא"ק הפנימי, והיו מאירים להזו"ן הפנימים אשר שם. ונמצא ב' מיני אורות, שהם נקודות דס"ג וזו"ן פנימים, מעורבים זה בזה, שבחינת הס"ג היא בחי"ב וה' ראשונה דהו"ה, ובחינת זו"ן הפנימים הם בחי"ד וה"ת דהו"ה. (כנ"ל דף שצ"ז ד"ה או"א. ודף שצ"ה ד"ה עלו). ושם נתבאר טעם עלייתם של ב' הההין האלו למ"ן לנקבי עינים, וענין התחלקותם לב' מדרגות, עש"ה בכל ההמשך. וזה אמרו, שה' אחרונה עלה לנקבי העינים, דהיינו מתוך התחברותה עם ה"ר, וע"כ יצאו האח"פ לחוץ מן הראש, שהאח"פ האלו הם יה"ו. כלומר שנחשבים לבחינת ראש תחתון שיש בו ע"ס שלמות, חוץ מה' אחרונה החסרה להם מטעם שנשארה בנקבי העינים.

וזה אמרו, יה"ו, באח"פ וה' אחרונה בעינים. כי עתה נתחלק הראש של הטעמים, לב' ראשים, שה' אחרונה נשארה בראש הא', שהוא גלגלתא ועינים ובראש הב' אין יותר, רק יה"ו שיה"ה הם כח"ב ו' הם חג"ת נה"י,

ה' ראשונה ותגין אות ו', ואותיות ה' אחרונה. וכאשר נחלק גם את הטעמים, תהיה אות יוד באזן, ואות ה' ראשונה בחוטם ואות ו' בפה. ואות ה' אחרונה בעינים. הרי כי העין יש לו בחינת ה' אחרונה וה' ראשונה.

מה) וז"ס מ"ש בתיקונים, אני ישנה נגד ה' אחרונה, כי בביטול אור הנקודים, אני ישנה בסוד השינה, גם אני ישנה אותיות שניה, כי חכמה הוא ה"ר והיא שניה לכתר. כי נודע שהטעמים הם כתר, והנקודות הם חכמה והתגין הם בינה, ואותיות ז' תחתונות. נמצא, כי העין היא בחינת חכמה, שהם הנקודות. וזה הטעם שחכמי העדה נקראו עיני העדה. כמ"ש והיה אם מעיני העדה וגו',

אור פנימי

כלפי עצמו לראש ג'. וראש הב' הוא כתר דנקודים וראש הג' הוא חכמה ובינה דנקודים. וה"ת נמצאת בעינים דראש הב'. ויה"ו נמצאים בראש הג', ובזווג של הגדלות המחברים יחד, שיוצרת ה"ת אל הפה דראש הג', והב' ראשים התחתונים נעשו לראש אחד, נמצא בהם השם הוי"ה כסדרו י"ה ו"ה. כי ה"ת חזרה למקומה.

העין יש לו בחינת ה' אחרונה וה' ראשונה. כי כל פרצוף הנקודים הזה שנקרא אור העינים, הוא מבחינת הנקודות דס"ג שעלו ונסתלקו מנה"י דא"ק ונעשו מ"ן בנקבי העינים, הרי שהעינים הם בחינת ה"ר דהוי"ה, כי נקודות דס"ג הם ה' ראשונה, כנ"ל בדברי הרב. ובחינת ה' אחרונה שעלתה עמהם יחד לנקבי העינים, שנעשה גם היא לבחינת העינים, הרי שהעינים הם בחינת ה' אחרונה דהוי"ה. ונמצינו למדים שהמסך שבנקבי העינים, הוא מסך כפול מבי' ההין יחדיו. וכבר נתבאר שזהו השורש לשיתוף מדה"ר בדין, שהתחלתו נעשה בחיבור ב' ההין ה"ר וה"ת בנקבי העינים.

מה) אני ישנה נגד ה' אחרונה כי בביטול אור הנקודים אני ישנה: כי עיקר שבירת הכלים היה מבחינת ה' אחרונה, ומזה נמשך לה סוד השינה, וע"כ נרמז השינה בה' אחרונה.

האלו. והוא ראש הא' שבפרצוף הנקודים. והוא נחשב בערך הרדל"א דאצילות. כי הוא אינו מצטרף כלל לפרצוף נקודים כנ"ל (דף ת"ט ד"ה ג"ר שבהם) אלא הוא בחינת שורש עליון להפרצוף של נקבי העינים.

והנה ג' הספירות דראש: און חוטם פה, שיצאו ממדרגת הראש הא', להיותם נמצאים למטה מהמסך שלו, הם כוללים ב' ראשים. כי המה נבחרים לג' ספירות אח"פ מבחינת מה יחסר מן הראש הא', הנקרא ישסו"ת, אבל בערך עצמם יש להם ע"ס שלימות גו"ע ואח"פ. והם הנקראים ג"ר דנקודים העומדים מהטבור ולמטה דא"ק. והם עצם הנקודים, שבהם נהג אותם ב' הזווגים דקטנות וגדלות, שבקטנות נמצאת ה"ת בעינים דראש ההוא, וג' הספירות אח"פ נחשבים לראש תחתון ולבחי' חג"ת בערך העליון, שהוא ראש הב', להיותו למטה מנקבי העינים שלו. ובגדלות יורדת ה"ת אל הפה דהיינו למלכות הכוללת כל ג' ראשים, ואז מצטרפים הגו"ע שהם ראש הב', אל האח"פ שהם ראש הג', ונעשים לראש אחד. הרי שמע"ס של ראש אחד, נעשו ג' ראשים. שראש הא' שהם גו"ע נקרא ישסו"ת, ונחשב עוד לבחינת טעמים, ולא לבחינת נקודים. וראש הב' הוא הגו"ע של הג"ר דנקודים שהם אח"פ שנחסרו מיש"ס ותבונה וכלפי עצמם יש בהם ע"ס. וראש הג' הוא האח"פ שנחסרו מראש הב' ונעשה

(מו) ובאלו הנקודות הם בחינת המלכים שמלכו בארץ אדום שמתו, כמ"ש בע"ה. וז"ס והארץ היתה תהו ובהו, כי הארץ היא ה' אחרונה, שהוא בחינת העין כנ"ל. והיא אשר היתה תהו ובהו, שהוא ענין מיתת המלכים, עד שבא התיקון שלהם, ואז נאמר, יהי אור ויהי אור. וזהו פקח עיניך וראה שוממותינו.

(מז) ולהבין פסוק זה נבאר מציאות הענין ונאמר, כי הנה הנקודות הם ט', שהם: קמץ פתח צירי סגול שבא חולם שורק חירק קיבוץ. אמנם ג"כ יש בהם בחינות עליונות שהם ניקוד חולם, ואמצע כגון שורק, וכל השאר הם תחתונים, שמקומם הם תחת האותיות. ואח"כ יתבאר כל זה בע"ה.

(מח) והנה כל ה' אחרונות של הנקודות הם צורת יודי"ן, חוץ מב' אור פנימי

המה בחינות נקודות התחתונים שמתחת לאותיות, כלומר שנמשכין מתחת הכלים דהעליון, כי הפרסא הוא גמר סיום אצבעות רגלין דס"ג דא"ק.

(מח) ה' אחרונות כו' הם צורת יודי"ן חוץ מב' נקודות הראשונות. כי הקמץ פתח, הם שורשם של כל הנקודות. כמ"ש הרב לפנינו. כי הקמץ הוא כתר ופתח הוא חכמה. וכבר ידעת שהג"ר דנקודים מתחלקים על גלגלתא ועינים הנק' כתר ועל אח"פ שיצאו לבר מכתר הזה, הנק' חו"ב, שענין התחלקות הזה הוא מפאת ב' ההי"ן שנתחברו יחד, ועלו לעינים שמשום זה נתחלקו הע"ס דראש הנקודים בסוד ה"ת בעינים, ויה"ו באח"פ. פי' כי המסך דבחי"ב דהתלבשות שה"ס ה' ראשונה, מכונה כאן בשם ו' להיותו בחינת זכר, וה' אחרונה שנתחברה עם ה' הזה שנקבי העינים, היא בחינת הנקודה שבתוך ה', כי נקודה מורה על מדת הדין, בסוד נקודה שחורה דלית בה לבנותא כלל. אמנם חיבור הנקודה עם ה' נקבי העינים, אינו עושה שם בחינת שורק, אלא רק בחינת קמץ, כי ה' מושכת ומתחתית, הנקודה שה"ס רקיע וניצוץ. וטעם הדבר הוא, משום שהאח"פ נמצאים יוצאים לחוץ מחמת חיבור הזה של הרקיע והניצוץ, וע"כ מכונים בשם קמץ

חכמה היא ה' ראשונה וכו' והנקודות הם חכמה. כמ"ש לעיל (דף תל"ב ד"ה כשתמנה. וד"ה אות יוד בדף תל"ג). שהאורות שעלו למ"ן מנה"י דא"ק, הם כוללים כל הנקודות דס"ג, שהם מחכמה ולמטה עם הזו"ן דא"ק. ונודע שהפרצוף נקרא על שם ספירה העליונה, וע"כ מכונים הנקודות בשם חכמה.

(מז) עליונות שהם ניקוד חולם, ואמצע כגון שורק, וכל השאר הם תחתונים: כי ג' אורות שמשו בנקודים הא' הוא הבל הטבור, שהוא בחינת פה דראש הא' הנקרא ישסו"ת, ואור הזה מכונה חולם, שמאיר ממעל לאותיות והוא משום שראש הא' אינו נחשב לבחינת אור הנקודות ממש, אלא רק לשורש בלבד, ואפילו בשעת הגדלות, אינו מתחבר לאחד עם האח"פ שלו שהם ג"ר דנקודים, (ועי' לעיל באו"פ דף תכ"ג ד"ה החולם). אור הב', הוא, הבל היסוד, שהוא בחינת זו"ן הפנימים, המאירים לג"ר דנקודים, ו' לאמא, ו' לאבא, כנ"ל בדברי הרב דף תכ"ג אות ל"א. ואור הזה נקרא שורק, משום שמאיר בתוך הכלים דאו"א. ואור הג' הוא אור המושפע מפה דנקודים ולמטה לו"ת דנקודים, שהם נמשכים מהפרסא, ע"י הזווג דגדלות, (כנ"ל באו"פ תכ"ד ד"ה ו' נקודות). וע"כ

נקודות הראשונות שהם קמץ פתח שהם ב' וי"ן וי"ד. והענין כי כאשר

אור פנימי

תחתונות דנקודים. והנך רואה איך מהווג של קמץ ופתח, יצאו כל שאר הנקודות. ונתבאר שאחר ירידת הקמץ למקום הפה, דהיינו ע"י הווג דגדלות, אז יצאו ז"ס התחתונות, ונמצא שהו' נקודות האלו יצאו מסוד הנקודה, אשר בתוך הקמץ. כי כל עוד שהנקודה זו היתה כלולה בנקבי העינים, ובפה של הנקודים, לא היה רק הפתח בלבד, אז לא יכלו הו' נקודות להתפשט מהפה ולמטה, כי אז האח"פ עצמם היו בחינת גוף, והפתח שבפה היה בבחינת מלכות דמלכות, הנקרא טבור. אבל אחר ירידת ה"ת למקום הפה אז נפתחו האורות של ז"ס התחתונים ויצאו למקומם, הרי שכל שבחם של הו"ת נמשכה מהנקודה, ולפיכך צרמו בצורת יודין, דהיינו נקודות לבד, כי אינם נמשכים מסוד הרקיע, שהוא פתח אלא מסוד הניצוצ כמבואר.

וזה אמרו „כל הו' אחרונות של הנקודות הם בצורת יודין חוץ מב' נקודות הראשונות שהם קמץ פתח, שהם ב' וי"ן וי"ד" שהוא מטעם הנ"ל. כי וי"ן שה"ס פתח, אינם כלולים רק בכתר וחכמה, ו' ונקודה בכתר שהוא צורת קמץ. וי' לבד בחכמה, שהוא צורת פתח. אבל בז"ת אין שם רק בחינת הנקודה לבד, כי משם הם יוצאים, כנ"ל.

העין יצאו הנקודות: היינו כנ"ל בדיבור הסמוך, שע"י ירידת ה"ת מהעינים יצאו כל הנקודות.

כ"ב אותיות שמהם נעשו הכלים של הנקודים: הכלים נקראים אותיות והמספר כ"ב, כולל כל בחינות הכלים שבהמצאות. כנודע. וכבר נתבאר איך מהווג של קמץ ופתח יצאו כל הו"ת. וגם יצא להם אז בחינת כלים חדשים המכונים כלים דאחור, כמ"ש במקומו.

מלשון קימוץ וסיתום, הנעשה מסבת עלית וחיבור ה"ת בעינים. כי היה"ו המאירים עתה באח"פ המה בקימוץ וסיתום, כי סובלים משתים: אחת שכל קומתם הוא בחי"א, להיותם בחינת הנקבה דכתר כנ"ל (דף תי"ג ד"ה והנה הזכר עש"ה). שצריכים לקבל הארת ג"ר מהזכר שהוא הכתר, אמנם מחמת הקמץ שבכלי דכתר, כבר אינם נחשבים לבחינת ראש, ואינם יכולים להתכלל בהזכר שבכתר. ושנית: כי נעשו לבחי' גוף וע"כ נמצאים החו"ב אלו בבחינת אב"א.

אמנם בבחינת עצמם הם בחינת יה"ו, כנ"ל בדברי הרב, שיה"ו באח"פ. ויש בזה ענין רב, כי משמיענו בזה, שבחינת ה"ת שה"ס הנקודה שמתחת הפתח, שבנקבי העינים, העושה שם את הקמץ כנ"ל, הנה היא לא ירדה משם לבחינת האח"פ, אלא רק בחינת הרקיע שה"ס הקו שממעל להנקודה, שהוא כעין פתח, הוא לבדו ירד לאח"פ, בלי לקחת עמו אף משהו מהנקודה, דהיינו מה"ת, אלא המסך שבפה, הוא ו' לבד, בלי הנקודה הכלולה בו בנקבי עינים.

והנה נתבאר, שהמסך שבכלי של כתר דנקודים, כולל בתוכו פתח ונקודה, שה"ס רקיע וניצוצ דהיינו צורת קמץ. והמסך שבכלי דחו"ב דנקודים, הוא רק התפשטות של הפתח, הכלול בהקמץ אשר בנקבי העינים, דהיינו שבכלי דכתר, ואין בו מהנקודה כלום. אמנם בעת הווג דע"ב ס"ג, הגורם להורדת ה"ת מנקבי העינים, למקום הפה כמתחילה, כנ"ל (דף ת"ו ד"ה וווג ב'). נמצא שהקמץ שבכלי דכתר יורד ומתחבר בהכלי דחו"ב ששם היה רק פתח. ובוה נעשה פתיחת העינים, כי מקום הווג שהיה בנקבי העינים בסוד הקמץ כנ"ל, שהיה סותם האורות נפתחו להרוחה, כי חזרו האח"פ אל הראש. כנ"ל עש"ה. כי אז ירד האור אל הו"ס

נמנה כל היודי"ן שיש בו' נקודות אלו, הם י"ג יודי"ן גימטריא ק"ל, כמנין עי"ן, להורות כי מן העין יצאו הנקודות, ונשאר קמץ פתח שהם י' וב' ווי"ן, שהם גימטריא כ"ב והוא סוד כ"ב אותיות, שמהם נעשו הכלים של הנקודים.

מט) וא"ת למה נרשמו ונרמזו הכלים בב' נקודות הראשונות שבכולם והמעולות. אמנם הענין הוא, כי מאלו ב' נקודות הראשונות, שהם כתר חכמה של הנקודות כנודע, מהם נעשו כלים אל השאר, והם אשר הולידו והוציאו כלים לספירות אשר תחתיהן. עוד טעם ב' לפי שנודע כי הן נקודות תחתונות הם ז' מלכים שמתו, אבל הראשונים לא מתו. ונודע כי בחי' המיתה הוא שבירת הכלי לכן הן נקודות אחרות נשארו בלא כלי, רק אור לבדו, שהוא בחינות הנקודות. אבל הראשונים שלא מתו, ונשארו עם הכלים שלהם, הנה האורות נעלמים ומתלבשים תוך הכלים, ונקרא ע"ש הכלים, שהם הכ"ב אורות הרמוזין בקמץ ופתח כנזכר,

נ) והנה הקמץ מורה על הכתר כנודע, והכתר הוא טעמים, והפתח מורה על החכמה והם הנקודות, ולכן נקראים ב' נקודות אלו, קמץ ופתח,

אור פנימי

מט) הראשונים לא מתו: אלא שחזר הקמץ לנקבי העינים כמו שהיה מקודם לכן, וכן הפתח נשאר שוב לבדו בכלי דחכמה, כי בהיותם במקומם כמו שהיו בתחלת אצילותם, נבחנו כללים דפנים שאין ביטול ושבירה נוהג בהם.

נ) והפתח מורה על חכמה, והם הנקודות: כלומר, שהנקודות דהיינו הו"ס תחתונות יצאו מהווג הזה דקמץ פתח שהם כתר וחכמה. כנ"ל. ואז יוצאים ומתגלים הנקודות דס"ג כמ"ש להלן.

הטעמים דס"ג שהם בחינת אורות אח"פ וכו' וכשכאן בחינות הנקודות וכו' נפתחו בפתיחו דעיינין: וצריך שתבין כאן את ההפכיות הנעשה בסבת עלית ה"ת בעינים, שהנקודות קדמו להטעמים. כי עיקר ההבחן בין טעמים לנקודות הוא, אשר הטעמים דס"ג שהם עד הטבור, לא נתחברו בה"ת, דהיינו בוז"ן הפנימיים דא"ק. והנקודות

של הס"ג, שהם ה"ת מחכמה ולמטה נתחברו עם הה"ת ועלו למ"ן לעינים. כנ"ל בדברי הרב (דף שצ"ו אות ו'. ובאור"פ שם). והנה כאן בפרצוף שיצא מהווג הזה דנקבי העינים, נעשה ההיפך. כי בחינות הנקודות, דהיינו החיבור של ה"ר בה"ת נעשה בנקבי העינים, ובחי' הטעמים, דהיינו בחינת ה' ראשונה שלא נתחברה כלום עם הה"ת, יצאו באח"פ, כנ"ל (באור"פ דף תל"ו ד"ה אמנם). ונמצאו הנקודות למעלה בנקבי העינים, והטעמים למטה באח"פ. שהוא בהיפך מעמידתם בס"ג, ששם הטעמים הם למעלה מטבור, והנקודות היו למטה מהטבור. אמנם באמת עדיין אין זה נקרא יציאה להנקודות, כי כל עוד שבחינות הנקודות הם בנקבי העינים אינם מגולים לחוץ, כי הם שם בסוד קמץ כנ"ל (דף תל"ה ד"ה הו"). אלא אח"כ ע"י הווג דע"ב ס"ג שהנקודות יוצאות מהעינים לפה מתחת הטעמים, שנבחן שהנקודה הדבוקה בהפתח נפרשה ונפרדה משם, ונשארו העינים בסוד

כי הם מורים על ענין הנ"ל. והוא, שכל זמן שעדיין לא יצאו רק הטעמים דס"ג, שהם בחי' אורות אח"פ, עדיין היו האורות סתומים וקמוצים, וכשבאו בחי' הנקודות שהם חכמה שהוא פתח, והוא בחי' העין כנ"ל, אז הם נפתחו בפתיחו דעיינין כנזכר בתיקונים. וזהו ענין נקודות פתח. אבל בתחלה בבחינות הטעמים, שהם כתר הוא קמץ, כי האורות היו קמוצים וסתומים.

נא) ונחזור לענין הפסוק פקח עיניך. כי כאשר בא בחי' העי"ן, שהם הנקודות אז נאמר פקח עיניך, שאז הוי בפתיחו דעיינין. והנה כבר נתבאר כי כל בחינות האלו הם בשם ס"ג, ושם זה רומז לבינה, שהוא גבורה עלאה דבה תליין הדינין, לכן בזה הבחי' של ס"ג, היה ענין ביטול המלכים. גם בפרטות ס"ג עצמו יש בו בחי' הטעמים, שגם הם נקראים ע"ב, עם היותם בס"ג, אבל הנקודות דס"ג הם עיקריות דס"ג עצמו, שהם ס"ג דס"ג ושם היה ביטול ומיתה. וז"ש הכל ס"ג יחדיו. כי בשם ס"ג היה כל הביטול. וס"ג עצמו מורה ע"ז שהוא מלשון נסוגו אחור, שהוא ביטול המלכים.

נב) והנה העין נקרא ג"כ ע"ש ס"ג, כמו אח"פ הנ"ל, והוא בענין זה כי הלא כאשר היה ג' בחי' הנ"ל, שהם אח"פ, שהם הטעמים, היה שם ס"ג שלהם בחי' הוי"ה שהוא ס"ג: יו"ד ה"י וא"י ה"י. אמנם בעין, שהוא בחי' הנקודות, הוא ס"ג של ג"פ אהי"ה, שהוא בגימטריא ס"ג ג"כ. וזהו ס"ג אשר בעין.

נג) והנה כל אהיה מאלו הג', לוקח כל בחי' כ"ב אתוון, הנרמזים בקמץ פתח כדי לעשות מהם כלים, ע"י הסתכלות העין בהם, וא"כ כל שם אהי"ה מהם כולל כל בחי' כ"ב אותיות. ונמצאו ג' שמות אהי"ה, עם ג"פ כ"ב אותיות, ע"ה, עולה ק"ל בגימטריא עי"ן, הרי איך שם ס"ג רומז ג"כ בעין.

נד) וזהו פקח עיניך וראה, כי באח"פ יש ג"פ ס"ג, בגימטריא פקח

אור פנימי

פתח לבד בלי נקודה, ואז נפתחו העינים. והאח"פ חוזרים לראש, והז"ת באים למקומם. וזה אמרו, שכל זמן שלא יצאו רק הטעמים דס"ג היו האורות סתומים" כלומר, כל זמן שה"ת היתה בהעינים, שהנקודות לא יכלו לצאת רק הטעמים לבדם בסוד יה"ו הנקיים מה"ת, הנה אז היו האורות סתומים וקמוצים. וכשבאו בחינות הנקודות שהם

חכמה שהוא פתח, נפתחו בפתיחו דעיינין, כנ"ל, שאז ירדה הנקודה הדבוקה בהפתח אשר בעינים, ומתגלה אור של הנקודות דס"ג לחוץ, שהם בחינת חכמה, כנ"ל. (דף תל"ה ד"ה חכמה).

נד) פקח עיניך וראה, כי באח"פ יש ג"פ ס"ג, בגימטריא פקח ע"ה ואחריהם פא בחינת

ע"ה, ואחריהם בא בחי' עינים. וזהו פקח עיניך, כי ג' אהי"ה אלו שבעינים, הם בחי' אהי"ה בידיו, גימטריא קס"א מנין עיניך ע"ה. וזה וראה שוממותינו, כי כאן היה שממון גדול וביטול המלכים.

אור פנימי

העינים: כלומר, שהתפלה היא כדי להישיר הסדר, שיהיו יה"ו שהם הטעמים למעלה וס"ג אשר בעינים שהיא בחינות החיבור של ב' ההין אשר שם, הנה היא תרד למטה אחר מקום הטעמים. כי אז אחר שיורדת הנקודה הדבוקה בהפתח אשר בעינים, ונשאר הפתח בלי החיבור דה"ת. אז נפתחים העינים בסוד פתח. וזה אמרו, ואחריהם בא בחינת העינים

כלומר אחרי הטעמים הרמוזים בהגימטריא פקח". וזה וראה שוממותינו, כי כאן היה שממון גדול וביטול המלכים. כי ע"י החזרת הסדר למקומו כבדיבור הסמוך, שתרד ה"ת למטה ויה"ו יחזרו למעלה, נמצא מתתקן כל השממון הגדול שנעשה בסבת שביה"כ. והיינו עם כל התיקון כלים שיש לנו היום בעולם התיקון.

הסתכלות פנימית

צריכים לדעת, שעולם הנקודים הוא השורש הראשון שעולמות אבי"ע נמשכים ממנו, כי כאן נתקן והושרש ענין השיתוף דמדת הרחמים בדין, בבחינת התחלה ראשונה. שהוא סוד עשרה מאמרות שהעולם נברא בהם. שפירושם עשרה כלים להתלבשות האור העליון. כמו שכבר הארכנו בזה לעיל באו"פ בתחלת חלק ד'. אבל בג' פרצופי א"ק הקודמים לא היו שם אלא בבחינת מאמר אחד, שפירושו, שאור העליון התלבש רק בכלי אחד, הנקרא מלכות, אבל הט"ס הקודמות להמלכות, היו נקיים לגמרי מבחינת כלי.

ולפיכך צריכים להבין היטב השתלשלות הענינים המובאים בדברי הרב שבחלק זה. ואידך הם באים ומתקשרים בדרך סבה ומסובב, מג' פרצופים הקודמים. ונבאר מתחלה סדר האצילות של פרצוף הנקודים הזה, מהפרצוף העליון שלו הנקרא ס"ג דא"ק.

והוא המעלה את הרשימות של הע"ס הנשארות אחר הסתלקות האורות של הגוף דעליון, אל המאציל, שהיא המלכות דראש. כמ"ש בחלק ד' בתשובה ר"י הנ"ל באורך, עש"ה. וטעם הדבר, כי בהקדושה נמצאים תמיד ההעלמה והגילוי עולים כאחד, ובכל מקום שאתה מוצא העלמה תדע ששם הוא מקום הגילוי ג"כ, שהם נאחזים זה בזה, כדמיון הפתילה והאור בהנר. וכל כיסוי והעלם הוא ההכנה היחידה, לבחינת הגילוי שלה, באופן, שלולא אותה ההעלמה, לא היה שום מציאות להגילוי ההוא, כמו שאין מציאות לאור הנר וזולת הפתילה.

וכבר ידעת, שהמסך דטבור הזה, במציאותו הראשונה דהיינו בפרצוף הא' דא"ק, היה הגורם היחיד למציאות החושך וחלל הפנוי בהעולמות, וכל ההפרש מעולם הא"ס ב"ה שמילא את כל המציאות לבין פרצוף הא"ק, שהוא רק בחינת קו דק של אור, נהווה בסבת מסך דטבור הזה, שעכב על אור העליון ולא נתנו להתפשט ולמלאות את כל המציאות כדרכו, ועשה סוף וסיום על אור העליון בנקודה האמצעית, כמ"ש כל זה בחלקים הקודמים באורך. ואע"פ שענין העיכוב והכאה על אור העליון ע"ה המסך בהמלכות דראש, אמנם נודע שהמסך דראש אינו מעכב לאור העליון, אלא בבחינת „כח" לבד, משום שגם בחינת הלבשה אינו נותן כלל בראש, ומכ"ש עיכוב על הלבשה, אלא כל הנרשם בבחי' „כח" יוצא

(א) כבר נתבאר אשר הגורם העיקרי להתהוות כל פרצוף חדש, הוא ענין הביטוש דאו"מ ואו"פ זה בזה, כי זה המסך, והאו"ח שהוא מעלה, הממשיך ומלביש האו"פ של הפרצוף, הנה במדה כזו שהוא מלביש וממשיך את האו"פ נמצא מדחה מן הפרצוף את אור המקיף השייך להפרצוף. כנ"ל (דף ר"ג (אות ד' באו"פ סעיף ז'). והביטוש הזה של האו"מ מוזכר את המסך מעביותו עד שמעלהו לשורשו דהיינו שמוזכר אותו לגמרי מבחינת העביות דגוף עד שמשותה להמלכות של ראש דאותו הפרצוף, שזה נבחן שהמסך עלה ונכלל בהמסך שבמלכות דראש, בהווג ממטה למעלה אשר שם, ואז מתחדש המסך דגוף בעביות חדשה, המעלה קומה חדשה דע"ס בראש תוך סוף, וקומה חדשה הזו נבחן לפרצוף חדש ובן אל הפרצוף הקודם, שבו נעשה דבר ההודככות והווג החדש. כנ"ל (בחלק ג' בתשובה ר"י עש"ה). ואותו האור של פרצוף החדש הנוולד, הוא בחינת חלק מאור המקיף של פרצוף העליון. כי אין האו"מ מתגלה רק ע"י אצילות פרצופים ונשמות של התחתונים. בסוד דחו"ל, אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף. שפירושו כל אוצר הנשמות הכלולים באו"מ העליון הכולל. וז"ס הביטוש דאו"מ באו"פ, כי זה כל אורח גילוי. כמבואר.

והנך מוצא, שהמסך דגוף שהוא המסך דטבור, הוא עיקר הפועל האצילות דתחתון. כי הוא העולה להתכלל בווג עליון של ראש,

ומתגלה בהגוף ב, פועל" ובחינת ההלבשה שעשה באו"ח דראש, דהיינו על ט"ס הראשונות מתגלה בט"ס ראשונות דגוף, שמקימם מכונה, מפה עד הטבור והעיכוב ודחיה שעשה בראש, מתגלה בהמלכות דגוף, שמקומה מכונה מטבור עד סיום רגלים, באופן שמסיום רגלים ולמטה, נעשה חושך גמור, כי כבר נפסק שם הקו אור שנמשך מא"ס ב"ה. ונודע, שנקודת הסיום הזה, היה אז בבחינת עוה"ז, דהיינו כדור ארצנו ממש, בסוד הכתוב ועמדו רגליו על הר הזיתים.

(ב) והנה נתבאר, אשר כל בחינת הדין שישנו בהמציאות, צרור וחתום במסך דטבור במציאותו הא', שהוא פרצוף הראשון דא"ק, ולפיכך, נעשה שם ביטוש חזק בין או"מ לאו"פ, כי האו"פ שנתלבש בעקודים דפרצוף הזה, היה קטן מאד בערך אור העליון הנשאר מחוץ, שהוא כל האור הקודם שהיה ממלא כל המציאות, הנקרא אור מקיף כלפי הפרצוף ההוא, ומקום של הבטישא היה בהמסך דטבור, כי לולא המסך ההוא, היה אור המקיף בא בפנימיות המציאות כמקודם לכן. וזה גרם הזדככות המסך והסתלקות האורות של העקודים דפרצוף הא' דא"ק שנקרא פרצוף גלגלתא. והמסך עם כל הרשימות שנשארו מהע"ס, עלו ונתכללו בזווג המלכות דראש, דפרצוף הזה. מלבד בחינה אחרונה שאינה מנחת רשימו, כנודע.

והנה הזווג נעשה שם על הרשימו דבחינה העליונה, הכלולה בהמסך, שהוא הרשימו דבחי"ג, כי הרשימו דבחי"ד נעלמה להיותה בחינה אחרונה, וע"כ נעשה שם הזווג על בחי"ג ויצא קומת חכמה, מכח עלית המלכות בחוטם, מחמת שנתכללה עם המסך דטבור הכלול רק מבחי"ג. כנודע. כנ"ל בחלק ג' בתשובה אות ר"י ע"ש. ונתבאר שם שאחר שהוכר העביות שבהרשימות דמסך דטבור שהם באים מעביות דגוף, נמצאים תיכף שיורדים מהראש לגוף, והוא לבחי"ג של הגוף, המכונה חוזה, שמחזה ולמעלה מוציא ע"י זווג עם אור העליון, ע"ס דראש, עד הפה דפרצוף העליון, ומחזה ולמטה מתפשט

בע"ס דתוך וסוף של הגוף, המסתיימים במקום הטבור של העליון, כי אינו יכול להתפשט למטה מטבור, להיותו חסר בחי"ד, ולמטה מטבור הוא מקום דבחי"ד.

(ג) והנך מוצא, אשר מסך דטבור הזה שהפריע לאור מקיף דפרצוף הא' דא"ק, ולא נתנו להתפשט מטבור ולמטה כנ"ל, הנה מכח הביטוש שהאו"מ עשה בו, נתכשר עתה להמשיך ולהלביש פרצוף שלם ברת"ס. הרי שדוקא כח ההעלמה נתהפך ונעשה לבחינת כח של גילוי. ועוד לא נסתיים בזה, אלא גם המסך דטבור של פרצוף ב' דא"ק הזה, מזדכך ג"כ מכח הביטוש דאו"מ בו, עד שעולה ומתכלל בהזווג של ראש דאותו פרצוף, וגם הוא מתחדש שם, בבחינת עביות חדשה דבחי"ב, כי גם כאן נעלמה הבחי' אחרונה שהיא בחי"ג ולא הניחה ממנה רשימו, כנ"ל. ואחר שהוכר עביות הגוף שבהמסך, נמצא יורד למקום בחי"ב דגוף, שהוא בערך בחינת החוזה דהעליון שלו, כי הטבור דפרצוף ע"ב הזה, הוא בחי"ג, כנ"ל, שבפרצוף הב' דא"ק כבר אין שם כלל הבחי"ד, וע"כ נמצא החוזה שהיא בחי"ב שלו. וע"כ יורדת הקומה החדשה, אשר נאצלה ממנו, אל מקום החוזה שלו. ומחזה ולמעלה, מוציאה ע"ס דראש, ומחזה ולמטה, ע"ס דגוף בתוך סוף. וזה הפרצוף הוא פרצוף הג' דא"ק, הנקרא ס"ג דא"ק. והרי שוב אותו הדבר, אשר כח ההעלמה נתהפך ונעשה לכח של גילוי. כי המסך דטבור אשר הפריע לאו"מ דפרצוף ע"ב, ולא נתנו להתפשט אף משהו למטה ממנו, הנה עתה התחדש והתפשט לפרצוף שלם ברת"ס.

(ד) אמנם ענין מסך דטבור אין הכוונה על נקודת הטבור בלבד, אלא על כל הע"ס דסיום שבו, ונקודת הטבור היא רק כח הסיום על כתר חכמה בינה לבד, שלאחריה יש עוד ב' נקודות: נקודת היסוד, ונקודת סיום רגליו. שכח הסיום על הז"א הוא בנקודת היסוד. וכח הסיום על המלכות הוא בנקודת סיום רגליו. וכולם כלולים במסך דטבור. וזכור זה. כי כל זה המקום המכונה מטבור

לבדה, כנ"ל, עם כל זה, יש שם ד' הספירות נהי"מ.

ועדיין צריכים לבאר ענין מ"ה וב"ן, הנמצאים תמיד מטבור ולמטה. וזה ענין אחר לגמרי, כי אינו בערכי הספירות דה' הבחינות דאור ישר, שאז נבחן המקום שמטבור ולמטה לד' הספירות נהי"מ, כנ"ל. אלא הוא ע"פ ערכי שיעור קומה. דה"פ: גלגלתא ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן. ותדע שמצד שיעור קומה נחשבים מ"ה וב"ן לקומה אחת, היוצאת ע"י זווג דהכאה במסך שעביותו הוא מבחי"א, שממשיך רק קומת ז"א בלבד, כנודע. והטעם הוא, כי אין כאן אלא ד' בחינות של עביות בהמסך, שעל מסך דבחי"ד יוצא קומת הכתר וכו' ועל מסך דבחי"א קומת הז"א, אבל על מסך שכבר מזוכך כמו בחינת הכתר, שממנו צריך לצאת קומת המלכות, הנה שם אינו נוהג הכאה בינו לאור העליון, באופן שיתפשט ממנו קומת פרצוף, בראש תוך וסוף, כי אינו בשינוי צורה מאור העליון, וע"כ אין זווג דהכאה נוהג רק עד מדת עביות דבחי"א לבד. ולא עוד אלא אפילו הבחי"א נבחנת לעביות קלוש מאד, וגם במסך דבחי"א מכונה זווג דהכאה בשם הסתכלות דק, שאין ממנו התפשטות פרצוף בבחינת רת"ס. (כנ"ל, בדברי הרב ח"ג פי"א אות ו' עש"ה באו"פ). וזה הפרצוף מ"ה וב"ן שיצא על מסך דבחי"א, היה זה רק על ידי תיקון מיוחד, דהיינו ע"י עלית ה"ת בעינים שנתחברו שם ב' ההין יחדיו: ה"ר עם ה' אחרונה כמ"ש הרב (בחלק זה דף תל"ד בסוף אות מ"ד. ע"ש). ושיתוף עביות זו עם הבחי"א, גרם לזווג דהכאה המספיק להוצאת פרצוף ברת"ס הנקרא מ"ה וב"ן. אמנם בלי השיתוף עם ה' אחרונה, גם הבחי"א אינה ראויה לזווג מספיק על יציאת פרצוף.

(ו) והנה נתבאר שכל הגורם ליציאת הקומה דבחי"א, הנק' מ"ה וב"ן, הוא ה' אחרונה, דהיינו המלכות דא"ק, ונמצא שבי' פרצופין מיוחדים לה' אחרונה, שהיא בחי"ד: הא' הוא פרצוף גלגלתא דא"ק, שקומתו

עד סיום רגליו, הוא רק ספירה אחת התחתונה של הגוף, הנק' מלכות. אשר עליה היה הצמצום ראשון, ובה נתקן מציאות המסך, המעכב ודוחה את אור עליון מלהתלבש בתוכה, ומתוך שאור העליון כולל, ע"ס, ע"כ גם המסך שבהמלכות הו', כולל ג"כ עשרה כחות הסיום לעשר הספירות אלו. וההמשך של העשרה כחות הסיום הללו, מכונה מטבור ולמטה. ובוה תבין שכל ענין הביטוש דא"מ באו"פ הנ"ל, ההולך ומרחיב את הגבול של המסך דטבור ע"ד שנתבאר לעיל, כל זה אמור כלפי אותו מקום שמטבור ולמטה.

(ה) ולפי"ו צריכים אמנם להבין, המובא בכ"מ, שמקום מ"ה וב"ן הוא מטבור ולמטה של הפרצוף. וכן ענין חמשת הספירות תנהי"מ של הפרצוף, שמקומם הוא מטבור ולמטה דכל פרצוף. ולפי הנ"ל הרי אין שם רק ספירה אחת לבד, שהיא ספירת המלכות. והענין הוא, כי כבר כייל לן הרב בכ"מ, אשר אין מלכות בלי נהי"מ בסו"ה ג' עדרי צאן רובצים עליה. וטעם הדבר, כי נתבאר לעיל (דף של"ו ד"ה ועתה. עיי"ש). אשר ג' הספירות: הוד יסוד מלכות, הם כולם רק התפשטות הכלי מלכות לבד, הרי שבכלי מלכות עצמה יש ג' ספירות הי"מ. גם נודע שבבחינת האחורים נחשבים הנצח והוד לספירה אחת, וכלולים זה בזה בלי הפרש והכר ביניהם, כמ"ש זה במקומו. ונחשבים ע"כ, כל אלו ד' הספירות: נהי"מ, לספירת המלכות בלבד. אלא כשמגיע אליהם האור מבחינת הפנים, מתחלק אז הנצח מן ההוד, וניכר גודל מעלתו על ההוד, ונחשבים אז לב' ספירות נבדלות. ואפילו אז, כיון שד' הספירות נתחברו פעם, שוב אינן מתפרדות, אלא שנבחן אז, שהנצח כולל ד' הספירות נהי"מ מבחינת הימין, וההוד כולל ד' הספירות נהי"מ מבחי' השמאל. כמ"ש כל זה במקומו. והנך רואה איך שיש תמיד בהמלכות ד' ספירות נצח הוד יסוד ומלכות. ולפיכך תדע, אע"פ שבאמת כל המקום הזה שמטבור ולמטה דא"ק, הוא רק ספירת המלכות

אשר בהכלים שמטבור ולמטה דא"ק, בהמסך שבכלים של הנקודות דס"ג, כי בעת עלית המסך להמאציל נמצא נכלל בכל הרשימות שבהספירות שהאורות נסתלקו משם. כנ"ל (ח"ד פ"ד באו"פ סעיף ו'). וע"כ, כמו שהוא נכלל מרשימות דספירות דס"ג שהם בחי"ב, נכלל ג"כ מרשימות שבכלים דמטבור ולמטה, שהם בחי"ד והעלה אותם ב' הבחינות יחד אל המאציל, שהוא המלכות דראש הס"ג, כנודע.

וכבר ידעת, שהמסך הזה כלול רק מעביות דבחי"א לבד, משום שבחי"ב, היא בחינה אחרונה שבכאן שאינה משאירה רשימו אחריה, רק מבחינת התלבשות לבד, ונמצא המסך כלול מב' רשימות שנשארו אחר הסתלקות האורות מהספירות דס"ג, שהם בחי"ב דהתלבשות, ובחי"א דהמשכה, המכונים זכר ונקבה. כנודע. ולפיכך גם המלכות דראש עלתה אל הבחי"א של ראש, דהיינו לפי מדת העביות הכלולה בהרשימו שנשאר בהמסך, שהיא בחי"א. כמ"ש הרב לעיל בפרצוף ע"ב (דף רצ"ה בסוף אות ו'). ובאו"פ שם ד"ה הם נשארים). אמנם גם הרשימו דבחי"ד כלולה בהמסך, שנשאר בהכלים שלמטה מטבור דגלגלתא דא"ק, אחר הסתלקות הנקודות דס"ג מתוכם, כמ"ש לעיל. וע"כ כיון שעיקרו של המסך הוא בחי"א, והבחי"ד היא רק טפלה אליו, ואיננה כלל מבחינתו, לכן נמשכה עמו לנקבי העינים, שהיא בחי"א של ראש. וע"כ לא נעשה הווגו בהעביות דבחי"ד הממשיך קומת כתר, אלא רק על בחי"א הממשיך קומת ז"א.

(ח) ועם כל המתבאר עד הנה תבין כי עיקר כל התיקונים תלויים במ"ה וב"ן, שמקום עמידתם מטבור ולמטה דכל פרצוף, כי שם מקום הדין והחסרון שבכל פרצוף, כמו במטבור דפרצוף הראשון דא"ק, כנ"ל באות א' וב', כן בכל הפרצופין, עד סוף עשיה. וכל פרצוף תחתון לא בא אלא למלאות ולהשלים מקום חסרון זה שבהעליון, מחמת כח הדחיה והעיכוב המצוי במסך הטבור

הוא עד הכתר. והב' הוא פרצוף הנקודים דא"ק, שהם מ"ה וב"ן דא"ק, שקומתו עד הו"א, שיצא בסבת עלית ה"ת, שהיא בחי"ד, לנקבי העינים, כנ"ל. ומה שהבחי"ד לא הוציא כאן קומת כתר, כמו בפרצוף גלגלתא דא"ק יתבאר לקמן.

והנך מוצא שע"י הביטוש דאו"מ באו"פ נמצא כח הצמצום אשר בהמסך דטבור של הפרצוף גלגלתא, שהולך ומתרחב, כנ"ל אות ד' כאן. כי אחר שנודרך לבחי"ג, נתפשט ממנו רת"ס של פרצוף הב' דא"ק שנק' ע"ב. ואחר שנודרך לבחי"ב, נתפשט ממנו פרצוף ג' הנק' פרצוף ס"ג ברת"ס. ואחר שנודרך לבחי"א נתפשט ממנו פרצוף הנקודים, שנק' מ"ה וב"ן דא"ק.

(ז) אלא שצריכים להבין היטב, מאחר שכבר נודרך המסך לבחי"א, דהיינו מדת עביות שיש בכלי דחכמה כנודע, א"כ איך יצויר עוד שישתתף כאן הבחי"ד, במדת עביותה, שעל ידי שניהם תצא הקומה דמ"ה וב"ן, כנ"ל. ועוד אם באמת נתחברה כאן הבחי"ד עם הבחי"א, א"כ היה צריך לצאת על הווגו הזה, פרצוף בקומת הכתר, כמו הפרצוף דגלגלתא דא"ק, ולמה לא יצא כאן רק קומת ז"א, דהיינו כשיעור קומת בחי"א, ולא קומת בחי"ד.

והענין הוא כי נודע שאין ענין הודככות נהוג בכלים. וע"כ, אע"פ שנודרך המסך דבחי"ד ששמש בפרצוף גלגלתא דא"ק, בעת שהאציל את הע"ב, עכ"ז בכלים עצמם לא נעשה משום זה שום שינוי, והעביות דבחי"ד נשאר בהם כמתחלה, מטרם הודככות המסך. אלא שלא היה נגלה מהם שום פעולה, אחר שהאור נסתלק מהם, כי כלי בלי אור הוא כגוף בלי נשמה. ולפיכך אחר שהנקודות דפרצוף ס"ג התפשטו והאירו מטבור עד סיום רגליו דפרצוף גלגלתא דא"ק, כמ"ש באורך לעיל דף ש"צ ד"ה אבל. הנה מחמת הארת הס"ג הזאת, חזרה העביות דבחי"ד, אשר בהכלים דמטבור ולמטה דא"ק, לתחיה כמתחלה. ואז התערבה העביות של בחי"ד

זה, שהכלים דנקודים אין בהם מבחינת ה"ת דהיינו בחי"ד, ולא כלום, כי הה"ת נשארה בנקבי העינים, ולא נמשך מבחינתה למטה. ואין להקשות לפי זה, איך נתחלקו גם הג"ר דנקודים לב' ראשים: לגו"ע שהוא הכתר, ולאח"פ שהם חו"ב, כנודע, אשר ה"ת בעינים, ויה"ו באח"פ. כנ"ל. אמנם צריכים לזכור שאחר שהרשימות שעלו לזווג לנקבי העינים דראש ס"ג נתכללו בהזווג של ראש, ונתחדש בהם עביותם, הנה תכף יורדים משם למקומם המותאם להם בהגוף, שהוא הטבור, ושוב יורד אור העליון על המסך, ורשימותיו, בזווג דהכאה, ומוציא מטבור ולמעלה ע"ס דראש, ומטבור ולמטה ע"ס דגוף, כמו בכל הפרצופין. וע"כ נמצא שוב ה"ת כלולה בהמסך שבמקום הטבור, ולכן שוב ירדו האח"פ לחוץ, כמו בראש, וע"ד זה בג"ר דנקודים עצמם, אחר שמתחלקים לגו"ע ואח"פ, נמצא שוב ה"ת בעינים. אלא מעינים ולמטה אין ה"ת מתפשטת כלום, כנ"ל, משום שההסתכלות שה"ס הזווג, אינה נעשה בבחי"ד דהיינו בה"ת, אלא בבחי"ב ובחי"א שהם אח"פ. כנ"ל. והנה נתבאר, שהכלים דנקודים הם רק מבחי"ב ובחי"א, ואין בהם מבחי"ד כלום, אע"פ שהמלכות דראש כלולה מן ה"ת, כמבואר.

וע"פ זה תבין, דענין השיתוף של מדת הרחמים בדיון, שהם החיבור דב' ההי"ן: ה"ר, וה"ת. הנה שיתוף הזה נשאר קבוע וקיים בנקבי העינים, ולא בבחינת האח"פ, שיצאו לחוץ, כי באח"פ שיצאו לחוץ, אין שם אלא בחינת ו' שה"ס המסך דה' ראשונה לבד, כי בחי' ה' תתאה לא נמשכה אליהם מנקבי העינים, כנ"ל. וזכור זה.

ועל פי זה, נבין ענין ב' מיני נה"י. שהאירו בחו"ב דנקודים. שהם: נה"י דכתר, (כמ"ש הרב בע"ח ש"ט פ"א ובשער י"א פ"ח. ויובא בחלק ז'). ונה"י דא"ק, דהיינו יסוד דא"ק. (כנ"ל דף ת"ו אות ט"ז). גם ענין דעת עליון שבג"ר דנקודים (כנ"ל דף תי"ט אות כ"ו). וענין דעת תחתון שהוא

ההוא, על אור העליון, וכמ"ש לעיל, אשר כל תחתון מגלה חלק מאור הזה שנדחה מחמת המסך דטבור דעליון. באופן, שכל שמתרבה הפרצופין ונשמות, כן הולך ומתרחב הגבול הזה שמטבור ולמטה ונעשה מוכשר לקבלת אור העליון, עד שיתגלה או"מ הכולל הנק' או"מ דא"ס, ואז יהיה גמר התיקון. ולפיכך עיקר כל התיקונים תלויים רק בהפרצופים מ"ה וב"ן שמקום עמידתם הוא מטבור ולמטה. וזכור זה כי הוא ידיעה יסודית בכל הקף החכמה.

והנה עולם הנקודים הזה שהרב עוסק בו כאן הוא מ"ה וב"ן הראשון שנתגלה בהעולמות, ונקרא בשם ב"ן לבד, והטעם כי לא נשתייר ממנו לבא בהעולמות אבי"ע, רק בחינת הנקבה לבדה, הנק' ב"ן. כי הזכר הממשיך המוחין, דהיינו הג"ר, נקרא בשם מ"ה, והנקבה המקבלת המוחין נק' בשם ב"ן.

ט) ועתה נבא לעצם דברי הרב, ותחלה נבאר ענין הכלים של פרצוף הנקודים. והנה הרב אומר (דף ת"ח אות י"ט) שהכלים יצאו ע"י הסתכלות עינים באח"פ, ויש להבין למה נשתנה יציאת כלים דנקודים משאר הפרצופים כי נודע, שהמלכות של ראש מתפשטת מינה ובה, לעשרה כלים מלמעלה למטה, בכל אותן הכמות שהא"ח שלה, הלבשה להע"ס דראש. ולפי זה גם כאן היתה המלכות דעינים צריכה להתפשט בסוד כלים מנקבי עינים ולמטה, בזה השיעור שהלבישה מנקבי העינים ולמעלה. וא"כ היה צריך להיות ההסתכלות, בנקבי העינים, ולא באח"פ.

אמנם ענין עמוק יש כאן, כי נתבאר לעיל באות ז', שאע"פ שהה"ת שהיא הבחי"ד עלתה לנקבי העינים, שהיא בחי"א, עכ"ו לא נעשה הזווג על בחי"ד, אלא על הרשימו דבחי"ב דהתלבשות, המכונה און, שהוא בחינת הזכר, ועל הרשימו דבחי"א דהמשכה הנק' חוטם פה. כמ"ש באורך לעיל (באו"פ דף תל"ג ד"ה אות יוד באון). ונמצא משום

אינה נחשב כלל לבחי' נקודים. (כנ"ל דף ת"ט ד"ה ג"ר). אבל נקודת הקמץ, שהיא בחינת ה"ת הכלולה בכתר של נקודים, הנה בה נודג ענין עליה וירידה, כי בעת הזווג דע"ב וס"ג, נמצאת הה"ת הו' שירדת מנקבי העינים למקום הפה, דהיינו מתחת לאותיות יה"ו, אשר אז שבים החו"ב דנקודים לבחינת ראש. כי אלו החו"ב דנקודים לא נדחו מן הראש לבחינת גוף, אלא בסבת ה"ת אשר באה בנקבי העינים דהיינו בנה"י דכתר, שהיתה שם כדוגמת החולם שממפל לאותיות יה"ו, וע"כ יצאו האותיות יה"ו שהם חו"ב דנקודים, לבחינת גוף, אבל עתה שה"ת ירדה משם ובאה למטה מאותיות יה"ו, דהיינו בסוד נקודת קמץ שדרכה לבא מתחת לאותיות, הנה שוב חוזרים החו"ב ומתחברים אל הכתר לבחינת ראש.

וענין זה מכונה שנצח הוד יסוד דכתר נתלבשו בתוך החכמה ובינה, ונעשה להם למוחין, כלומר, שהשיב אותם לבחינת ג"ר וראש. כי בעת שנה"י דכתר היו ממפל להם, הנה אז נדחו מהראש ונעשו לבחינת גוף, אבל עתה שנה"י דכתר נתארכו וה"ת שבהם ירדה מתחת לאותיות שלהם, חזרו והשיגו בחינת הג"ר. וע"כ מכונה זה בשם התלבשות למוחין. וזהו פסיעה ג', של הה"ת. כי ירדה מתחת לאותיות.

(יב) ובוה תבין המובא תמיד מדברי הרב אשר יסוד דעליון, הוא דעת להתחתון, כי כאן הושרש ענין הזה. כי בעת שנה"י דכתר הם למעלה מחו"ב, כדוגמת חולם שממפל לאותיות, הנה יה"ו אלו דחו"ב, נחשבים לבחינת חג"ת, דהיינו גוף ש"י היא חסד, וה' היא גבורה, וז' היא ת"ת. אבל אחר שנה"י דכתר נתארכו ונתלבשו בתחו"ב, בבחינת קמץ מתחת לאותיות יה"ו, שהחו"ב שבו מחמת זה להראש, נמצאים עתה היה"ו שנעשה לבחינת חכמה בינה דעת שבראש. וה' נעשה לחכמה, וה' לבינה, וה' לדעת. ונבחן ע"כ, שהנצח דכתר, העלה את החסד דחו"ב לחכמה ע"י התלבשותו בהם, וההוד

ראש הו"ת ומלך ראשון דנקודים שיובא להלן בחלק ז'.

(י) וכדי להבין זה צריכים לידע ידיעה יסודית בענין יציאת ז"ס תחתונות, מכאן החיבור דה"ת בנקבי עינים. ותדע, שה"ת זו עשתה ד' פסיעות, עד שבאה למקומה בז"ת של הנקודים. כי תחלה באה לנקבי העינים, בסוד חולם, דהיינו אחר ירידתה מן התכללות שלה בהראש דס"ג אל מקומה בהטבור דא"ק, ונעשה הסתכלות הא' על מסך הכפול שלה, ויצאו ע"ס מטבור ולמעלה עד התוהו, הנקרא ראש הא', או ישסו"ת, ובמקום הזה נבחנת הה"ת שבהמסך לבחינת חולם שממפל לאותיות יה"ו, הנק' ג"ר דנקודים. וזה פסיעה הא'. ואח"ז נתפשטה מהטבור ולמטה, לבחינת גוף מבחינת אח"פ היוצאים לחוץ מהראש. שהאח"פ האלו הם הג"ר דנקודים. ונדע, שהם נבחנים ג"כ לבחינת ראש בערך עצמם, בע"ס שלמות, הנחלקים ג"כ לגלגלתא ועינים ואח"פ, (כנ"ל דף תל"ו ד"ה והנה) שגו"ע הוא הכתר דנקודים, ואח"פ הם החו"ב דנקודים. ושוב באה הה"ת בנקבי העינים דהיינו בהמסך דכלי דכתר, המכונה יסוד דכתר, או נה"י דכתר, כי מקום הזווג נק' יסוד או נה"י. וכאן הה"ת מכונה בשם נקודת הקמץ: שה"ס רקיע וניצוץ או קו ונקודה מתחתיה. וזהו הפסיעה הב'.

וכאן הוא עיקר ההבחן, שה"ת היא למעלה בעינים, ויה"י הם למטה באח"פ. שזה יורה, שאין באח"פ הללו כלום מבחינת ה"ת המחוברת בנקבי העינים, משום שסוד הזווג והסתכלות לא נעשה אלא בבחינת אח"פ, שהם בחי' ה"ר לבד. באופן שרק הכתר לבדו הוא הנושא בתוכו את הה"ת, אבל החו"ב הם נקיים מה"ת.

(יא) וההפך מבחינת החולם לבחינת הקמץ הוא, כי נקודת החולם, שהיא הה"ת הכלולה במסך דראש הא', העומדת במקום הטבור כנ"ל, הנה היא נשארת שם קבועה בתמידית, ואינה זזה משם, משום שראש הא'

דכל מדרגה לחוץ, ואח"פ דראש נעשו לגוף וחג"ת, ובינה וזו"ן דגוף נעשו לנה"י, ובינה וזו"ן דנה"י יצאו לגמרי לחוץ מאצילותו של הפרצוף, דהיינו לבחינת ב"ע דפירודא. ומשום זה נסתיים פרצוף ס"ג דא"ק במקום הטבור דא"ק, ומתחתיו הופרס פרסא. (כנ"ל באורך באור פנימי דף שצ"ח — ת"א ע"ש).

(ד) וצריכים להבין היטב מ"ש הרב לעיל (דף ת"ב אות י"א וי"ב) שהצמצום והפרסא הם ב' ענינים נבדלים, כי הצמצום נה"י דא"ק היה להמעיט האור לצורך הנקודים, ותיקון הפרסא אינו לענין עולם הנקודים עצמו, שהוא עולם האצילות, אלא לצורך עולם הבריאה שתחתיו עכ"ל. פירוש, כי נעשה כאן התחלה ושורש לג' עולמות בריאה, יצירה, עשיה, הנק' עלמין דפירודא וזה נעשה ע"י צמצום נה"י דא"ק, שעלו הרשימות מב' ההין: ה"ר וה"ת. שנתחברו בנה"י דא"ק, כנ"ל, ובאו בנקבי עינים. שמוזוג הוה יצאו עצם הע"ס דנקודים בסוד ה"ת בעינים ויה"ו באח"פ, כנ"ל. ונדע, שגם הרשימות דזו"ן שבאו מנה"י דא"ק, חזרו למקומם למטה מטבור בדוגמת הג"ר דנקודים, דהיינו ג"כ בדרך התחלקות המדרגה, אשר הבינה וזו"ן יצאו לחוץ מהדרגה. ונמצא דאותו האור דזו"ן שחזר למקומו, אחר הווג דנקבי העינים שבראש הס"ג, לא מילא כל הע"ס שמטבור ולמטה דא"ק הפנימי, אלא רק הכתר וחכמה שבו לבד, והבינה וז"א ומלכות שבו, יצאו לגמרי לחוץ מאצילות, ונעשו לבחינת ג' העולמות בריאה יצירה עשיה. וכל זה נעשה על ידי צמצום נה"י דא"ק. כמבואר.

אמנם הפרסא היא תיקון מיוחד לצורך הבריאה, כלומר לצורך ג' עלמין ב"ע דפרודא, אשר נפרדו מן אור אצילות מחמת התחלקות המדרגה, כנ"ל, אלא שנקראו כולם ע"ש בינה דהיינו עולם הבריאה, משום שהיא הספירה העליונה. וענין תיקון הזה, הוא דבר עמוק מאד כי באמת גם הפרסא הוא ענין. התחלקות המדרגה על נקבי העינים הנמשך מצמצום נה"י, אלא שבה יש ענין

דכתר, העלה את הגבורה למדרגת בינה, והיסוד דכתר העלה את הת"ת דחו"ב למדרגת דעת. והנך מוצא שע"י התלבשות יסוד דכתר בת"ת דחו"ב נעשה הת"ת לספירת הדעת. וז"ס, אשר יסוד דעליון נעשה דעת ע"י התלבשות בהתחתון. כמבואר.

וצריך שתדע שיש ב' בחינות של דעת: דעת עליון, ודעת תחתון. כי הת"ת דחו"ב הנעשה עתה לבחינת דעת דחו"ב, נקרא דעת עליון, מטעם שאין בהכלים האלו דחו"ב מבחינת ה"ת ולא כלום, רק מבחינת ה' ראשונה לבד. (כנ"ל באות ט' כאן ד"ה וע"י זה גבין). וע"כ אין לו שום יחס אל הזו"ן, שהם כלולים עם הה"ת. (כנ"ל אות ר' כאן). ותדע שזה הדעת המאיר בכלים שיש בהם התכללות דה"ת, נק' דעת תחתון.

(ג) והנה נתבאר, שהווג והתלבשות הנה"י דכתר בחו"ב דנקודים, מועיל רק לחו"ב לבד, כי השיב אותם לבחינת ראש כנ"ל. אבל לז"ת דנקודים אין הג"ר הללו מאירים כלל, מחמת, הה"ת הנמצאת בפה דנקודים, אשר ג"ר אלו אינם יכולים להאיר אליה, משום שאינם כלולים כלל ממנה, כנ"ל. ועל כן לווג ב' צריכים שיאיר הג"ר גם אל הו"ת. וזהו הווג של נה"י דא"ק לחו"ב דנקודים. שמוזוג הוה יוצאים הו"ת עם הדעת התחתון, כמו שיתבאר.

ותחלה צריכים להבין ענין נה"י דא"ק על בוריו. וכבר ידעת שנה"י הללו, הם השורש של כל החיבור הוה של ב' ההין, ועליהם לנקבי העינים. כי מתחלה התפשט הס"ג עד סיום רגלי א"ק, והתלבש בנה"י דא"ק הפנימיים, דהיינו של פרצוף הראשון דא"ק. ואז נתערב אור הס"ג שהוא בחי"ב, עם הבחי"ד שבנה"י הפנימיים דא"ק, וע"כ אחר שנודרך המסך ועלה לראש הס"ג להתחדש בווג חדש, העלה עמו גם הרשימו דבחי"ד הכלולה בו. ועי"ז עלתה ה"ת שהיא בחי"ד לנקבי העינים (כנ"ל דף שצ"ה ד"ה עלו) שעליה זו נק' צמצום נה"י דא"ק. וזווג הנעשה בנקבי העינים, תוציא הבינה וזו"ן

מקבל שינוי. ומלבד האמור יש עוד תיקון מיוחד בפרסא, שהיא מסתרת ומעלמת כח הה"ת הנמצאת בנקבי העינים של ראש הא, שלא תשפיע למטה, בעת שהאח"פ שבים לראש, כי אלמלי השפיעה למטה לראש הב' או לא יכלה גם הה"ת דראש הב' לרדת מנקבי העינים לפה. כי כח העליון שולט תמיד על התחתון ממנו. אלא הפרסא מעלמת עליה, וכחה אינו מושפע בעת ההיא למטה. וזכור זה.

ובהמתבאר תבין ההבחן, שבין הוי"ה דע"ב להוי"ה דס"ג. כי כמו דהוי"ה דע"ב הוא במילוי יודין כן הוי"ה דס"ג הוא במילוי יודין, ואין הפרש ביניהם אלא בהמילוי שבתוך הוי"ה כי מילוי הוי"ה דהוי"ה דס"ג הוא בא, כזה, ואו. והוא, כי סוד צורת הא מתבאר בענין תיקון הפרסא: כי יש בצורתה ב' יודין: יוד עליונה, ויוד תחתונה וקו עקום שה"ס הפרסא, מבדלת ביניהם באלכסון. שזה רומז על התחלקות המדרגה שנעשה בסבת צמצום נה"י ועליה לנקבי העינים, ש' עליונה היא בחינת כתר וחכמה, של המדרגה שמנקבי העינים ולמעלה, הנק' מים עליונים זכרים. וי תחתונה, היא הבינה וזו"ן דהמדרגה, שמנקבי העינים ולמטה, שיצאו לחוץ ממנה, הנק' מים תחתונים נקבות. והפרסא שבין אלו היודין, ה"ס הרקיע המבדיל בין מים למים. ולפי שענין זה הוא בחינת השיתוף דמדת הרחמים בדין, שהוא התחלה ראשונה להעולמות, כנ"ל באו"פ, ע"כ הא, היא ראש והתחלה אל הכ"ב אותיות, שהעולמות נבראו בהם, כנודע. ואכמ"ל.

טז) והנה נתבאר אשר תיקון הפרסא, אינו בראש הא' שהוא ישו"ת שמטבור ולמעלה, אלא בראש הב' שהוא מטבור ולמטה, שבפנימיות הם נה"י דא"ק, ובחיצונות הם הג"ר דנקודים ששם מקום מ"ה וב"ן דא"ק, שהי של השם הוי"ה רומז עליו, כנודע. וע"כ י"ה דהוי"ה דס"ג שהם מטבור ולמעלה שאין ענין הפרסא והי"ת נוהגים שם, המה שוים לפרצוף ע"ב, ומתמלאים עם יודין בשה

של „שאיב מלעילא ויהיב לתתא" כמו שמביא הרב (דף ת"א אות ט') בשם הוהר. שפירושו, שיש בה ענין של עולה ויורד, שמצד אחד ה"ס רקיע המבדיל בין מים עליונים הזכרים, למים התחתונים הנקבות, דהיינו מכח התחלקות כל מדרגה, המוציא את הבינה וזו"ן לחוץ, ונעשו הכתר וחכמה של המדרגה בסוד מים עליונים זכרים. והבינה וזו"ן דמדרגה נבדלו ויצאו לחוץ, בסוד מים תחתונים נקבות. שעל שם זה נק' הפרסא בסוד רקיע המבדיל. ומצד שני יש בה ענין דשאיב מלעילא ויהיב לתתא. והיינו שע"י זוג עליון דע"ב ס"ג יורדת ה"ת מהעינים למקום הפה דראש, ואז נבקע הפרסא, כלומר, שנתבטל ההבדל בין כתר וחכמה, לבינה וזו"ן, כי חוזרים למדרגה שלהם ככתחלה. כמ"ש (באו"פ דף ת"ג ד"ה הפרסא) עש"ה.

טז) ומה שתיקון הזה של חזרת הבינה וזו"ן להמדרגה נקרא רק על שם הפרסא, ולכאורה, הרי כל זה נעשה רק מחמת הווג דע"ב וס"ג, ומה תעזור הפרסא לזה, עד שתיקון הזה יקרא על שמה. והענין הוא, כי כל הבא מתחלת אצילותו אינו מקבל שום שינוי, ולפיכך אחר שבאה פעם הה"ת בנקבי העינים, שוב אינה יורדת משם לעולם. וע"כ לענין עליה וירידה של הה"ת מנקבי העינים נתקן ראש אחר שני לו, דהיינו המקבל מראש הא, אשר הה"ת שבנקבי העינים דראש הב', נמצאת בבחינת עולה ויורדת, ואותו ההבדל שבנקבי עינים דראש הב' בין הכו"ח שבו לבין הבינה וזו"ן שבו, הוא המכונה תיקון הפרסא להיותה בבחינת עולה ויורד. ולפיכך נקרא ענין החזרת הבי"ע להאצילות, על שם הפרסא. כי רק היא מתוקנת כן, שהה"ת תרד למקומה לעשיה, לתחזור הבינה וזו"ן שיצאו מכל המדרגות. אבל ההבדל שנעשה בנקבי העינים של ראש הא' הנק' ישו"ת, אינו מתבטל לעולם, כלפי הבינה וזו"ן שיצאו ממנו. מטעם, ששם נבחן לבחי' תחלת אצילות, שאינו

לפרצוף ע"ב. אבל ה' דהוי"ה דס"ג, שהוא מטבור ולמטה, היא מתמלאת עם א', כי שם הוא תיקון הפרסא, והתחלקות של מים עליונים ומים תחתונים. ותדע שמטעם זה, נמצא הוי"ה דמ"ה, שמתמלאת כל ד' אותיותיה במילוי אלפין, משום שכל עיקר אצילותו הוא רק בסוד הפרסא ושיתוף דה"ת, (כנ"ל באות ו' כאן, עש"ה). אמנם בהוי"ה דע"ב אין בו מילוי בא' כל עיקר, כי כל ההבחן שבין ע"ב לס"ג, הוא בענין החיבור עם הה"ת, שנעשה בפרצוף הס"ג, ולא בפרצוף ע"ב. ואפילו בהס"ג, אין החיבור ניכר, רק במטבור ולמטה בהו"א שבו, ולא מטבור ולמעלה.

(יז) ועם זה תבין ענין הווג דע"ב וס"ג, שמחמתו יורדת הה"ת מנקבי העינים, וחוזרת למקומה כמתחלה. כי ידעת, שראש הס"ג מלביש על החג"ת דע"ב, דהיינו מחזה דע"ב עד הפה שלו, להיותו בחינת התפ"כ שלו, כנ"ל בהחלקים הקודמים. וע"כ אחר שהע"ב משפיע אורותיו להס"ג, ומתוך שבאור הע"ב אין בו כלל בחינת ה"ת בעינים כנ"ל, ע"כ כשבאים אורות הע"ב בס"ג מורידים ג"כ את ה"ת שבנקבי העינים דס"ג למקום הפה, למקומה האמיתי, כמו שהיא בע"ב. ולמטה בעולם התיקון נעשה הווג הזה על ידי עלית מ"ן מהתחתונים כמ"ש במקומו, אבל כאן עדיין אינו נהגה עלית מ"ן, אלא הווג נעשה מאליו, כלומר ע"י יניקת הס"ג שיעור מספיק מאורות דע"ב, שהאורות האלו מורידים הה"ת למקומה האמיתי, כנ"ל.

(יח) והנה אחר שנעשה הווג דע"ב ס"ג הני"ל, יוצא מזה ב' פעולות אחת בפנימיות א"ק, דהיינו בהזו"ן הפנימים שמטבור ולמטה שלו. ואחת בחיצונית א"ק, דהיינו בהג"ר של הנקודים המלבישו מחוצה לו מטבור ולמטה. כי בחיצונית א"ק, מוריד הכתר דנקודים את הנה"י שלו, ומלביש אותם למחין בחכמה ובינה דנקודים. שפירשווהו, שמוריד את הה"ת מנקבי העינים שלו, המבדלת בינו

ופעולה השניה נמשכה מהווג דע"ב וס"ג הני"ל, אל הזו"ן הפנימים דא"ק שממטה לטבורו. כי אור זה ירד ובקע לאותה הפרסא שבפנימיות דא"ק, המבדלת את הזו"ן הפנימים ומוציאה אותם מחוץ לאצילות הס"ג, ועתה נתבטל זה, וחזר ונתפשט אור הס"ג אל הזו"ן הפנימים, כמו שהיה מטרם צמצום נה"י, דהיינו עד סיום רגלין דא"ק. כי אז, גם הבינה וז"א ומלכות שיצאו לחוץ מנה"י דא"ק, נעשה לג' העולמות בריאה יצירה עשיה. חזרו עתה לבחינת אצילות, דהיינו לנה"י דא"ק כבתחילה. ובוזה תבין דברי הרב הני"ל שאומר שהפרסא הוא תיקון לצורך הבריאה, כנ"ל באות י"ד. כי ע"י התיקון של עליה וירידה אשר בהפרסא, והחזרה הבריאה יצירה עשיה לנה"י דא"ק, ושבה לבחינת אצילות.

(יט) ומתוך שהג"ר דנקודים מלבישים על הנה"י דא"ק, נעשה גם כאן ווג של נה"י דא"ק עם החו"ב דנקודים, כנ"ל בע"ב וס"ג. והשפיע להם אור המלאפום, שה"ס ו' ונקודה, שפירשווהו בחינת ה"ת המאירה תוך האותיות דיה"ו, וה"ת נק' נקודה, ובחינת הפה דנקודים ה"ס ו' ובאה הנקודה בתוך ה"ת, ונתכללה בה"י של החו"ב. והבן זה היטב, כי מטרם שקבלו סוד המלאפום, מנה"י דא"ק, לא יכלו להשפיע לו"ת כלום, משום שלא היו כלולים מה"ת כנ"ל באות ט' עש"ה. כי לוח"ת נשארה בנקבי העינים שה"ס נה"י דכתר הנקודים,

ויהיו, שפירושו חסרון דה"ת ירדה לחו"ב, שהם אח"פ דכתר. אבל עתה שקבל היו של היה"ו את ה"ת, שה"ס הנקודה שבתוך המלאפוס, מן היסוד דא"ק, וחכמה בינה נתכללו מן ה"ת, חזרו חו"ב ונודווגו עליה, דהיינו שהמשיכו אור העליון על המסך הזה הכלול מה"ת, והמשיכו קומת כתר, ואור הזה חזר ונשפע גם מלמעלה למטה להו"ת לבחינת גוף, כמ"ש במקומו. בחלק ז'.

וזה היא הפסיעה הד' שעשתה הה"ת, דהיינו שבאה בתוך האותיות דיה"ו, שהם חו"ב דנקודים, בסוד הנקודה שבתוך היו כנ"ל, שמכאן היא יכולה להתפשט להגוף דנקודים, הנק' ז"ס תחתונות דנקודים. כנ"ל. והבן והתעמק בענין הד' פסיעות הללו, שעשתה הה"ת מעת התחברותה בה' ראשונה, בתוך הכלים דנה"י הפנימים דא"ק, עד שבאה בתוך האותיות, שהם הכלים דחו"ב דנקודים, שמשם יכלה לבא למקומה, דהיינו בז"ת דנקודים. כי פסיעה א' עשתה, מנה"י דא"ק אל נקבי עינים, בסוד חולם, ובפסיעה זו יש ג' מדרגות: הא' בנקבי העינים דראש הס"ג. הב' בנקבי העינים של ישו"ת, שהוא במקום הטבור. הג' בנקבי העינים דכתר דנקודים. ובכל אלו היתה בסוד חולם שממעל לאותיות יה"ו, דהיינו בסוד ה"ת בעינים ויה"ו באח"פ. ובבחינה זו היו היה"ו שהם האח"פ, נקיים לגמרי מה"ת, כנ"ל אות יוד. ופסיעה הב' עשתה מנקבי העינים דכתר נקודים אל פה דנקודים, בסוד קמץ שמתחת האותיות דיה"ו, שע"ז חזרו חו"ב לבחינת ראש, כי יצאו היה"ו שהיו בבחינת חג"ת, ובאו לבחינת חב"ד של ראש. ועדיין הם נקיים מה"ת, שהרי נמצאת למטה מהם בסוד קמץ.

ופסיעה הג' עשתה ע"י הזווג של יסוד דא"ק, שאו באה לקבלה בתוך הכלים דחו"ב, דהיינו בתוך האותיות יה"ו, אשר אז ע"י זווג דארי"א היא יורדת למקומה, לזרין דנקודים, וזה היא פסיעה הד'. ותדע, שפסיעה זו מכונה פסיעה לבר. שפירושו, כי יצאה כאן לבר מאצילות, כי הכלים דז"ס תחתונות, שה"ת

נתפשטה בהם, האירו מתחלה לבר מאצילות, בכח הארת יסוד דא"ק שהשיב הבי"ע לאצילות, כנ"ל. אמנם הו"ת לא יכלו להתקיים כן, והבי"ע שלהם חזרו ויצאו ונפרדו מאצילות, שזה מכונה שביה"כ. כמ"ש במקומו. ולכן מכונה פסיעה זו האחרונה בשם פסיעה לבר. והבן. ולעיל באות י' ביארנו ב' פסיעות בבחינת החולם עצמו, כי יש בחינת חולם שאין בו תיקון של הפרסא, דהיינו שיוכל להתפשט מתחת האותיות, שהיא הה"ת שבנקבי עינים דישו"ת. ויש בחינת חולם שיש בו ענין העליה וירידה, שהיא הה"ת שבנקבי עינים דכתר דנקודים, וחשבנו אותם לב' פסיעות, ולפ"ז יהיה כאן ה' פסיעות דהיינו ד' פסיעות עד ביאתה תוך הכלים דחו"ב. ופסיעה אחת לבר. ע"ד הנ"ל.

(כ) ויש להבין היטב את ההפרש של ב' הבחינות שבחולם, הנ"ל. אשר בחינת ה"ת שבנקבי העינים של הראש הא' אינה יורדת עוד ממקומה. וה"ת של ראש הב' שהיא הכתר דנקודים, יורדת למטה ע"י זווג הע"ב וס"ג. וטעם הדבר הוא, כי נתבאר לעיל באות ט"ו כאן. שעיקר התיקון שבפרסא, הוא להעלים ולהסתיר כח הה"ת הנמצא בנקבי העינים דראש העליון, בעת שהה"ת דראש התחתון יורדת למקום הפה. ע"ש. וענין תיקון הזה לא יצויר בראש הא' עצמו, בהיות שמה הה"ת במקום אצילותה הראשונה בבחי' השיתוף עם ה"ר, ואם היתה יורדת משם לא היה לה דרך להעלות עוד. וכל ענין הפרסא אינה אלא תולדה דה"ת זו שעלתה בנקבי העינים דראש הא', ולפיכך לא תוכל לרדת ממקומה, כי אין מי שיעלים את כחה. אבל אחר שנולדה הפרסא מתחת הראש הא', והאח"פ שיצאו לחוץ מראש הא', נתחלקו בעצמם לגו"ע ואח"פ, הנה אז אפשר לה"ת, שתדך מנקבי העינים אל דראש הזה. כי הפרסא מעלמת על ה"ת שבנקבי העינים דראש הא'. באופן שעיקר כח השיתוף דמדת הרחמים בדין נעשה בנקבי העינים דראש הא' לשארש קבוצ וקיים. אלא שהפרסא יכולה

להעלים כחה לעתים, ולא בתמידות. ופעולת השיתוף הנה, דהיינו העליה והירידה הנ"ל, מקומה היא בראש הב'.

כא) גם תזכור, הצורך לב' בחינות הוויגים שנעשו בחכמה ובינה דנקודים, שנתבאר לעיל, שהם: ענין התלבשות נה"י דכתר נקודים למוחין בחו"ב. וענין הארת היסוד דא"ק את נקודת השורק לחו"ב דנקודים. כי הוויג דנה"י דכתר הועיל רק לחו"ב, דהיינו לבחינת הראש דנקודים, כי ע"י ירידת ה"ת למקום הפה, חזרו החו"ב לבחינת ראש. אבל לא הועיל כלום לבחינת הגוף דנקודים, שהם הו"ס תחתונות, כנ"ל באות יוד. ולכן הוצרך להארת נה"י דא"ק הפנימים שהם עצמם בחינת ה"ת כנ"ל (באות ז' ד"ה הענין). ואחר שקבלו החו"ב את הארת ה"ת מיסוד, בסוד ו' ובתוכה הנקודה דהיינו ה"ת, כי באה הנקודה בתוך הכלים דחו"ב, הנה אור הזה הוא עצם הו"ס שבאו להבינה דנקודים והולידה אותם ובאו למטה למקומם.

כב) ויש לבאר עוד, כי נודע שכל פרצוף תחתון מלביש להעליון שלו, מפה דראש ולמטה, כמ"ש היטב בפרצופים הקודמים דא"ק. וא"כ למה הפרצוף הזה דנקודים, שנאצל מפרצוף הס"ג, אינו מלבישו כל עיקר, שהרי הכתר דנקודים מתחיל למטה מסיום כל הפרצוף דס"ג, אלא שמלביש לנה"י של פרצוף הא' דא"ק הנק' פרצוף גלגלתא דא"ק. ועוד קשה, מה נעשה עם הרשימות דטעמים דס"ג, שנשארו אחר הסתלקות האוריות האלו. שהרי בסבת הודככות המסך נמצאים כל האורות דגוף מסתלקים ועולים למאצילם, כנודע. וביותר קשה מאין בא המילוי להגוף דס"ג שמטבור ולמעלה עד הפה, אחר הסתלקות האור משם. כי בכל הפרצופים נמצא התחתון שממלא ומלביש לגוף דעליון שלו אחר הסתלקותו, כנודע, אבל פרצוף הנקודים אינו מלביש לעליון שלו שהוא הס"ג, כי עומד למטה מסיום רגליו, וא"כ מי הממלא אותו אחר הסתלקות אורותיו למאציל.

ולהבין זה, צריכים לדייק היטב בדברי הרב שבכאן (דף ת"ז אות י"ז) וז"ל, והנה כל האור הנמשך עד הטבור אפילו שהוא מבחינת העינים, הכל נבלע ונכלל בעקודים, ולכן אינו ניכר, אבל האור הנמשך מתחת הטבור עד רגליו, זהו לבדו נקרא בשם נקודות. לפי שהוא עומד עתה לבדו. ע"כ לשונו.

וצריכים להבין את זאת, למה האור מבחינת העינים, שהוא נאצל מן פרצוף הס"ג, נבלע ונכלל בעקודים דס"ג ואינו ניכר כלל עד הטבור. הלא כל פרצוף תחתון מלביש להעליון גם למעלה מטבור, ומ"מ הוא ניכר היטב, ואינו נכלל בו ואינו נבלע בו.

כג) וצריך שתזכור כאן היטב כל הגורמים בסדר אצילות פרצוף התחתון מהעליון, שנתבאר בחלקים הקודמים. ונזכיר אך מקצתם, הנה הגורם העקרי ללידת פרצוף, הוא הודככות המסך עד שמשותה להמאציל, שבוה הוא מעלה כל הרשימות דספירות הגוף להמאציל, הנשארים אחר הסתלקות האורות דגוף. ונכלל עצמם שם בהמסך דמלכות של ראש, המכונה מאציל, ואז מתחדשים הרשימות ע"י וויג העליון דראש, וכשהוכר עביות הגוף שבהם, מוכרחים לצאת מבחינת הראש, ולחזור לבחינת גוף כבתחילה, אלא לא לבחינת הטבור דעליון כמו שהיו בתחילה, אלא בבחינה אחת גבוה מהטבור דעליון, משום שבחינה אחרונה נעלמת תמיד, בשעת הודככות, עד שאינה משאירה רשימו. והטבור דעליון הוא תמיד בחינה האחרונה הנעלמת, ע"כ נמצאת הבחינה שכנגדו שבגוף דעליון, שהיא מדרגה אחת למעלה מהטבור דעליון כנודע. וזה נהג בכל הפרצופין. ועי' לעיל דף ר"ד בתשובה ר"י.

ועל הסדר הנ"ל נאצל גם הפרצוף נקודים, שהוא המ"ה וב"ן דא"ק, מן העליון שלו, שהוא פרצוף ס"ג דא"ק. שעל ידי הודככות המסך דגוף דפרצוף הס"ג דא"ק, עד שהשה צורתו להמאציל שהוא המלכות דראש דס"ג, העלה כל הרשימות, שהניחו האורות אחר

מטבור דא"ק. שהרב אומר עליו שהוא לבדו נקרא בשם נקודות. כי הוא שיצא בבחינת ה"ת בעינים, ויהי' באח"פ, כנ"ל.

(כה) ובאמת הושרש עוד התחלקות הנ"ל דב' הפרצופים שמטבור ולמעלה ומטבור ולמטה, בפרצוף הס"ג עצמו עוד מטרם הסתלקותו. כי גם אז מביא הרב (לעיל דף שצ"ו אות ו'). שמתחלק על טעמים ונקודות: שהטעמים דס"ג הם אותו חלק הס"ג שלא נתערב במ"ה וב"ן הפנימים, ומדמה אותו לאו"א, ונמשך עד הטבור דא"ק. ונקודות דס"ג הם אותו חלק הס"ג שנתלבש ונתחבר במ"ה וב"ן הפנימים. שמדמה אותו לישסו"ת. ומתחיל מטבור ולמטה. עש"ה ובאו"פ. הרי שעוד בפרצוף הס"ג מטרם הסתלקות אורותיו כבר הושרש בו ב' פרצופים נבדלים זה מזה, בכח החיבור עם הבחי"ד של מ"ה וב"ן הפנימים, שפרצוף העליון שלו נקרא טעמים, והוא בחינת או"א. ופרצוף התחתון שלו הוא בחינת ישסו"ת שנקרא נקודות.

והנה נתבאר, שהפרצוף מ"ה וב"ן החיצון דא"ק, הנאצל מן פרצוף הס"ג החיצון דא"ק, מתחלק לב' פרצופים: העליון עד הטבור, ותחתון מטבור ולמטה. וכשתחשוב שניהם לערך של פרצוף אחד, בדוגמת הטעמים ונקודות דס"ג, אז יבחן העליון לבחינת הג"ר, והתחתון לבחינת הו"ק, שהם בערך כמו או"א אל זו"ן דאצילות.

(כו) ובוה תבין המובא בכ"מ, שהג"ר דו"א נשארים באמא, בעת אצילותו ואינם יוצאים עמו. כי נתבאר לעיל, אות ח' כאן. שעולם הנקודים הוא זו"ן הראשון שנתגלה בהעלמות, דהיינו מ"ה וב"ן, כנודע, גם נתבאר שעקרו דמ"ה וב"ן, הוא החיבור שלו עם הבחי"ד. (כנ"ל אות ו' כאן). והוא נאצל תמיד מן פרצוף ס"ג, שהוא פרצוף הבינה. כי כמו כאן כן הוא בכל העולמות. כי על כן נקרא הס"ג בשם אמא, להיותה המאציל של הו"ן דהיינו המ"ה וב"ן.

והנך מוצא במ"ה וב"ן הראשון, אשר נאצל מהס"ג דא"ק, שמוכרת, לצאת בבי

הסתלקותם מהגוף אל המאציל. ואחר התחדשותם שם בוווג דראש, ואחר שהוכר עביותם יצאו מהראש וירדו להבחינה שכנגדם בהגוף, שהוא מדרגה אחת גבוה מהטבור דס"ג, דהיינו במקום שנקרא חזה דס"ג ומחזה ולמעלה, יצאו ע"י וווג עם אור העליון, ע"ס דראש, ומחזה דס"ג ולמטה, יצאו הע"ס דגוף בתוך וסוף עד הטבור. דהיינו עד סיום רגלים דס"ג. שהוא הסדר דכל הפרצופים.

(כד) אכן נודע, שהמסך הזה דגוף הס"ג שנודרך ועלה להמלכות דראש הס"ג, דהיינו לנקבי העינים, לבחי"א דראש, הנה כולל ג"כ הרשימות שנשארו מאורות דו"ן דא"ק הפנימי, אחר הסתלקות אורותיהם מהם. 3כנ"ל באו"פ דף ש"צ ד"ה ותרע). עש"ה בכל ההמשך. ונמצא שיש כאן בהודככות המסך דגוף של הס"ג שינוי גדול מבכל הפרצופים, כי הוא כלול מב' בחינות רשימות מב' פרצופים נבדלים: הא' הם, הרשימות הנשארים מפרצופו עצמו. הב' הם הרשימות הנשארים מן הו"ן דפרצוף גלגלתא דא"ק, שהם רחוקים זה מזה, כי הרשימות של עצמו באים ממסך דבחי"ב, והרשימות של הו"ן דא"ק הפנימי באים ממסך דבחי"ד. ולפיכך, כשנתכללו בהמסך ועלו להווג דעליון שבראש הס"ג, יצאו עליהם שם ב' מיני זווגים: הא' על הרשימות של עצמו, שמשם יצא אור העינים שנתפשט עד הטבור, (כנ"ל אות כ"ב כאן בדברי הרב), שאומר עליו שהוא גבלע ונכלל בעקודים ואינו ניכר. וסדר הלבשתו הוא, כנ"ל, כי אחר שהוכר עביותו וירד המסך מן הראש להחזה, הוציא ע"ס דראש מחזה עד חפה דס"ג, וע"ס דגוף מחזה ולמטה עד סיום רגלי הס"ג, שהוא מקום הטבור דא"ק. וווג הב' נעשה על הרשימות הנכללים מבחי"ד, דהיינו אור הנקודות דס"ג שנתלבשו באותם הו"ן דפרצוף גלגלתא דא"ק, ונתחברה בהם הבחי"ד אשר שם, (כנ"ל באו"פ דף שצ"ה ד"ה עלו) והוא תאור שירד מהעינים ונתפשט למטה

פרצופים: פרצוף ג"ר מפה דס"ג עד הטבור, שאינו כלול בה"ת. ופרצוף ו"ק מטבור ולמטה, הכלול מה"ת, כנ"ל ופרצוף העליון שלמעלה מטבור, נבלע ונכלל בעקודים דס"ג, משום שאין בו מבחינת הנקודים כלל, דהיינו החיבור עם הה"ת. ורק הפרצוף שמטבור ולמטה נחשב לפרצוף נקודים, דהיינו מ"ה וב"ן. הרי שהג"ר דמ"ה וב"ן נשארים ונבלעים בגוף דאמא, דהיינו הס"ג, ואינם יוצאים עם המ"ה וב"ן, כלומר שאינם מתחברים עמהם

כלל, להיותם לגמרי פרצוף נפרד מהם. כנ"ל בדברי הרב. שהאור שמפה עד הטבור נבלע ונכלל בעקודים דס"ג. ונודע שכל הכחות שבעליון מוכרחים להמצא בכל התחתונים ממנו. וע"כ ענין התחלקות המ"ה וב"ן לב' פרצופין ג"ר וו"ק, שנתהווה במ"ה וב"ן הראשון, נוהג בכל הפרצופים דמ"ה וב"ן שמכאן ואילך. אשר הג"ר נשאר דבוק ונבלע בהמציל שלו, דהיינו באמא, והו"ק לבדם יוצאים על שם מ"ה וב"ן.

סדר סבה ומסובב

עתה נבאר סדר כל הפעולות שנתהוו בעולמות עד הנה, מבחינת סבה ומסובב, דהיינו איך כל פעולה מסובבת בכל תנאיה בחיוב גמור מן הסבה הקודמת לה.

אור העליון. ח' עשר ספירות דיושר, שהם ראש הקו. ט' התפשטות המלכות עם האו"ח לע"ס ממעלה למטה, שהט"ס ראשונות דע"ס ההם נק' תוך הקו. והמלכות דע"ס ההם נק' סוף. הקו. י' נקודות הסיום של הקו, שמשם ולמטה חושך ולא אור.

א) ונתחיל מעולם הצמצום. הנה הצמצום היה בעיקר על בחי"ד, שהיא בחינת המלכות דא"ס ב"ה, הנקראת נקודה האמצעית. אמנם הסתלקות האור היה מכל הע"ס. והרשימות האלו שהניח האור אחר הסתלקותו, נקראים עשר הספירות דעגולים. ואח"ז נתתקן מסך בהמלכות דע"ס דעגולים, ואז נתפשט שוב אור העליון עד שפגע בהמסך הזה שבכלי המלכות, ומהכאת אור העליון בהמסך, נתגלה אור גדול הנקרא אור תוור, והאו"ח הזה עלה והלביש את אור העליון עד הכתר, ממטה למעלה. וע"ס ההם נק' ראש הקו. ואח"כ חזר האו"ח ונתפשט עם אור העליון שבתוכו ממעלה למטה, בכל אותו הכמות שהלביש מקודם ממטה למעלה בראש הקו. והתפשטות הזאת שממעלה למטה נקרא תוך וסוף של הקו. וראש תוך סוף של הקו אלו, נקרא פרצוף הראשון של אדם קדמון, או פרצוף גלגלתא דא"ק.

ג) ועתה נבאר קשרי סבה ומסובב שבהם: א', המקום שבו נעשה הצמצום הוא מסובב מן הסתלקות האור א"ס משם. והנה ראש כל הידיעות הוא שאין העדר ברוחני, וכל שינוי קל הנאמר ברוחני, אין פירושו, שהצורה הראשונה נעדרת ובמקומה באה צורה אחרת, כנוהג בחוקי הגשמיים, אלא הפירוש הוא, שהצורה הראשונה נשארה במקומה בלי שינוי כל שהוא, ודבר השתנות הצורה. הנאמר, הוא תוספת על הצורה הקודמת. ויש עתה ב' צורות במקום אחד. גם צריכים לזכור, אשר חוק הפירוד ברוחני, אינו יותר רק דבר שינוי הצורה, וכמו הגרזן מפריד בהגשמיים, כן שינוי הצורה מפריד בהרוחניים. באופן, אם הרוחני משיג בתוכו איזה השתנות, הוא מתחלק ונעשה לשנים, אשר המרחק ביניהם הוא כמדת השינוי צורה שיש ביניהם, ואם השינוי הוא קל, נבחנום שהם עוד קרובים זה לזה, ואם השינוי הוא בשיעור גדול נבחנום, שהם רחוקים זה מזה.

ב) והנה כבר יש כאן לפנינו עשר פעולות: א' המקום שבו נעשה הצמצום. ב' ע"ס שהם הניחו הרשימות הנקראים ע"ס דעגולים. ג' ע"ס הנק' עגולים. ד' מסך שבכלי המלכות. ה' התפשטות אור העליון בחזרה. ו' זווג דהכאה של אור העליון עם המסך, ו' אור תוור הנעשה לבוש ובחינת קבלה על

הגבול השורשי בהעולמות. בסו"ה עד פה תבא ולא תוסיף וגו'. דהיינו ההגבלה לקבל רק בג' בחי' הראשונות לבד. וצורת הגבלה הזו נקראת בשם תיקון מסך בכלי מלכות. אשר נמשך בסבת המשכת אור מחדש מהמאציל אחר הצמצום.

והנה נתבארו פעולה הד' ופעולה ה'. שהם: מסך שבכלי מלכות, והתפשטות אור העליון בחזרה. כי הסתלקות האור הפעיל שניהם: את המסך, והמשכת אור העליון בחזרה על ג' בחינות הראשונות, כי לא יכלה לסבול את החושך.

(ו) פעולה ו'. שהיא זווג דהכאה של אור העליון עם המסך, נמשך מכח אור העליון גופיה. כי הצמצום והמסך הנעשה על בחי"ד, יצאו מכח הנאצל עצמו כנ"ל, ואור העליון הנמשך מא"ס שהיה ממלא שם כל המציאות, בלי שום גבול כל שהוא, אינו סובל את הגבול הזה שנתרשם בהמסך, אלא שרוצה לבא גם בבחי"ד, ולמלא כל המציאות כדרכו אבל המסך מחזיר אותו לאחוריו, בכח הגבול שבו. וזהו מכוונה זווג דהכאה. הרי שהזווג דהכאה נמשך מאור עליון גופיה.

(ז) פעולה ז'. שהוא אור חוזר הנעשה לבוש ובית קבול על אור העליון, נמשך מכח הכאת המסך באור העליון, במדת מה שמחזירו לאחוריו. כי כל אותו שיעור מאור העליון שהיה ראוי לבא בבחי"ד, ולא בא שם מחמת עיכובו של המסך, שהחזירו לאחוריו, נקרא בשם אור חוזר. הרי שהאור"ח נמשך מן הכאת המסך באור העליון. וצריכים לזכור שמצמצום ואילך, מעת שפסקה הבחי"ד להיות בית קבול על אור העליון, לקח האור חוזר את מקומה, כלומר שהאור"ח נעשה לכלי קבלה במקום הבחי"ד שמלפנים. ולא יצויר עוד כלי קבלה וזולתו.

(ח) פעולה ח'. עשר ספירות דיושר, בבחינת ראש הקו. נמשכת ע"י הסתלקות האור שהיה בעת הצמצום, כנ"ל באות ה'. כי היא הפעולה הה' הנ"ל. אמנם אינם מתקשרים ומתלבשים להיות שורשים להפרצוף, וזולת על ידי האור"ח,

(ד) והנה סבת הצמצום והסתלקות האור היא, כי המלכות דא"ס שהיא בחי"ד, חשקה להשוואת הצורה ביתר שלימות עם אור העליון, כמבואר לעיל בחלק א' באור"פ ובהסת"פ. ונתבאר שם שבא"ס ב"ה עצמו לא נעשה שום שינוי קל מחמת הצמצום שנעשה, אלא זה עולם הצמצום הוא רק תוספת שנתחדש על אור הא"ס ב"ה.

והענין הוא כי המלכות דא"ס שחשקה ליתר דביקות, כנ"ל, הנה נתהוה בה שינוי צורה, כי באין סוף ב"ה, לא היה מגולה בה חשק הזה. ולפיכך נבחן שנתוסף כאן צורה חדשה ויצאה לחרץ מהמלכות דא"ס. וקנה שם בפני עצמו, שהוא בחינת הכתר דעולם הצמצום. והכתר הזה נתפשט בעצמו, לד' בחינות, וכשנגלה הבחי"ד שבו וחשקה להשוואת הצורה ביותר עם אור העליון, ומיעטה הרצון לקבל שבה, תיכף נסתלק כל האור שהיה שם. כי כל כלי הקבלה שברוחנים הוא הרצון לקבל, ובהעדר הרצון לקבל, נעדר האור. כי אין ענין הכפיה נוהג, רק בהגשמיים כמובן.

והנה נתבארו ב' הפעולות, שהם המקום שבו נעשה הצמצום, והע"ס שהניחו הרשימות, הנעשים לעשרה כלים דעגולים: כי סבת החשק להשוואת הצורה שבהמלכות דא"ס, הפעיל את שניהם יחד, דהיינו התפשטות האור, והסתלקותו משם. ומהם נמשך פעולה ה', העשרה כלים דעגולים, כי אלו הרשימות הנשארים אחר הסתלקות המה הם העגולים. הרי שג' פעולות האלו מתחייבים ויוצאים זו מזו.

(ה) פעולה ד', שהוא המסך שבכלי מלכות דעגולים, נמשך מסבת הסתלקות האור מכל הד' בחינות. כי הצמצום לא היה רק על בחי"ד, וההסתלקות היתה מכל הע"ס, משום שהבחי"ד היתה אז כל הבית קבול על האור. ולפיכך נתעורר בה תכף הרצון להמשיך האור בחזרה על ג' בחינות הראשונות לבד, ולא בבחי"ד: כי לא יכלה לסבול את החושך. ומפאת גילוי הרצון הזה, יצא ונולד צורת

בפעולה ז' הנ"ל. מבחינת הלבשתו אותם ממטה למעלה.

ט) פעולה ט'. שהיא מהתפשטות המלכות עם האו"ח שבה ממעלה למטה לתוך וסוף. נמשכת מהמסך שבמלכות של ראש. להיותה בחינת יציאה מן ה"כח אל הפועל" כי אותן מדת הדחיה ומדת ההתלבשות שיצאו מכח המסך בהע"ס של ראש, לא היה זה רק מבחינת "כח" כי בפועל אין שם לא דחיה ולא התלבשות. אלא כל הנעשה בהע"ס דראש מבחינת "כח", מתגלה אח"כ בתוך וסוף, המכונה גוף, בפועל גמור. ושיעור קומת האור שהאו"ח הליבשו בהראש בבחינת "כח" כשיעור הזה נמצא אור העליון מתלבש בהגוף בפועל ממש, והתלבשות זו, מכונה בשם "תוך של הגוף" מפה עד הטבור. ובחינות הסיום שעשה המסך בהע"ס דראש מבחינת "כח" דהיינו בחינת הכאה שעשה על אור העליון ולא נתנו להתפשט לבחי"ד, מתגלה בהגוף, "בפועל" מטבור ולמטה עד סיום רגלים, הנק' חלק הסוף של הפרצוף. באופן, שמסיום רגליו של הפרצוף ולמטה מגולה הנקודה האמצעית בפועל גמור, שהמסך מפסיק שם את אור העליון לגמרי, ומשאירו חלל פנוי בלי אור. ולפיכך בחינת התוך של הגוף נבחן לעמידת ה"ס"ס ראשונות. ובחינת הסוף של הגוף נבחן רק לספירת המלכות לבד. כלומר בחינת ההגבלה וכח הסיום שבה.

והנה נתבאר, פעולה ט' ופעולה י'. שהם: התפשטות המלכות ממעלה למטה לתוך וסוף המכונה גוף. ונקודת הסיום של הקו, עמשם ולמטה חושך ולא אור. אשר המסך של ראש הפעיל את שניהם. כמבואר.

י) והנה נתבאר הסבה ומטובב עד ליציאת פרצוף הא' דא"ק הנקרא פרצוף גלגלתא דא"ק. ועתה נבאר יציאת ה' פרצופים דא"ק זה מזה, בדרך סבה ומטובב.

ונבאר מתחלה את הגורמים ללידת פרצוף

בדרך כללות, דהיינו הנהגה בכל הפרצופים בשוה. ואח"כ נבאר הפרצופים בפרטות.

והנה הגורם הראשון ללידת פרצוף הוא הביטוש דאו"מ באו"פ זה בזה. שבסבתו מיוזכך המסך דגוף הפרצוף, ונעשה נך כמו המסך שבמלכות דראש. שזה נבחן שעלה ונתכלל בזווג עליון דראש, יחד עם הרשימות דהע"ס דגוף הכלולים בו. וב' רשימות העליונות שבו, המכונים בשם זכר ונקבה, גורמות בהמסך דראש ב' מיני זווגים (ע"י בתחלת חלק מטי ולא מטי). וע"י התכללות זו, מתחדשים המסך והרשימות עד שהוכר ששרשו הוא מעביות דגוף, חוץ מבחינה אחרונה שנעלמת מהם. ואז יורדים שוב לגוף בחיצוניותו למקום החזה, ומתפשט אור העליון בזווג דהכאה על המסך הזה, ומעלה או"ח מהמסך ולמעלה וממשיך ע"ס דראש, שקומתם עד הפה דפרצוף הקודם. ואחר כך מתפשטת המלכות מחזה ולמטה, עם האו"ח שבה לע"ס דגוף בתוך וסוף. וראש תוך סוף אלו, נבחינים לתולדה ובן לפרצוף הקודם. המלבישים אותו מפה דראש עד סיומו.

יא) והנה לפנינו כאן י"ד פעולות א', ביטוש דאו"מ באו"פ. ב', הזדככות המסך. ג' התכללות המסך ברשימות דע"ס דגוף. ד', ב' רשימות עליונות: זכר ונקבה. ה', ב' מיני זווגים בהמסך של ראש. ו' התחדשות העביות בהמסך והרשימות. ז', הכר העביות דגוף בהם. ח' העלם הרשימו דבחינה אחרונה שבהם. ט' יציאתם מן הראש. י', ביאתם לחיצוניות הגוף דפרצוף הקודם במקום החזה. י"א, זווג דהכאה הנעשה על המסך במקום החזה, הממשיך ע"ס דראש. י"ב, התפשטות המלכות דראש מחזה ולמטה לבחינת גוף, בתוך וסוף. י"ג שמלביש על פרצוף הקודם. י"ד, שקומתו מתחיל מהפה דפרצוף הקודם.

יב) ועתה נבאר קשרי סבה ומטובב שבהם: הנה פעולה א', שהיא ביטוש דאו"מ ואו"פ, נמשכת מהמסך. כי במדה שהמסך ממשיך ומלביש האו"פ שבפרצוף, נמצא מדה

התלבשות, שנק' זכר. וכדי להזדווג עם אור העליון, הוא מוכרח להתחבר עם הבחי"ג, הנעשית נקבה אליו, ואז יכול להזדווג עם אור העליון. הרי שמכח העלמת בחינה אחרונה דכל פרצוף אחר הודככותו, מתהוה ענין זכר ונקבה.

(טו) פעולה ה'. שהיא ב' מיני זווגים במסך של ראש. באה יחד עם הזכר ונקבה שנתהו ע"י העלמת בחינה אחרונה. כי בראשונה נכללת הנקבה בהזכר, שע"י הזווג עם אור העליון ממשיכים אור בקומת הזכר, ומשום שמוזוג הוה עדיין לא נמשך התלבשות בכלים, לסבת חסרון בחינת המשכה שבהזכר. ע"כ לזווג ב' צריכים, אשר הזכר יכול בהנקבה, שאז ממשיכים ע"ס בקומת הנקבה. שמוזוג הב' הזה, מוכשר האור להתלבש בכלים. הרי שב' מיני הזווגים הנעשים על זכר ונקבה בהמסך של ראש, נמשכים מסבת העלמת בחינה אחרונה אחר הודככות הפרצוף.

(טז) פעולה ו'. שהיא התחדשות העביות בהמסך והרשימות, נמשכת מתוך התיחדותם בהמסך של ראש, עד שמשמשים עמו יחד בהזווג דהכאה על אור העליון. כי התחתון הבא במקום העליון נעשה עמו לאחד ממש. וע"כ תכף עם ביאתם לראש, המה נכללים מהעביות שממטה למעלה הנוהג בראש, וע"כ העביות של עצמם מתחדש בהם, דהיינו בחינת עוביות ב, כח" שעומד בסופו להתגלות בפועל, ולהתהפך לבחינת עביות שממעלה למטה.

(יז) פעולה ז'. הכר העביות דגוף בהמסך והרשימות שעלו. נמשכת ובאה יחד עם התחדשות עביות שהשיגו בעת התיחדותם עם המסך של ראש. כי עם התחדשות עביותם, ניכר תכף בהרשימות, בחי' הממעלה למטה שבהם דהיינו עביות הגוף שכבר שמשו עמו מטרם העליה. כי מתחלה בעת שנודככו מכל העביות שבהם, הנה אז לא ניכר כלל היותם

את האו"מ השייך להפרצוף. כי כל סגולת הלבשתו את אור העליון, הוא ע"י הכאתו באור העליון שמחזיר כל אותו שיעור האור הראוי להתפשט בבחי"ד לאחוריו. ואינו מניחו להתפשט בהפרצוף, מטבורו ולמטה. ונודע, שזה האור, שאינו יכול להתלבש בהפרצוף, הוא האו"מ של הפרצוף. ולפיכך נמצאים האו"פ והאו"מ שסותרים זה את זה, כי מדת גדלו של האו"פ המתלבש היא כפי גודל מדת עביותו של המסך. והפכי לו האו"מ שמדת גדלו תלוי בזכות הכלים. וע"כ האו"מ מוכך את המסך והאו"פ מסתלק מהפרצוף. כנודע. הרי שהמסך הוא סבת הביטוש דאו"מ באו"פ.

(יג) פעולה ב', שהיא הודככות המסך, נמשכת מכח הביטוש דאו"מ באו"פ, הנ"ל הפעולה א'.

פעולה ג'. שהיא התכללות המסך בהרשימות דע"ס דגוף. באה יחד עם הודככות המסך, הנמשך מביטוש של או"מ באו"פ. כי בהיות שהמסך מזדכך על סדר המדרגה של הספירות, נמצא שעובר ובא בכל אחת ואחת ומתכלל בה בדרך עליתו, וכשמזדכך לבחי"ג, נמצא שבא ונכלל בספירת ז"א, ובשעה שמזדכך לבחי"ב, בא ונכלל בהבינה. וכר' עד"ו. עד שבא למאציל ונמצא נכלל מכולם.

(יד) פעולה ד', שהיא ב' רשימות עליונות זכר ונקבה. נמשכת מכח העלמת בחינה אחרונה, מפאת ההודככות הנוהגת בכל פרצוף ופרצוף. למשל, אחר הודככות פרצוף גלגלתא נעלמת בחי"ד. ולאחר הודככות פרצוף ע"ב נעלמת בחי"ג. וכר'. והיינו דוקא חלק העביות שבה העומד להמשכה ולהכאה, אבל חלק דהתלבשות שבה, אינו נעלם. והוא הנקרא זכר. והוא אינו ראוי להזדווג עם אור העליון, וזולת בעת שמתחבר עם הבחינה הקרובה אליו, שיש לה רשימו שלמה. והיא נקראת נקבה שלו. למשל אחר הודככות פרצוף גלגלתא, נשארת הבחינה אחרונה רק בחצי רשימו דבחי"ד, דהיינו רק מבחינת

המלכות בע"ס מינה ובה ממעלה למטה בבחי' כלים להתלבשות בפועל ממש, בתוך וסוף. והנה נתבארו פעולה י"א. שהיא הזוג דהכאה. ופעולה י"ב, שהיא התפשטות המלכות דראש מחזה ולמטה לבחינת גוף בתוך וסוף. ששניהם נמשכים מכת עלית והתכללות המסך בהמלכות של ראש.

(כא) פעולה י"ג. שמלביש על פרצוף הקודם. נמשכת וקשורה בהסתלקות האורות דגוף דפרצוף הקודם. כי פרצוף החדש ממלא באורו את הכלים שנתרוקנו מאורותיהם בעת הודככות המסך ועליתו לראש. וזה מכונה שהוא מלבישו עם אורותיו החדשים שלו.

(כב) פעולה י"ד. שקומתו מתחיל מהפה דפרצוף הקודם. זה נמשך מכת לידתו ואצילותו ממש, כטבע הענף, הדבוק במקום יציאתו וניקתו משורש. כן הפרצוף החדש שכל שורשו הוא מכת התכללות המסך דגוף בהמלכות של ראש שנקרא פה, וע"כ קומתו דבוק שם. ומשם הוא מתחיל.

(כג) והנה נתבארו ארבע עשרה הפעולות הגורמות ללידת ואצילות פרצוף, מפרצוף, בדרך כללות, הנהוג בכל הפרצופים בשה, איך כל אחת מסובבת ויוצאת מהסבה הקודמת לה בחיוב גמור. ועתה נבאר השתלשלות ה' הפרצופים דא"ק בדרך סבה ומסובב.

וכבר נתבארו עשרת הפעולות שנעשו לאצילות פרצוף הגלגלתא דא"ק בדרך סבה ומסובב, (לעיל אות א'). והנה אחר שנשלם פרצוף הגלגלתא, התחיל הביטוש דא"מ באו"פ, ואחריו כל ארבע עשרה פעולות הנ"ל, עד שנאצל ממנו פרצוף ע"ב דא"ק, בראש תוך וסוף. ונמצא פה דפרצוף ע"ב במקום החזה דפרצוף גלגלתא, כי הבחי"ד שנקרא טבור דגלגלתא לא היה נכלל בהמסך דע"ב, להיותה בחי' אחרונה הנעלמת עם ההודככות. ולכן עומדים הע"ס דראש ע"ב במקום החזה עד הפה דפרצוף הגלגלתא.

ספירות דגוף, כי אז היו שקטות לגמרי. וע"כ נשתוו לבחינת ראש, ועלו ונתיחדו בהמסך דראש. אבל אחר שהשיגו בחינת העביות ב, "כח" בהמסך דראש, והרשימות קמו לתחיה, הנה יחד עם זה ניכר תכף בשיעור מסוים בחי' עביות דגוף הנרשם בהם מאז היותם בגוף. שדבר זה נבחן לשינוי צורה כלפי המלכות של ראש.

(יח) פעולה ח'. העלמת הרשימו דבחינה אחרונה שבהם. נמשך מכת הביטוש דא"מ, שפעולתו ניכר בעיקר על בחי' אחרונה. ולא נשאר ממנה רשימו.

פעולה ט'. יציאתם מן הראש, נמשכת מחמת הכר עביותם כנ"ל באות י"ז, הנבחן לשינוי צורה מהמלכות דראש. כי שינוי הצורה ויציאה לחוץ היינו הך, כנודע.

(יט) פעולה י'. שהיא ביאתם לחיצוניות הגוף פרצוף הקודם במקום החזה. נמשכת מהעלמת בחינה אחרונה. למשל אחר הודככות פרצוף גלגלתא דא"ק, שהמסך והרשימות עלו לראש וחזר בהם עביותם בחסרון בחינה אחרונה, נמצא שאין בהם רק בחי"ג מעביות הגוף שהיה בהם מטרם הויכוח, המכונה חזה. כי בחי"ד, היא בחינה אחרונה שנעלמה מהם בסבת הויכוח. וע"כ הקומה הזו היוצאת על העביות דבחי"ג, נחשבת לחיצוניות על פרצוף הקודם, כי כל היותר עב נבחן ליותר פנימי ויותר עליון, כנודע. ולכן הם חיצוניות לפרצוף גלגלתא שהוא בחי"ד.

(כ) פעולה י"א. שהיא זוג דהכאה הנעשה על המסך שבמקום החזה. נמשכת מכת התכללות המסך בהמלכות של ראש, שנכלל והשיג העביות דבחינת, "כח" ממסך דראש, כנ"ל אות ט"ז. וע"כ. אע"פ שהוכרח לירד מהראש מכת העביות דגוף שהוכר בהרשימות אשר נכללים בו, מ"מ עדיין אין זה מספיק לעביות דכלים בפועל ממש, רק אחר שמוציא מתחלה ע"י זוג עליון בחי' ע"ס דראש ממטה למעלה, בבחינת, "כח" ואח"ז מתפשטת

קומת חכמה שהוא מתלבש בכלי דכר דס"ג (עין דף ש"צ ד"ה וס"ג). וע"כ כלי דכר ס"ג שיש בו אור החכמה, היה מוכרח ג"כ להסתיים על הטבור כמו פרצוף הע"ב. וע"כ נקרא הכתר דס"ג הנמשך עד הטבור בשם ע"ב דס"ג או טעמים. אמנם למטה מכתר אין אור הזכר יכול להתפשט, וע"כ שאר הט"ס תחתונות דס"ג מתפשטות מטבור ולמטה דגלגלתא, משום שאין בהם אור החכמה, אלא אור הבינה לבד, שעליה אין הצמצום חל עדיין, כנ"ל. וע"כ מכונה זה החלק ס"ג דס"ג, להורות שאין שם מבחינת ע"ב כלום.

(כו) ואחר שנשלם הראש תוך סוף של הפרצוף ס"ג, הנה חזר גם עליו דבר הביטוש דא"מ בא"פ, ויתר ארבע עשרה הפעולות הקשורות בו, עד שנאצל ממנו פרצוף הדי דא"ק הנקרא מ"ה וב"ן דא"ק. וגם המ"ה וב"ן יצא בשני פרצופים הנבדלים זה מזה על הטבור דגלגלתא דא"ק, כמו פרצוף ס"ג שממנו נמשכים.

אמנם בסדר אצילותו של הפרצוף מ"ה וב"ן נתוספו כמה פעולות חשובות מאד, כי המה השרישו ענין השיתוף של מדת הרחמים בדין, הנחשב להתחלה הראשונה של העולמות. משום שלא היה כלל קיום להעולמות וולתם.

והגורם השרשי לכל אלו הפעולות הנוספות כאן, הוא התפשטות הנקודות דס"ג מטבור ולמטה דא"ק דהיינו לתוך הכלים דנה"י דגלגלתא, שהם מן בחי"ד, כי עי"ן נדבק הס"ג, שהוא בחי"ב, וה"ר דהוי"ה, עם הגה"י של הפרצוף גלגלתא, שהם בחי"ד וה"ת דהוי"ה. וזה גרם לצמצום ב' בא"ק על דרך צמצום א' שהיה בא"ס. (כנ"ל דף שצ"ט אות ז' בדברי הרב) כי כמו שהצמצום א' היה על בחי"ד, כן נעשה כאן הצמצום על בחי"ב. וכמו שהצמצום א', סילק האור מכל הדי' הבחינות, ואחר זה חזר והמשיך רק הט"ס הראשונות לבד, כן נעשה כאן הצמצום על בחי"ב וסילק האור מכל הגוף דס"ג, ואחר זה חזר והמשיך רק הדי' ספירות כתר

וסיום רגלים שלו, הוא למעלה מטבור דגלגלתא כי שם בחי"ד היא, והע"ב אין לו כלום מבחי"ד, ע"כ אינו יכול להתפשט למטה מטבור דגלגלתא.

(כד) ואחר שנשלם ראש תוך סוף דפרצוף ע"ב, חזר גם עליו הביטוש דא"פ בא"מ. שהפעיל אחריו כל הארבע עשרה הפעולות הנ"ל, עד שנאצל ממנו פרצוף הס"ג דא"ק בראש תוך וסוף. דהיינו פרצוף הג' דא"ק. וגם בו לא עמד המסך של ראש של במקום הטבור דע"ב, דהיינו בבחי"ג דגוף, שהוא הטבור אצל הע"ב, אלא כחזה שלו. משום שבחינה אחרונה דע"ב אינה נכללת בהמסך דס"ג, כי נעלמה עם הודככות המסך. כנ"ל. ומחזה עד הפה דע"ב, עומדים הע"ס דראש הס"ג. ומחזה ולמטה, יצאו הע"ס דגוף הס"ג בתוך וסוף, עד סיום רגלים של פרצוף הא' דא"ק הנק' גלגלתא.

(כה) וכאן בפרצוף הס"ג, נתוסף ב' פעולות, מה שלא היו בפרצוף ע"ב: הא' שנמשך גם מטבור ולמטה דגלגלתא דא"ק, והתלבש והאיר בהכלים דגלגלתא דא"ק, אשר מטבור ולמטה. ה' כי נחלק לב' פרצופים על הטבור דגלגלתא דא"ק. שמטבור ולמעלה נקרא ע"ב דס"ג או טעמים דס"ג, ומטבור דגלגלתא ולמטה נק' ס"ג מ"ה ב"ן דס"ג, או נקודות תגין אותיות דס"ג.

פעולה הא'. דהיינו מה שנמשך גם מלמטה מטבור דגלגלתא, הוא נמשך, מטעם שעדיין לא היה צמצום על אור הבינה, המפריע מלהאיר לבחי"ד. כי צמצום א' לא היה אלא על אור חכמה בלבד. ולפיכך פרצוף הע"ב שקומתו עד החכמה, לא היה יכול להתפשט למטה מטבור דגלגלתא ששם מקום בחי"ד הוא, אבל פרצוף הס"ג שקומתו רק עד הבינה, וע"כ היה יכול להאיר גם אל בחי"ד. פעולה הב'. דהיינו התחלקותו על טעמים ונקודות. נמשכת מפעולה הא'. גם מכאן הזכר דפרצוף הס"ג. כי הזכר דס"ג הוא בחי"ג דהתלבשות, אשר בוחזר וא' של ראש המשיך

אשר הה"ת כבר נמצאת בנקבי העינים של הראש שלהם. והם בחינת הגוף של הראש הזה. ובוה תבין אשר הע"ס דנקודים נחשבים למ"ה וב"ן הא', אשר בהעולמות, ואע"פ שחצי פרצוף העליון דמ"ה וב"ן, שהוא מלביש מפה ולמטה דס"ג עד הטבור של הפרצוף גלגלתא דא"ק, הוא ג"כ יצא מנקבי העינים דראש הס"ג, עכ"ז כיון שהה"ת אינה מחוברת בה"ר אשר בו, אינו נחשב עוד לבחינת מ"ה וב"ן, כי המסך שבו כלול הה"ת, בעת שיצא מנקבי העינים דראש ס"ג, ירד לבחינה שכנגדו שהוא הטבור, ששם מקום הה"ת, ולא למעלה מטבור. ולפיכך רק הע"ס דנקודים נחשבים למ"ה וב"ן, ורק בהם נוהג ענין הגדלות והקטנות האמור.

ולא עוד אלא אפילו הג"ר דנקודים אינם נחשבים למ"ה וב"ן ממש, משום שה"ת נשארת בנקבי העינים דראש הב' שהם הג"ר דנקודים, ויה"ו בלי שום גילוי דה"ת ירדו באח"פ דראש הב', הזה, שהם החו"ב שבו. באופן שה"ת נמצאת רק בכתר דג"ר דנקודים, שהוא הגלגלתא ועינים דראש הזה, אבל בחו"ב דג"ר אלו, אין שם רק בחינת ה"ר לבד, ולפיכך, גם הם אינם נחשבים למ"ה וב"ן ממש. ועכ"ז נוהג בהם ענין הגדלות והקטנות, משום שה"ת נמצאת בהם עכ"פ, בסוד חולם שממעל לאותיות יה"ו שלהם. דהיינו בהכתר, כמבואר.

ומ"ה וב"ן האמיתיים הם הז"ס תחתונות דנקודים, שהם הגוף האמיתי דנקודים. המקבלים מהג"ר דנקודים. והם השורש הראשון של מ"ה וב"ן, אשר בהעולמות מכאן ואילך, אמנם בחינת המ"ה לא נתקיים בהם, כמ"ש בחלק ז', שבהם נעשו שבירת הכלים, ומה שנשאר ממנו הוא רק בחינת הב"ן. ולכן מכונים המ"ה וב"ן אלו בדברי הרב, בשם ב"ן לבד.

כט) והנה ד' פסיעות עשתה הה"ת, מעת שנתחברה בה"ר ובאה בנקבי העינים דראש הס"ג, עד ביאתה למקומה שהוא להגוף דנקודים, הנק' ז"ת של הנקודים.

וחכמה לבד, בכל הראש תוך סוף, אשר בפרצוף מ"ה וב"ן הזה. וכמו שבצמצום א' נפסק הקו אור של א"ס על המלכות דנה"י דא"ק שהוא במקום העוה"ז, הנשאר בלי אור, כן בצמצום הב' שבכאן, נפסק האור של הקו מא"ס על הבינה דנה"י דא"ק, ונשארו הבינה וז"א ומלכות למטה מנקודת הצמצום בלי אור. ותדע שמכאן קנתה הבינה שבכל המדרגות את השם בריאה, שהוא מלשון „לבר" ע"ד בתי בראי, שפירושו לחוץ. כי ע"י צמצום ב' שבכאן יצאה הבינה שבכל המדרגות לחוץ מהמדרגה: שהבינה של ראש נעשתה לבחי' גוף, והבינה שלמעלה מטבור, נעשתה לבחינת למטה מטבור, והבינה של הנה"י יצאה לגמרי מכל אצילות הפרצוף ונשארה בלי אור, כדוגמת הנקודה דעוה"ו בזמן צמצום א'. כנ"ל.

כז) אמנם יש הפרש גדול מהצמצום שבכאן להצמצום א', כי שם היה הצמצום שעל הבחי' דבהחלט, שאינו עשוי להשתנות לעולם. אבל הצמצום ב' שבכאן אינו בהחלט כל כך, והוא עשוי להשתנות ע"י זווג עליון, וע"כ מכאן ואילך נוהג ב' מצבים בכל פרצוף, שהם: מצב הקטנות ומצב של הגדלות. ולפיכך נתקנו כאן ב' ראשים ראש הא', שבו ב' ההין מחוברות זו בזו בקביעות שאינן עשויות להתפרד לעולם. ואחריו נתקן ראש ב' שבו אין חיבור קבוע, אלא בעולה ויורד. וביניהם הופרס פרסא. ובזמן של קטנות נמצאים ההין מחוברים בנקבי העינים דראש הב', מכה שליטת ראש העליון, ואז נמצא התחתון בבחינת חסר ראש. ובזמן הגדלות שהוא בכח הארת הע"ב, נמצאת הפרסא מעלמת על ראש הא' ואין שליטתו ניכרת, ואז יורדת הה"ת ממקום עינים דראש הב', למתחת הפה דראש הב' ואן שבים ג' הספירות אח"פ אל הראש, והתחתון קונה בחינת ראש וג"ר.

כח) וצריכים לידע, שדבר קטנות וגדלות נוהג רק בפרצופי מ"ה וב"ן שבכל המדרגות,

להיותה שלמה גם מבחי' המשכה, שממנה התפשטות לכלים. וכשהוכר העביות דגוף שבהמסך, יצא מהראש דס"ג וירד להבחינה שכנגדו בגוף, שהוא הטבור דא"ק הפנימי, כי שם מתחיל מקום הה"ת הכלולה בהמסך. ושם נודווג עם אור העליון, ויצאו מהטבור ולמעלה הע"ס דראש הא' הנק' ישו"ת, אשר הבינה וז"א ומלכות של ראש הוה, כבר עומדים למטה מטבור, משום שהה"ת עומדת בחכמה שלו, שהוא ג"כ מקום הטבור, ונמצאים הספירות שלמטה מחכמה מהטבור ולמטה. והם הג"ר דנקודים, דהיינו עיקר הראש של הנקודים, כי הראש הא' אינו כלל בבחינת הנקודים, משום שה"ת שבהמסך נמצאת למטה ממנו, ואין העביות פועלת כלום ממטה למעלה, וע"כ נחשב לעקודים דס"ג. וע"כ נשארו הג"ר של הנקודים, לבחינת הראש של הנקודים, ומכונים ראש הב'.

והנה בראש הב' הוה יש בו ג"כ ע"ס, הנחלקים ע"פ הג"ר: שגו"ע נכללים בהכתר, ואח"פ הם בחכמה ובינה, וה"ת נמצאת בהכתר שהוא בחי' ראש הב', והחכמה ובינה שהם אח"פ יצאו לחוץ מהראש הב' לבחינת חג"ת דהיינו בחינת גוף. ונבחן בהם, אשר ה"ת בעינים ויה"ו באח"פ, כלומר, שהה"ת אינה מאירה כלום באח"פ אלו שהם חכמה ובינה. אלא הם בחינת ה"ר בלבד. ועל ראש הב' הוה יש תיקון הפרסא, שבו ב' תיקונים: הא' הוא שב' ההין הכלולים בו הם באלכסונא, כלומר שיתכן שם לעתים שתהיה שם בקיעת הפרסא, שאז נפרדו ההין זו מזו, וה"ת יורדת משם למטה מהמלכות דראש הוה בסוד קמץ שמתחת להאותיות יה"ו. והב' הוא להעלים ולהסתיר בעת ההיא את כח הה"ת, העומדת בנקבי העינים של ראש הא' בחיבור אמיץ עם דה"ר. כי זולת ההעלמה הוה, לא היה אפשרות להה"ת דראש הב' לרדת למתחת האותיות.

וכאן נעשה השורש למצב הקטנות של הפרצופים, כלומר, שתתכן בו עליה וגדלות, אבל לא תתכן לעולם, שיתמעט גם מקומת

פסיעה א', מנקבי העינים דראש הס"ג אל מקום הטבור דגוף דא"ק הפנימי, שהוא נקבי העינים דראש הא' הנקרא ישו"ת, ששם נתחברה בקביעות עם הה' ראשונה, ונעשתה לשורש קבוע לפרצוף מ"ה וב"ן בבחינת הקטנות שבו, כנ"ל. פסיעה ב' לנקבי העינים דראש הב', ששם נוהג תיקון הפרסא, שע"י הזווג דע"ב ס"ג, נפרדת הה"ת ממקום נקבי העינים ויורדת למקום הפה דראש הוה.

פסיעה ג' הוא ירידת ה"ת מנקבי העינים למתחת הפה, כנ"ל. הנק' התלבשות נה"י דכתר לבחינת מוחין וג"ר בחכמה ובינה דנקודים. כי ע"י ירידת הה"ת למתחת היה"ו חוזרים לבחינת ראש, ומה שהיו מקודם רק חג"ת נעשו עתה לחב"ד. והם מלבישים על ג' פרקין עלאין דנה"י דא"ק: התכמה על פרק עליון דנצח, הבינה על פרק עליון דהוד, הדעת על פרק עליון דיסוד. פסיעה ד' הוא מיסוד דא"ק, לדעת דחו"ב. בסוד נקודה שבתוך האותיות דיה"ו. ואז מזדווגים אר"א על מ"ן המשותף מ"ו ונקודה, ומולידים את המ"ה וב"ן למקומם.

(ל) והנה נתבארו עקרי הפעולות, שגוספו כאן לאצילות מ"ה וב"ן. ונבארם בקיצור לפי הסדר.

כי מסבת התפשטות ט"ת דס"ג למטה מטבור דא"ק הפנימי, שהאירו להכלים דנה"י דא"ק הפנימי: נדבקו ונתחברו ג' ההין יחד, כי אור הס"ג הוא בחי' ה"ר, ונה"י דא"ק הפנימי הוא ה"ת. וע"כ כשחזר ענין הודככות המסך גם על פרצוף ס"ג, נמצא המסך כלול כאן מב' פרצופים: מפרצוף ס"ג ומפרצוף גלגלתא, שהעלה אותם לראש הס"ג, לנקבי העינים, דהיינו לבחי"א משם. ומתוך שה"ת שבמסך איננה במקומה, אלא שנכללה ונתיחדה בתוך ה"ר, כלומר, שה"ר קבלה ונעשה לבחינת ה"ת, ע"כ לא נעשה הזווג כי אם על ה"ר לבד. ונעשה שמה ב' זווגים א' לזכר, וא' לנקבה, כנודע, אמנם עיקר הזווג נעשה בבחינת הנקבה, שהיא בחי"א

(לב) ועתה נבאר את הקשר של סבה ומסובב שבהם. הא', שהוא החיבור דב' ההין. נמשכת, מהארת הט"ת דס"ג שהם בחי"ב וה"ר, לתוך הכלים דנה"י הפנימים דא"ק, שהם בחי"ד וה"ת. הב' שהוא התכללות המסך מהרשימות דב' הפרצופים: הס"ג, ונה"י דא"ק הפנימי נמשכת ג"כ מהארת הס"ג לכלים דא"ק הפנימי. הג', הזווג שהיה רק על העביות דה"ר. נמשכת, משום שהרשימו דס"ג הוא העיקר, וה"ת דנה"י דא"ק היא טפילה לה, שנתחברה להס"ג בדרך הארתו להנה"י, כנ"ל. הד' הוא ירידת המסך למקום הטבור. נמשכת, מכח הה"ת הכלולה במסך הזה, וחיבורם של ההין מתחיל מהטבור דא"ק ולמטה, מחמת התפשטות אור הס"ג לשם, כנ"ל, ולא מטבור ולמעלה. הה' הוא, ראש הא', נמשכת, מהתכללות המסך בעביות של ראש, וע"כ גם בירידתו למטה מוציא מתחלה בחינת הממטה למעלה, יסוד דומה לכל הפרצופים. הו' הוא, ראש הב' הנק' ג"ר דנקודים. נמשכת, מן האח"פ שיצאו מראש הא'. הו' הוא יציאתם של הבינה וז"א ומלכות מכל המדרגות נמשכת, מכח ה"ת שנתחברה בה"ר, וקבלה ה"ר לצורת ה' תתאה, ונעשה הזווג בנקבי העינים, ויצאו הבינה וזו"ן לחוץ מהראש, ועד"ז מכל המדרגות.

(לג) הח' הוא המקום שנעשה לג' עלמין בי"ע דפרודא. וקו הא"ס שנפסק בהבינה דנה"י דא"ק. נמשכת ג"כ מעלית ה"ת בנקבי העינים, כי הבינה וז"א ומלכות דנה"י, יצאו למטה מן נקודת הצמצום, שהיא נתעלה עתה ממעלה להבינה דנה"י. והבינה הזו נעשה לעולם הבריאה והז"א לעולם היצירה, והמלכות לעולם העשיה. הט' הוא התחלקות ראש הב' לה"ת בעינים ויה"ו באח"פ. נמשכת מהתחלקות פרצוף הס"ג על טעמים ונקודות, הנק' ע"ב וס"ג (עיין לעיל דף תנ"ו אות כ"ה ד"ה פעולה הב'). ולפיכך המסך שעלה משם להראש דס"ג, הוציא שם ב' בחי' ראש: א'

הקטנות שהיה בו, ושמירה זו נמשכת מכח ה"ת שבנקבי העינים דראש הא', הקשורה שם בקשר אמיץ עם הה"ר. ומצב הגדלות נמשך מה"ת שבנקבי העינים דראש הב', כנ"ל. וכדי להוליד הגדלות דנקודים, היו שתי פעולות: הא' לצורך הראש של הנקודים, שע"י הזווג דע"ב ס"ג, ירדה הה"ת שבעינים שעמדה בהכתר ממעל לחו"ב שהם יה"ו ובאה למטה מאותיות יה"ו אלו, שבזה שבו החו"ב לראש הב', והיה"ו שהיו חג"ת עלו ונעשו לחב"ד. וזה נקרא התלבשות נה"י דכתר בחכמה ובינה. ופעולה ב' היתה לצורך הו"ת שהם הגוף דנקודים האמיתי. כי היסוד דא"ק האיר לתוך החו"ב דנקודים, את נקודת ה"ת בתוך האותיות, בסוד מלאפום: נקודה בה"ו שנעשו למ"ן בחו"ב ונזווגו עליהם, והולידו את הו"ת דנקודים. וזה יתבאר בחלק הבא בע"ה.

(לא) והנה אנו מוצאים כאן שלש עשרה פעולות: הא' הוא חיבור ב' הההין ה"ר וה"ת. הב', התכללות המסך בהרשימות של ב' פרצופים, שהם מפרצוף ס"ג ומפרצוף גלגלתא דא"ק. הג' שנעשה הזווג רק על בחינת ה"ר לבד. הד', ירידת המסך לאחר התכללותו בב' הזווגים של ראש, ובא למקום הטבור דא"ק הפנימי. הה', הוא ראש הא' שנקרא ישסו"ת. הו' הוא הראש הב' הנק' ג"ר דנקודים. הו', הוא יציאת הבינה וזו"ן מכל המדרגות לחוץ מהמדרגה. הח', הוא שהוכן המקום לג' עלמין דפרודא הנק' בריאה יצירה ועשיה וקו הא"ס שנפסק מקודם בנקודה האמצעית שהיא נקודה דעוה"ו ובחינת מלכות דנה"י דא"ק הפנימי, נתעלה למעלה לנקודת צמצום חדשה, במקום הבינה דנה"י דא"ק הפנימי. הט', התחלקות ראש הב' עצמו לגו"ע ולאח"פ, שה"ת בעינים ויה"ו באח"פ. הי', הוא תיקון הפרסא. הי"א, הוא התיקון גדלות וקטנות. הי"ב, הוא הורדת ה"ת למטה מאותיות יה"ו, שזה היה לצורך הגדלות ופב"פ דג"ר של הנקודים. הי"ג, ביאת ה"ת לתוך האותיות שזה היה לצורך אצילות של הו"ת דנקודים.

התחלקות הס"ג לטעמים ונקודות, כנ"ל באות ל"ג בסמוך. כי משורשם הם רק פרוצוף אחד, כי הטעמים ונקודות של הס"ג, נמשכים מראש אחד, שהטעמים הם הכתר דגוף הס"ג והנקודות הם הט"ת דגוף ההוא. וע"כ גם המ"ה וב"ן הבאים מהמסך שלהם, אע"פ שיש להם ב' ראשים, נחשבים ג"כ לגוף אחד. ולכן התחלקות זו דומה לפרסא גוף מעוהי דבר גש, שהפרסא הוה חוצה גוף אחד ועושה אותו כמו ב' גופים נבדלים. ומצד אחד דומה הגבול שבפרסא לבחי' הגבול דצפורני רגלים של הפרצוף, כי גם הוא עומד ומסיים את פרוצוף העליון של מ"ה וב"ן, שהוא מיוחס לפרצוף ע"ב דס"ג ולטעמים, ונבחן לבחינת או"א דמ"ה וב"ן, שצפורני רגלים מסתיימים על הפרסא. ומצד הב' הוא נמצא באמצע הפרצוף, שהרי מצד השורש נמצאים הטעמים ונקודות רק פרוצוף אחד. ובאופן שהאמצע והסיום מעורבים בה ביחד, ולפיכך מאירים בו ב' תיקונים: כח החיבור של ב' הפרצופים, שבוה נעזרת ע"י זווה ע"ב וס"ג וס"ג השרשיים שאז גם הע"ב דס"ג וס"ג דס"ג נעשים לאחד, וה"ת יורדת מהענינים למתחת האותיות יה"ו, ואז אח"פ שבכל המדרגות חוזרים למדרגתם כבתחילה. כנודע. ותיקון ב' הוא העלמת הה"ת הקבועה, בראש הא'. שלא תגלה כחה בעת שהאח"פ שבים לראש. כי כלפי זה מבדלת להראש הא' הנמצא ממעל לה. כמו לפרצוף נבדל שאינו מקושר כלל עם ראש הב'.

לה) הי"א הוא תיקון גדלות וקטנות. וה"ב שהוא הורדת ה"ת למטה מיה"ו והמספיק להשבת פב"פ דחוי"ב דנקודים. נמשכו, ע"י הזווה דע"ב וס"ג, ומכאן ב' התיקונים שבפרסא. כנ"ל בסמוך. הי"ג, הוא ביאת הה"ת לתוך האותיות לצורך אצילות הו"ת דנקודים שהם הגוף האמיתי. נמשכת, מהארת היסוד דא"ק להראש דנקודים, את בחי' הנקודה דשורק. שהיא נקודה בתוך ו'. ותשלום ביאור ענין הזה בחלק הו'.

מבחינת הטעמים וע"ב, שממנו נמשך פרוצוף העליון דמ"ה וב"ן, המתחיל (נ"ב הגהה מכת"י רבינו זצ"ל צ"ע בזה). מפה דס"ג, ומסתיים ממעלה לטבור. וראש ב', מבחינת הנקודות וס"ג דס"ג, שממנו נמשך פרוצוף התחתון דמ"ה וב"ן, המתחיל מהטבור ולמטה דא"ק, שהם הע"ס דנקודים. (כנ"ל אות כ"ד וכ"ה כאן). וראש הא' הוא מבחי' ה"ת בהענינים. שענפיו הם שערות רישא. וראש הב' הוא מבחי' יה"ו באח"פ, שענפיו הם שערות דיקנא. (כנ"ל דף שצ"א ד"ה שערות. ודף ת"ח ד"ה ולפיכך). ונתבאר שם, שאע"פ שראש הב' הוא אח"פ דראש הא' מ"מ בערך עצמו הוא ראש שלם. והטעם, כי המסך ירד לבחינת נקבי עינים שלן, ועשה הזווה עם אור העליון על העביות דבחינות הנקודות שבו, והוציא ע"ס ממטה למעלה. כי בכל מקום שנחדש צורת עביות בהמסך, נעשה בו זווה חדש, כנודע. ומטעם זה נבחן בראש הב' ג' בחינות: הא' שהוא בינה וז"א ומלכות שיצאו מראש הא'. הב', שהוא בחי' ראש גמור, דהיינו שנעשה זווה חדש על בחינת הנקודות שבו, הכלולים מה"ת. הג', שמתחלק בהכרח על גו"ע ואח"פ, שהרי הזווה החדש שנעשה בו לא נעשה אלא בנקבי העינים, דהיינו בבחי"א, ונבחן גם בו שה"ת בהענינים ויה"ו באח"פ, והאח"פ יצאו מהראש. ונודע, שכל הזווים שהמסך נכלל מהם בהראש דעליון, הוא מגלה אותם, בכל תכונתם, אחר שיורד למקומו בגוף דעליון. ולפיכך גם למטה נגלה אותם ב' הראשים: ראש הא' מטבור ולמעלה, הנקרא ישו"ת, ונבחן לטעמים וע"ב. וראש הב' מטבור ולמטה, שבהם יש גם כן אותם ג' בחינות הנ"ל. שהם ראש גמור כלפי עצמו. ואח"פ מבחינת ראש הא', ובחינת התחלקות ה"ת בעינים ויה"ו באח"פ, שהאח"פ האלו יוצאים לחוץ מראש הב' הזה.

לד) הי' הוא תיקון הפרסא. נמשכת גם כן מהתחלקות הפרצוף דמ"ה וב"ן לב' פרצופין על הטבור, המושרש ובא מכח

תסב חלק ו' לוח השאלות לפירוש המלות נקודים

(א) מהי א' שבואו דס"ג	(טז) מהי מיתה.
(ב) מהו אותיות	(יז) מהן נקודות עליונות.
(ג) מהם אח"פ במקומם.	(יח) מהן נקודות שמתחת לאותיות
(ד) מהו בוצינא דקרדנותא	(יט) מהי ניצוצא דקרדנותא
(ה) מהו בקיעת הפרסא.	(כ) מהן נקבי עינים.
(ו) מהו זו על זו.	(כא) מהן נקבי האזן.
(ז) מהו חולם.	(כב) מהי פתיחו דעיינין.
(ח) מהו טפל.	(כג) מהי פרסא.
(ט) מהי יציאה בחוזק	(כד) מהו צמצום ב'.
(י) מהן כ"ב אותיות.	(כה) מהן צפורני רגלים.
(יא) מהן מים עליונים זכרים	(כו) מהו רקיע המבדיל.
(יב) מהן מים תחתונים נקבות	(כז) מהי שורק.
(יג) מהי מלאפום.	(כח) מהן שערות ראש.
(יד) מהי מזלא.	(כט) מהן שערות דיקנא.
(טו) מהן מיין נוקבין.	(ל) מהי שבולת הוקן.

(א) א' שבונו דפ"נ: ב' שרשים יש אל האותיות: י' ואל. והנה באמת נבחנת ה' שהיא השורש האמיתי אל האותיות שהרי כשאנו רוצים לכתוב איזו אות אנו מתחילים עם י' דהיינו מן נקודה, וכשממשיכים הנקודה לצדדים ולמטה מצטיירת האות הנרצה. הרי ש' היא שורש כל אות ואות. ועכ"ז, נמצאת הא' בראש הכ"ב אותיות. ויש להבין הדבר.

והענין הוא, כי האותיות בשורשן העליון, פירושן, כלים לקבלת השפע. ונודע שהתפשטות האור והסתלקותו גורם להתהוות כלים. כי מהרשימות הנשואות לאחר הסתלקות האור מתהווים הכלים. ומזה תבין ששורש כל מיני הסתלקויות הוא השורש אל הכלים, שהם האותיות. ונודע, שהצמצום ראשון, הוא שורש כל הסתלקויות שבעולמות, ולפיכך, נקודת הצמצום, שה"ס ה' נבחנת לשורש כל האותיות כולן.

אמנם נודע שהצמצום הא' עדיין אינו נחשב לשורש העולמות, אלא רק לשורש דשורש. כי השורש האמיתי אל העולמות הוא הצמצום הב'. וההפרש שביניהם הוא, כי הצמצום א' היה רק על נקודה אחת שהיא בחיה"ד שנקראת מלכות, וה' תתאה. והצמצום הב' היה גם על הבינה, דהיינו שב' נקודות נתחברו בצמצום הזה: נקודת המלכות ונקודת הבינה. שה"ס שיתוף מדת הרחמים בדין. כנודע.

ונודע שחיבור ב' נקודות יחד עושה קו, באורך או ברוחב, ע"כ, מכונה הצמצום הב' בשם קו, משום ב' הנקודות שנתחברו בהצמצום הזה, בסר"ה ותלכנה שתייהן. ומטעם זה הוא מכונה ג"כ רקיע, או פרסא. שהן כמו קו מושכב לרחבו המבדיל בין עליונים ותחתונים.

ונתבאר בפנים הספר, כי עיקר החידוש שנעשה בצמצום ב' הוא ענין התחלקות עה"ס שבכל המדרגות לב' בחינות, כי בינה ז"א ומלכות של כל מדרגה יצאו לחוץ מהמדרגה, ונעשו כערך המדרגה התחתונה אליה, באופן שממדרגה אחת נעשה עליונה ותחתונה: הכתר וחכמה שבה נעשו לעליונה, ובינה ז"א ומלכות שבה נעשו מדרגה תחתונה אל הכתר והחכמה. וב' חידושים הללו שהם חיבור ב' הנקודות יחד כעין קו, והתחלקות המדרגה לעליונה ותחתונה. המה נראים בצורת הא': כי דבר החיבור של ב' הנקודות בהצמצום הוא הקו של הא' כזה \ ובחינה העליונה של כל מדרגה, הוא י' שעל הקו מלמעלה, הכוללת כתר וחכמה של המדרגה, בסוד מים עליונים. כזה א' ובחינה התחתונה של כל מדרגה, היא י' התחתונה שמתחת הקו, הכוללת בינה ז"א ומלכות. שיצאו לחוץ מן המדרגה ונעשו לתחתונים, וה"ס מים תחתונים, כזה א'.

והנך רואה איך שיש ב' שורשים אל העולמות: כי ה' היא השורש הא' הנעשה בצמצום ראשון על נקודת המלכות לבדה, והא' היא השורש הב' הנעשה בצמצום ב' על ב' נקודות יחדיו, שהן הבינה והמלכות. ומתוך שהצמצום הא' הוא שורש רחוק מהעולמות, ורק צמצום ב' נחשב לשורש העולמות, ע"כ אין ה' נחשבת לשורש האותיות עד שתהיה ראויה להעמידה בראש כ"ב האותיות, אלא רק הא' נחשבת לשורש כל האותיות להיותה בחינת צמצום ב', שהוא שורש האמיתי אל העולמות. ולפיכך נמצא הא' בראש כ"ב האותיות. וה' נחשבת לשורש קדום, המשמשת אל האותיות בגניזו.

ובזה תבין סוד ד' מיני המילויים המשמשים בשם הוי"ה. שהם: ע"ב, כזה

יוד הי ויו הי. ס"ג, כזה יוד הי ואו הי.
מ"ה כזה, יוד הא ואו הא. ב"ן, כזה, יוד
הה וו הה. והנה עיקר ההבחן הוא,
אם הכלים שבהם באים מן צמצום א' או
מצמצום ב', שמילוי אותיות עם יודין,
מורה שבאים בעיקר מצמצום א', ומילוי
אותיות עם אלפין, מורה שבאים מצמצום
ב', ובוה תבין שאם כל האותיות דהוי"ה
הן במילוי יודין, שהוא הוי"ה דע"ב,
הרי אין בהכלים של הפרצוף ההוא
מבחינת צמצום ב' כלום, אלא רק
צמצום א' בלבד. ואם האותיות דהוי"ה
מתמלאות עם אלפין, שהוא גי' מ"ה,
הרי אין בהכלים של הפרצוף ההוא
מבחינת צמצום א' כלום, אלא רק
צמצום ב'. אמנם בהוי"ה דס"ג,
אין האותיות מתמלאות בשוה, כי כולן
עם יודין, לבד ה' דהוי"ה היא עם
א'.

וטעם הדבר הוא, כי גם הוי"ה דס"ג
עצמה מתחלקת על ד' פרצופים, שהם:
חכמה, בינה, ז"א, ומלכות. על פי סדר
אותיותיה, ונמצא ה' שבה, שהוא בחינת
ז"א דפרצוף הס"ג. ונודע שהצמצום
הב' היה רק בפרצוף הס"ג, ולא בב'
הפרצופים הראשונים שבה, שהם י"ה
דהיינו חכמה ובינה שבה, אלא רק בז"א
שבה, העומד למטה מטבור דס"ג. (כנ"ל)
הסתכלות פנימית אות ט"ו ד"ה
ובמתבאר). הרי שתחלת השורש של ה'א'
דהיינו הצמצום ב', לא היה בי"ה דס"ג,
אלא ב' דס"ג לבד, וע"כ הי"ה דס"ג
מתמלאות ביודין כמו הוי"ה דע"ב, רק
ה' דס"ג מתמלא עם א'. כי לפני ז"א
דס"ג אין הצמצום ב' ניכר כלל כמבואר.
וענין הוי"ה במילוי ההין מורה, שהיא
מחוסרת המילוי, אלא שמקבלת
מהפרצוף העליון שלה. וע"כ היא רק
הוי"ה כפולה לבד. כי ב' היות הן
בגמטריא ב"ן, וטעם הדבר הוא, כי
ענין המילוי מורה על שיעור קומה
הנמשך על ידי הווצג של אור העליון

על המסך אשר שם. והמסך שבפרצוף
ז"א, שהוא בעביות דבחי"א, הוא ממשיך
האור גם בעד המלכות, שהמסך שלה,
קלוש מאד, ואין בו עביות מספיקה
לזווג דהכאה עם אור העליון. כנודע.
ולפיכך היא חסרת המילוי מבחינת
עצמה, ואין בה אלא הוי"ה כפולה,
שמורה על חלק הז"א שבתוכה.

ובאמור תבין מה שחכמה ובינה אינם
נחשבים לשורש העולם, והעולם מתחיל
רק מז"א, בסוד ששת ימי הבנין שהוא
מטעם, שאין בהכלים שלהם רק מבחינת
צמצום א', והעולמות מתחילים רק
מצמצום ב' כמבואר, ולכן רק ז"א
שהוא בחינת הוי"ה דמ"ה במילוי אלפין
שה"ס צמצום ב' הוא השורש להעולמות
כולם.

(ב) אותיות: ע"י לעיל בתשובה א'.

(ג) אח"פ במקומם: ג' התיקונים הראשונים
מ"ג תיקוני דיקנא, נקראים אח"פ
במקומם, שפירושם שלא יצאו מבחינת
ראש, והם בחינות הגו"ע דראש של
הדיקנא. ומה שמכונים בשם אח"פ הוא
רק בערך הראש דס"ג. (ת"ט אות כ')
בוצינא דקורדנותא: בוצינא, פירושו,
מאור, וקורדנותא פירושו קושיות או
חשכות. ורומז על ה"ת, דהיינו בחי"ד.
וה"ס ה"ת שבעינים אשר בכתר דנקודים,
שאין הארתה, מגולה. והיא הנקודה
שבתוך ה', דהיינו המלאפום שהשפיע
יסוד דא"ק לחי"ב דנקודים, ורק ה'
נגלה באמא, אבל הנקודה נגנזה בת.
וזה שאומר שבוצינא דקורדנותא גניז
ביסוד דאמא. (דף תכ"ז אות ל"ז).

(ה) בקיעת הפרסא: בקיעת הפרסא מורה
ביטול הגבול שבה, המבדיל תוך
המדרגה, בין כתר חכמה שבה, ובין
הבינה חו"ן שבה. ועל ידי הבקיעה,
נמצאים הבינה חו"ן שבים אל המדרגה
כמתחלה. (דף ת"ה אות ט"ו).

(ו) זו על זו: זו על זו פירוש, כשהספירות
נמצאות כל אחת בפני עצמה ואינה

חלק ו' לוח התשובות לפירוש המלות נקודים תסה

ואם העביות שבהמסך קלושה היא, אין האור יוצא בחוץ, כלומר, שאוה"ח הוא מועט, וקומת האור שהוא ממשך אין לו התפשטות למטה. ומתוך שה"ח נתחברה בנקבי עינים, נמצאים שם האורות שיוצאים בחוץ ומתפשטים למטה. (דף ת"ב אות י"א).

(י) כ"ב אותיות: האותיות הן הכלים שבהם מתלבש העצמות. ויש בהם כ"ב ראשי הבחנות, שמהן נבנות כל הפרצופים. ונקראים כ"ב אותיות. (תל"ח אות נ"ג) וע"י לעיל תשובה א'.

(יא) מים עליונים זכרים: ע"י תשובה א'. ונתבאר שם שכתר של הנקודים ה"ס מים עליונים, שמעל הרקיע, שה"ס הפרסא. וח"ו"ב דנקודים, ה"ס מים תחתונים, שמתחת הרקיע. ע"ש. ונודע, שהכתר הוא הזכר, וח"ו"ב ה"ס הנקבה שלו. כמ"ש (או"פ דף תי"ג ד"ה עתה תבין). הרי שמים עליונים הם בחינת זכר, ומים תחתונים שהם ח"ו"ב, הם בחינת נקבה. (ת"א אות ט')

(יב) מים תחתונים נקבות: ע"י תשובה י"א. ותשובה א'.

(יג) מלאפום: ע"י תשובה ז'.

(יד) מזל: שערות דיקנא מכונות מזל. מלשון זכתוב, יזל מים מדליו וגו'. כי השפע שלהן נוזלת טפין טפין, עד שמצטרפים לאורות היותר גדולים שבהעולמות. וע"י להלן תשובה כ"ט. (שצ"א אות ב').

(טו) מיין נוקבין: נודע שמתוך התפשטות נקודות דס"ג למ"ה וב"ן דא"ק הפנימי נתחברו ב' בחינות רשימות בהמסך, שהן מבחינות ה"ר שבס"ג, וה"ח שבא"ק הפנימי, ונמצא המסך נכלל מב' נקבות מבינה ומלכות, ומכאן קנה המסך את השם מיין נוקבין, כי מכאן ואילך כלולות בו ב' נוקבין אלו בכל זוג שעושה עם אור העליון. (דף ת"ה אות ט"ו).

(טז) מיתה: עד המקום שנמשך קו אור א"ס

יכולה לקבל או להשפיע לחברתה, משום השינוי צורה הנמצא בין כל אחת ואחת, המבדילן זו מזו. ואז עומדות זו על זו לפי סדר המדרגה. כשפני התחתון באחור דעליון. למשל, ו"א שהפנים שלו הוא בחי"א, נמצא משתוה לאחור דבינה שהוא ג"כ בחי"א. ופנים של הבינה שהוא בחי"ב, נמצא משתוה אל האחור דחכמה שהוא ג"כ בחי"ב. וכ"כ על דרך הזה. ובמצב זה הן הפכות זו לזו ונפרדות זו מזו (כנ"ל ח"ד פ"ג או"פ סעיף ל') עש"ה.

(יז) חולם: הנקודות מורות בעיקר על הארת הזוג היוצאה בכח החיבור דה"ח בה"ר, שהן מכונות בשם נקודות. ויש בזה ג' בחינות: א' כשה"ח היא בכתר דנקודים, מבחינת ה"ח בעינים ויה"ו באח"פ. ואז נקראת חולם שהוא ממעלה על האותיות יה"ו. כי אור הכתר אינו מושפע אל הח"ו"ב מבחינת ה"ח, אלא מבחינת ה"ר לבד. ב' בסוד נקודות שמתחת האותיות יה"ו, שהן הכלים של ח"ו"ב, וזה הוא ע"י זוג עליון של ע"ב וס"ג המוריד את ה"ח מהעינים אל הפה בסוד קמץ שמתחת האותיות. וגם עתה נמצאת ה"ח גנוזה בהקמץ שהוא בחינת יסוד דכתר, והיה"ו אין להן עדיין מהארת ה"ח. ג' היא בסוד נקודות שבתוך האותיות דיה"ו, שזה ע"י הארת היסוד דא"ק את בחינת המלאפום, שהנקודה דה"ח היא בתוך הו', שהארה זו באה לתוך האותיות דיה"ו, שהן ח"ו"ב, שמכאן נולדות זה"ח דנקודים. (תכ"ג) ובהסתכלות פנימית אות י"ט ד"ה וזו היא).

(ח) טפל: הספירה העליונה שבכל מדרגה כוללת כל הבחינות שמתחתיה, וע"כ הבחינה העליונה נבחנת תמיד לעיקר של המדרגה, שכל שאר הבחינות טפלות לה ואינן עולות בשם. (שצ"ו אות ו').

(ט) יציאה בחוץ: כל שהעביות שבהמסך מרובה יותר, האור יוצא בחוץ יותר

ב"ה, הוא החיים, ואחר סיום הקו דהיינו למטה מנקודת הצמצום, כבר נפסק אור החיים, והוא בחינת המיתה. וע"כ הכלים שנפלו לבי"ע שהם למטה מנקודת הצמצום החדשה, נבחנים שמתו שמה. כי נפרשו מאור החיים. (תכ"ח אות ל"ט).

(יז) נקודות עליונות: ע"י תשובה ז'.
(יח) נקודות שמתחת לאותיות: ע"י תשובה ז'. כי ג' הארות שמשו בנקודים: הבל הטבור. והבל היסוד. והבל דצפורני רגלים. והבל טבור הוא בחינת הנקודות שממעל לאותיות, דהיינו חולם. והבל היסוד הוא בחינת הנקודות שבתוך האותיות, שהוא מלאפום. והבל דצפורני רגלים, הם בחינות הנקודות שמתחת לאותיות. (דף ת"כ אות כ"ח. ובאו"פ שם ד"ה ויפוז, דף תל"ה ד"ה עליונות)

(יט) ניצוצא דקרדנותא: ע"י תשובה ד'.
(כ) נקבי העינים: בחי"א שבראש מכונה נקבי העינים כי החכמה דראש מכונה עינים, ומכח עלית ה"ת שם, נעשה גם בחכמה בחינת נוקבא, ונקראת נקבי העינים. (שצ"ט אות ז').

(כא) נקבי האזן: ע"י תשובה כ'. כי מעת שנתחברו ב' ההין בסוד שיתוף מדת הרחמים בדין, וה"ת עלתה לעינים, הנה משם ואילך נעשה בחינת נוקבא בכל הספירות עד החכמה, שז"ס הנקבים שנעשו בחוטם ובאזן ובעינים. אמנם מטרים שנתחברו לא היה בחינת נוקבא אלא בפה לבד.

(כב) פתיחו דעינין: הארת חכמה נקרא פתיחו דעינין כי עינים הן חכמה. (תל"ח אות ז"א)

(כג) פרסא: פרסא, היא חצר הכבד המבדיל בין אברי הנשימה שהם החיות, ובין אברי המזון, ועושה כמו ב' גופין בגוף אחד. כן פרצוף מ"ה וב"ן שיצא מנקבי העינים דראש הס"ג, נחלק לב' פרצופים, על הטבור ופרסא, שמפה דראש הס"ג עד הפרסא, הוא בחינת ג"ר דמ"ה וב"ן,

ונחשב לפרצוף שלם בפני עצמו, שסיום רגלים שלו הם על הטבור, כי הוא יצא מבחינת הרשימות דטעמים דס"ג, שלא נתחברו עם הה"ת. ומפרסא ולמטה יצא מ"ה וב"ן התחתון, שהן ע"ס דנקודים, והם יצאו מבחינת הרשימות דנקודות דס"ג, המחברות עם הה"ת שלמטה מטבור, כנודע. הרי שהפרסא מחלקת פרצוף האחד דמ"ה וב"ן לב' פרצופים. (ת"א אות ט' ובהסתכלות פנימית אות ל"ד)

(כד) צמצום ב': צמצום נה"י דא"ק מכונה צמצום ב'. כי הוא דומה לצמצום א' שהיה בא"ס ב"ה על בחי"ד. וכן נעשה כאן הצמצום על בחי"ב. וכמו שבצמצום א' נפסק הקן אור דא"ס על המלכות של נה"י דא"ק, כן נפסק קו אור א"ס כאן על הבינה דנה"י דא"ק. באופן שבינה ז"א ומלכות, נשארו מתחת לנקודת הצמצום בלי אור. ומהם נעשו ג' עלמין דפרודא, הנקראים בי"ע. כי הבריאה היא מבינה, והיצירה הוא מז"א והעשיה היא ממלכות. (שצ"ט אות ז')

(כה) צפורני רגלים: בחינות הסיום מכל פרצוף, שהיא המלכות דנה"י של הפרצוף, נקראות אצבעות רגלים. ומשעת תיקון הפרסא ואילך, נעשה כח נוסף על בחינת הסיום של הפרצוף, דהיינו מצד שיתוף נקודת הבינה בהצמצום, וכח הנוסף הזה, כשהוא במקום הטבור נקרא פרסא וכשהוא במקום סיום הנה"י נקרא צפורנים. והיינו צפורני רגלים, (תכ"א אות כ"ט).

(כו) רקיע המבדיל: רקיע המבדיל הוא הפרסא שנתמצע בעה"ס של כל מדרגה, מכח החיבור של ב' הנקודות: בינה ומלכות. והבדילה את הכתר וחכמה שבה לבחינת מים עליונים וזכרים, והבינה ז"א ומלכות שבה, לבחינת מים תחתונים נקבות. ע"י לעיל תשובה י"א. ותשובה א'. (דף ת"א אות ט).

חלק ו' לוח התשובות לפירוש המלות נקודים תסז

דיקנא בבחינות אח"פ. (שצ"א או"פ
ד"ה שערות ראש)

כט) שערות דיקנא: ע"י בתשובה כ"ח.

ל) שבולת הזקן: שבולת הזקן, היא בחינות
אח"פ שיצאו מראש הא' דדיקנא. כי
ג' תיקונים הראשונים דדיקנא הם
בחינות גו"ע, דהיינו הראש דדיקנא.
ושבולת הזקן, היא אח"פ, שיצאו מראש
הדיקנא לבחינת גוף, שבה מתקבץ
השפע של ג' בחי' תי"ד הראשונים.
(ת"ט אות כ'. תי"ג או"פ ד"ה ועל)

כו) שורק: המלאפום נקרא ג"כ שורק.
ופירושו ע"י לעיל תשובה ז'. (דף
תל"ג אות ל"א).

כח) שערות ראש: הנה הזווג הראשון לצורך
פרצוף הנקודים היה בנקבי העינים
של ראש הס"ג, ומ"מ לא הוציא אח"פ
של ראש הס"ג לחוץ, כי אין העדר
ברוחני וענין התחלקות המדרגה לא
פעל כלום בראש הס"ג עצמו, אלא
בבחינת תוספות פרצוף, והוא פרצוף
השערות, שמגבי העינים ולמעלה יצאו
שערות הראש, ומשם ולמטה יצאו שערות

- (לא) במה נשתנה עליות האורות לראש הס"ג, מבכל הפרצופים.
- (לב) כמה אורות עלו מן למטה מטבור למ"ן.
- (לג) מהו האור חדש שיצא ע"י צמצום נה"י, ועליתם למעלה.
- (לד) האור שיצא מנקבי העינים, הוא עצמות או תוספות.
- (לה) מהי הקומה שיצאה מנקבי העינים.
- (לו) כמה מיני זווגים היה לצורך הנקודים.
- (לז) מהם עיקרם ועצמותם של הנקודים.
- (לח) מהי בחינה ראשונה דנקודים.
- (לט) מהי בחינה שניה דנקודים.
- (מ) מהי בחינה שלישית דנקודים.
- (מא) מהיכן לוקחים אור, גה"ר דנקודים.
- (מב) למה גה"ר דנקודים לא מתו.
- (מג) למה אין ביטל בכתר רק באחורי או"א.
- (מד) למה עיקר הארתן דנקודים. אינן אלא דרך פנים.
- (מה) למה הגוף דנקודים מתחיל מדעת ולא מכתר, כבכל מקום.
- (מו) למה הכתר לא נקרא דעת.
- (מז) מאיזה מקום שבדיקנא נמשכות גה"ר דנקודים.
- (מח) מה גרם לעליות הנקודות ממ"ה וב"ן.
- (מט) איזה התחדשות נעשה בעלית המסך דס"ג מבשאר פרצופים.
- (נ) איך נתחברה בחיה"ד בהמסך דס"ג אחר שכבר נודככה לבח"א.
- (נא) למה לא יצאה מה"ת שבנקבי עינים קומת הכתר, כמו בפרצוף גלגלתא.
- (נב) למה עלה המסך לנקבי העינים, ולא לפה.
- (נג) למה תלויים בעיקר כל התיקונים במ"ה וב"ן.
- (נד) למה נקרא עולם הנקודים בשם ב"ן לבד.
- (נה) באיזה פרצוף א"ק עוסק הרב.
- (נו) מאין הן המוחין דס"ג.
- (נז) למה מתחיל הס"ג מאזן.
- (נח) איפה מסתיים הס"ג.
- (נט) איפה מסתיים הע"ב.
- (ס) איפה מסתיימים הטעמים דס"ג.
- (סא) איפה היה מקומם דנקודות דס"ג מטרים הצמצום.
- (סב) למה רק הכתר דס"ג נקרא בשם טעמים.
- (סג) למה נקרא טה"ת בשם נקודות.
- (סד) מהו הס"ג דס"ג דא"ק.
- (סה) אם התחלקות המדרגה ניכרת גם בראש הס"ג.
- (סו) מה גרם להתחלקות מ"ה וב"ן לב' פרצופים.
- (סז) מהו הערך דמ"ה וב"ן שלמעלה מטבור, למ"ה וב"ן דלמטה מטבור.
- (סח) מה גרם להתחלקות או"א וישסו"ת לב' פרצופים.
- (סט) אם נתחברו היססו"ת וג"ר דנקודים לאחר בקיעת הפרסא.
- (ע) כמה בחינות יש בפרצוף דיקנא.
- (עא) מפני מה נסתם אור האזן בשבולת הזקן.
- (עב) מה הן ד' החלוקות דנקודים.
- (עג) מהו המובן של ויפוזו זרועי ידיו, ולא רגליו.
- (עד) איפה הוא עיקר ההבחן של ה"ת בעינים, ויה"ו באח"פ.
- (עה) מהו הפירוש שהצמצום היה להמעט האור דאצילות.
- (עו) מהי הפרסא.
- (עז) מהו תיקון הפרסא שלצורך הבריאה.
- (עח) מהו ההפרש בין פרסא, לבין סיום רגלים.
- (עט) מתי נעשתה הפרסא.
- (פ) מהי בקיעת הפרסא.
- (פא) למה נקרא השבת אח"פ אל הראש על שם הפרסא.

חלק ו' לוח השאלות לענינים נקודים תסט

קי) היכן הס"ג מלביש אל הע"ב דא"ק.
קיא) למה מלבישים הנקודים את נה"י דא"ק.

קיב) למה החולם הוא על האותיות.
קיג) למה השורק באמצע.
קיד) למה לקח אבא את הנקודה דשורק.
קטו) למה מכנים את הכתר וחכמה, פעם בשם חולם שורק, ופעם בקמץ פתח.
קטז) למה הקמץ פתח הם מהנקודות שמתחת האותיות.

קיו) איזו בחינה דקמץ פתח לא נשברה.
קיח) למה ו' הנקודות הן בצורת יודין.
קיט) מהו ההפרש מנקודת חולם, לקמץ מאחר ששניהם כתר.

קכ) מהו הגורם העקרי ליציאת הפרצוף מ"ה וב"ן.

קכא) מהו הגורם העקרי ללידת פרצוף.
קכב) איך מתגלה האור מקיף בלידת פרצופים.

קכג) מהו עיקר הפועל לאצילות פרצוף שני.

קכד) כמה נקודות הסיום מטבור עד סיום רגלים.

קכה) מטבור ולמטה שהוא מלכות לבד, איך יש שם ע"ס.

קכו) מאין יש תנהי"מ למטה מטבור.
קכז) למה מ"ה וב"ן הם למטה מטבור.
קכח) למה צריך המ"ה להיות משותף עם ה"ת.

קכט) למה לא יש ה"ת בחו"ב דנקודים.
קל) מהו הטעם שג"ר דז"א דאצילות נשארות באמא.

קלא) מה הם האחורים דאו"א שנתבטלו.
קלב) למה זה"ת הם בקו אחד.

קלג) מהיכן נעשו זו"ן.

קלד) מהיכן נעשו הכלים דנקודים.

קלה) מהו הפירוש שהכלים היו קטנים.

קלו) מהו הצורך לדינין וקליפות.

קלז) מה הפירוש שזה"ת הן דין וזמור שבא להם הוא רחמים.

פב) למה כל ההפרש בין הוי"ה דע"ב לבין הוי"ה דס"ג רק במילוי א' שבוא"ו.
פג) אם החיבור דב' ההין הוא בתמידות.
פד) באיזו בחינה, ס"ג נעשה הווג בשביל הנקודים.

פה) מהי הנקבה השרשית אל העולמות.
פו) היכן עמידת ביי"ע.

פז) כמה בקיעות נגרם, ע"י ווג ע"ב וס"ג.

פח) מהו השורש לאבי"ע.
פט) איפה היא ההתחלה לשיתוף מדת הרחמים בדיון.

צ) היכן הוא סיום רגלים דא"ק הפנימי.
צא) מהי הפעולה, שהיא היסוד לכל החידושים שנעשו בנקודים.

צב) מהו השיתוף דמדה"ר בדיון.

צג) מהי הסבה לשיתוף מדה"ר בדיון.

צד) מהו השם מיינ נוקבין.

צה) למה נקראת הבינה בשם בריאה.

צו) מהו ההפרש מצמצום א' אל צמצום ב'.

צז) באיזה פרצוף נהג גדלות וקטנות.

צח) מתי נעשה הווג דע"ב וס"ג.

צט) למה מ"ה החדש הוא טעמים של הנקודים.

ק) למה יסוד דעליון הוא דעת לתחתון.

קא) למה ע"י ווג ע"ב ס"ג יורדת ה"ת מעינים.

קב) מה הן ב' הפעולות שיוצאות ע"י ווג דע"ב וס"ג.

קג) ע"י מה נתקנו תיקון קוים ויוד כלים גם בז"ת.

קד) מה הן ד' הפסיעות דה"ת עד ביאתה אל תוך האותיות.

קה) כמה מיני אורות שמשו בנקודים.

קו) מהו ההפרש מדעת עליון לדעת תחתון.

קז) מהו ההפרש מהארת נה"י דכתר אל נה"י דא"ק.

קח) מהיכן מתחיל הלבשת ישו"ת.

קט) למה הנקודות אינן מלבישות כלום אל הס"ג, שממנו יצאו.

(מ) בחינות הגוף האמיתי דנקודים, שהם למטה מאח"פ, הם בחינה השלישית דנקודים, והם הנקראים ז"ס תחתונות של הנקודים. (או"פ דף ת"י ד"ה ובחינה השלישית).

(מא) גה"ר דנקודים מקבלות מג' תי"ד הראשונים במקום הקיבוץ שלהם הנקרא שכולת הזקן. משום שהג' תי"ד במקומם בראש, הם בחינת ראש הא' של הדיקנא. (או"פ דף ת"י ד"ה ואינם).

(מב) משום שקבלו הארתם משכולת הזקן אבל זה"ת שלא קבלו הארתם רק מחוטם פה לכן מתו. (תי"ג אות כ"ד).

(מג) כי הכתר הוא בחינת הזכר של המ"ה וב"ן, שיש לו בחי"ב דהתלבשות, וחכמה ובינה הם בחינת הנקמה, שאין לה אלא עביות דבחי"א, וע"כ הזכר יש לו קומת בינה, שהוא אור און, ויש לו בחינות ג"ר מתחילת אצילותו, וע"כ לא נתבטל אפילו בחינת אחורים שלו. משא"כ הנקבה, שהיא חו"ב שאין לה רק קומת בחי"א, שהיא ז"א, ע"כ לא יכלה לקבל קומת ג"ר, ונתבטלו האחורים שלהם. (או"פ דף תי"ב ד"ה הכתר).

(מד) משום שאור העינים אינם מאירים אל הכלים דאחור אלא לכלים דפנים שהם למעלה מטבור, שהם כאן עד הפה, וזה"ת כולן נחשבו למטבור ולמטה, מטעם שאח"פ יצאו לחוץ ונעשו לבחינות תג"ת, אמנם מגיעה להם הארה קטנה דרך צדדים, מבחינת אור החסדים. (או"פ דף תט"ו ד"ה וכבר). מה) כי הראש הא' לקח ב' הספירות כתר וחכמה, הנקראים גו"ע. והראש הב' אין לו אלא בינה וזו"ן, דהיינו אח"פ דראש הא'. ונדע שראש הא', אינו מצטרף כלום להפצוץ נקודים, ורק הראש הב' הוא הנחשב לראש של הנקודים. גם נדע שכל הכמות שבראש עוברת ומתלבשת בהגוף, ונמצא כיון שאין יותר מג' כלים בינה וז"א ומלכות, בהראש, ע"כ אין יותר בהגוף מג' כלים אלו, וחסרים כתר וחכמה. (או"פ דף שט"ז ד"ה והענין).

(לא) הרשימות דס"ג נתחברו עם הרשימות דמ"ה וב"ן הפנימים, וזה גרם צמצום חדש בנקודה דבחי"ב (או"פ שצ"ט ד"ה צמצום).

(לב) ב' מיני אורות: ט"ת דס"ג, וזו"ן דא"ק הפנימי. (דף ת' ד"ה וזה).

(לג) ע"י צמצום נה"י, עלו המסך עם הרשימות הכלולות בו, אל הראש של הס"ג, לנקבי עינים שהם בחי"א, ונמשכה קומה דבחי"א, הנקראת מ"ה וב"ן. וכשהוכרה העביות דגוף שבהמסך, ירד משם למקומו בגוף, שהוא הטבור. והוא בחינת הקטנות דנקודים. (או"פ דף ת"ב ד"ה אור חדש). (לד) הוא עצמות האור דנקודים, כי הבא בתחלת אצילות הוא עצמות. (שם).

(לה) עיקר הקומה הוא בחי"א, שהיא קומת ז"א. אבל יש שם גם בחינת זכר, שיש לו קומה דבחי"ב, מבחינת התלבשות הנשארית מבחינה אחרונה. (או"פ דף ת"ה ד"ה והקומה).

(לו) ב' מיני וווגים: וווג הא' היה ע"י עלית המסך והרשימות אל הראש דס"ג לנקבי העינים, שמשם יצא בחינת הקטנות דנקודים. וווג הב' היה ע"י הזווג דע"ב וס"ג, ובקיעת הפרסא, שע"י זה חזרו אח"פ לבחינת ראש, שמכאן יצא הגדלות דנקודים. (או"פ דף ת"ו ד"ה והנה). (לז) האור שיצא מנקבי העינים הוא בחינת העצמות של הנקודים. (שם).

(לח) הראש הא' שיצא מטבור דא"ק הפנימי ולמעלה עד החזה, הנקרא ישו"ת, הוא בחינה הראשונה של הנקודים. אמנם הוא נחשב לעקודים. מטעם שאין העביות שבהמסך העומד במקום הטבור פועלת כלום ממטה למעלה ולכן אין בהראש הזה מבחינת נקודים כלום. (או"פ דף ת"ט ד"ה ובחינה הראשונה).

(לט) אח"פ שיצאו מראש הא' ונחשבו בערכו לבחינת גוף ומקבל ממנו, הם בחינה השניה של הנקודים. והם גה"ר דנקודים. (שם ד"ה ובחינה השניה).

(מו) משום שיש בכחך אור האזן גם כן, להיות שם בחינת הזכר, שיש לו בחי"ב דהתלבשות (או"פ דף תי"ט ד"ה והנה).
(מז) משבולת הזקן. (או"פ דף, שצ"ה ד"ה כללות).

(מח) כי נודרך המסך מכל עביותו והוא נשתהה אל המלכות של ראש, כנודע בשאר הפרצופים (או"פ דף שצ"ה ד"ה עלו).
(מט) כאן בס"ג נכלל המסך מרשימות של ב' פרצופים: מפרצופו עצמו, ומפרצוף גלגלתא דא"ק. (שם).

(ג) עיקר בחי"ד הוא מטבור ולמטה דפרצוף גלגלתא דא"ק. ואף על פי שכבר נודרך המסך משם, מ"מ אין זה נוגע כלום אל הכלים, כי אין הודככות בכלים כנודע. אלא בשעה שהכלים ריקים מאור, המה שקטים בלי שום פעולה, ולפיכך אחר שהגיע אור הס"ג לשם, חזרה בחי"ד ובאה לגילוי כבתחלה. (הסתכלות פנימית אות ז')
(נא) משום שה"ר היא עיקרית, להיות המסך הוא מפרצוף הס"ג, וה"ת היא טפלה אליו, שנתחברה בו בדרך הארת הס"ג למטה מטבור כנודע. (שם ד"ה וכבר).

(נב) משום שבחינה אחרונה אינה מנחת רשימה אלא מבחינת התלבשות לבד, שאין ממנה התפשטות כלים, ומבחינת המשכה לא נשאר בו כי אם בחי"א, ע"כ עלה לבחינה שכנגדו בראש, שהיא העינים. (שם).

(נג) משום שה"ת לא נתחברה אלא במ"ה וב"ן, ולא בפרצופים הקודמים לו, והיא באה מלמטה מטבור דא"ק הפנימי, שמשמה שורש כל צמצום ודין שבעולמות. (הסתכלות פנימית אות ח').

(נד) משום שכל שנחשב לבחינה המ"ה נשבר בשביה"כ, ולא נשאר ממנו אלא מבחינת ה"ר שבו, שזה מיוחס לב"ן. (הסתכלות פנימית אות ח').

(נה) בפרצוף ס"ג דא"ק. כי בבי' הפרצופים הראשונים: גלגלתא דא"ק וע"ב דא"ק, אין רשות לעסוק בהם. (או"פ דף שפ"ט ד"ה ומתחלה).

(נו) חג"ת דא"ק הם נשמה ומוחין לראש

(ס"ג). (או"פ דף שפ"ט ד"ה וכבר).
(נז) כי פרצוף ס"ג יוצא על מסך של עביות דבחי"ב, המעלה את או"ח, ומלביש רק עד הבינה, שבראש נקראת אזן. (או"פ דף ש"צ ד"ה וס"ג).

(נח) מטרים צמצום ב' היה מתפשט עד סיום רגלי א"ק, ומצמצום ב' ואילך, נתעלה ומסתיים למעלה מטבור דא"ק (או"פ דף ש"צ ד"ה ותדע).

(נט) למעלה מטבור דא"ק הפנימי. משום שה"ת אינה נכללת בהמסך דע"ב, וע"כ אינו יכול להתפשט למטה מטבור ששם בחינת ה"ת, דהיינו המלכות של א"ק הפנימי. (שם).

(ס) הם מסתיימים בשוה עם סיום רגלים דע"ב דא"ק, מטעם שהזכר המלושב בכלי דכתר, שהוא הטעמים, יש לו קומת חכמה דוגמת הע"ב, וגם הוא אינו יכול להאיר לה"ת שלמטה מטבור כמו הע"ב. (או"פ דף שצ"א ד"ה ונתבאר).

(סא) הן מתחילות מטבור דא"ק הפנימי ומסתיימות עם סיום רגליו (או"פ דף שצ"א ד"ה והנך).

(סב) כי מתחלה באים כל האורות בכלי דכתר, ורק אחר שהמסך מתחיל להודרך ולהתמעט, יוצאות שאר הקומות חכמה בינה זו"ן בדרגות זיכוכו. ונודע שבטרים שהמסך מתחיל להודרך הוא אור ישר ורחמים, שזה רק הכלי דכתר, ע"כ מכונה טעמים. אבל שאר טה"ת יוצאות עם הודככות המסך, כנ"ל וע"כ נקראות נקודות, שמורה, שהן או"ח ודין. (או"פ דף שצ"ג ד"ה מחציו).

(סג) ע"י לעיל בסמוך תשובה ס"ב.
(סד) אותו חלק הס"ג שנכלל בה"ת, נקרא ס"ג דס"ג, והיינו הנקודות של הס"ג שיצאו בבחינת ה"ת בעינים, ויה"ו באח"פ. אבל אותו חלק הס"ג שאינו כלול מבחינת ה"ת, נקרא בשם טעמים דס"ג או ע"ב דס"ג, או או"א. (או"פ דף שצ"ד ד"ה שערות).

(סה) בראש הס"ג אינו ניכר שום התחלקות המדרגה, אע"פ ששם נשרש הזווג דה"ת בעינים. אלא שנתוסף שם פרצוף

דוכר, אבל למטה משבולת אינה מתפשטת כלום. כי חסר לו בחינת המשכה. (אוי"פ דף תט"ו ד"ה ועתה תבין).

עב) כי יש כאן כתר של הנקודים, שבו עצם אור האזן, שהוא בחינת הזכר, שיש לו בחי"ב דהתלבשות, והוא בחינת גוי"ע דראש הנקודים. ויש בחינת חו"ב, שהם בחינת אח"פ שיצאו לחוץ ונעשו לחג"ת, אמנם משורשם הם בחינת ראש. ואח"כ יש בחינת גוף האמיתי של הנקודים שהוא ז"ת, ובהן ג"כ ב' בחינות, שהן: חג"ת הנחשבים בערך ג"ר דו"ק, ונה"י שהם הו"ו דו"ק, (אוי"פ דף תי"ט ד"ה והנה נתבאר).

עג) הפרסא כוללת בחי"ב ובחי"ד מחמת עלית נה"י לחג"ת, שנכללה בחי"ב המשמשת בחג"ת שהם הס"ג עם בחי"ד המשמשת בנה"י דא"ק הפנימי. ואז לא היה מגיע האור דעינים לז"ת דנקודים, אלא רק בנה"ר לבד. אלא מכח הו"ו דע"ב וס"ג יצא אור חדש דבקע לפרסא, שביטול הגבול, מחמת שהוריד הה"ת למקומה, ואז חזר אור חג"ת והאיר לנה"י כמתחלה, ואז קבלו זה"ת דנקודים ג"כ הארת הס"ג. ולפיכך האור עצמו נבחן לאור דחג"ת דהיינו של הס"ג. וע"ז נאמר ויפוזו וזרועי ידיו, אמנם מקום הקבלה נבחן שהוא צפורני רגליו, שהוא בחינת הגבול שבפרסא המסיים אל הס"ג שמשם קבלו זה"ת, מכח הבקיעה שלו, כנ"ל. וע"כ מבחינת הקבלה נחשב לרגלים, ומבחינת עצם האור נחשב לידים. (אוי"פ דף ת"כ ד"ה ויפוזו).

עד) עיקר ההבחן הוא בנה"ר דנקודים המכונות ראש הב'. (הסתכלות פנימית אות י' ד"ה וכאן).

עה) כי ע"י צמצום נה"י, נתחלקו כל המדרגות לשנים: לגוי"ע, ואח"פ ונשאר רק הגלגלתא ועינים באצילות של המדרגה, והאח"פ נעשו לבריאה של מדרגה. וכן נעשו בכל המדרגות עד כי בינה וע"ן של ע"ס דנה"י, נעשו לבחינת בריאה דפרודא. הרי שע"י צמצום נה"י נתמעט האצילות שבכל המדרגות. (הסתכלות פנימית אות י"ד).

הדש בסוד השערות, שאח"פ שלהן יצאו לחוץ, המכונים שערות דיקנא. (אוי"פ דף שצ"א ד"ה שערות).

סו) המסך שנודרך ועלה מהס"ג, כלול מב' בחינות: מרשימות דטעמים, ומרשימות דנקודות. וע"כ נעשה עליו ב' מיני זוגים: ומוזוג הנעשה על הרשימות דטעמים, יצא מ"ה וב"ן העליון, המלביש במקום הטעמים שהוא מפה דס"ג עד הטבור. ומהווג שנעשה על הרשימות דנקודות דס"ג, יצא מ"ה וב"ן התחתון, המלביש במקום שהיו עומדות הנקודות דס"ג, שהוא מהטבור ולמטה. ומ"ה וב"ן התחתון הוה, הוא הנקרא ע"ס דנקודים. (בהסתכלות פנימית אות כ"ד).

סז) כערך ג"ר כלפי ר"ק, או או"א אל זו"ן. (שם).

סח) ענין התפשטות טה"ת למטה מטבור דא"ק הפנימי, למקום הה"ת ובחי"ד, גרם התחלקות הס"ג לב' פרצופים. כי הטעמים שלא נתערבו בה"ת, ומסתיימים למעלה מטבור, נבחנים בערך או"א, אל הנקודות שירדו למטה מטבור ונתערבו בבחי"ד. וערך הנקודות כלפי הטעמים כמו ישו"ת כלפי או"א. (שצ"ו אות ו').

סט) ענין ביטול הגבול של הפרסא לא היה אלא לשעתו, וע"כ נבחנת הה"ת שבישו"ת לקביעות, ואינו יורד למטה מטבור להתחבר עם גה"ר דנקודים, רק הארתו לבד יורדת אל גה"ר דנקודים. (אוי"פ דף ת"ז ד"ה האור).

ע) ג' בחי' יש בדיקנא: א', הוא ג' תי"ד הראשונים המחוברים בהראש בלחי העליון. ב', הוא שבולת הזקן שהוא בחי' אח"פ היוצאים לחוץ מראש, ג', הוא שאר תי"ד. (אוי"פ דף ת"ח ד"ה ולפיכך).

עא) כי כל אור האזן שיש באור העינים, הוא רק בבחינת הזכר. שיש לו בחי"ב דהתלבשות, ונודע, שבחינת הזכר אין לו בחינת התפשטות לכלים, וע"כ נסתמך בחינת הכלי דזכר שבשבולת הזקן, שהוא בחינת הכתר דשבולת, וגם בחו"ב דשבולת שהם בחינת הנקבה שלו, מגיעה הארתו

עו) ע"י תשובה כ"ג. ולהלן בתשובה ע"ט.

עז) כי ע"י תיקון הפרסא, באופן שה"ת תוכל לרדת למקומה, נמצאים האח"פ שיצאו ונעשו לבריאה מדרגה, חוזרים ובאים לאצילות של המדרגה. (הסתכלות פנימית אות י"ד).

עח) הפרסא נבחנת לסיום רגלים לפרצוף פנימי, בדומה לפרסא גו מעוהי דבר נש, המבדילה בין אברי הנשימה וחיות, אל אברי המזון. כן הפרסא מבדלת בין הס"ג שלמעלה מטבור, ובין שאר חצי הפרצוף שלמטה מטבור, אע"פ ששני חצאים אלו הם פרצוף אחד. אבל האצבעות רגלים, הן בחינות סיום על פרצוף שלם. (אוי"פ דף ת"א ד"ה פרסא).

עט) הפרסא נעשתה אחר שנכלל המסך, בהווג דראש הס"ג בנקבי עינים שמשם ירד למקום הטבור, והוציא עה"ס דראש מנקבי העינים ולמעלה, דהיינו מטבור ולמעלה, הנקרא ישו"ת, ונתחברו ב' ההין ה"ר וה"ת בנקבי העינים האלו, שהן בפי הטבור. הנה אז נתפשטה מכה החיבור הזה בחינת הפרסא, הנבחנת בכללה לבחינת הסיום על גה"ר אבל בפרטיותה היא מסיימת לג' פרצופים: א' היא מסיימת על הנקודות דס"ג, שלא יתפשטו שוב להאיר למטה מטבור, כמו מטרם הצמצום נה"י, כי נעשה בה נקודת הסיום של הס"ג, מחמת ה"ת הכלולה בה. וב' יש בה נקודת הסיום על מ"ה וב"ן העליון, שיצא ג"כ מנקבי העינים אבל יצא מבחינות הרשימות דטעמים דס"ג, שאינם מעורבים בה"ת, וע"כ נסתיימו ג"כ על הפרסא, ומתוך שיש בהם בחינה ב' דהתלבשות דהיינו הזכר, שקומתו עד האון, ע"כ נחשבים לס"ג, ולבחינת או"א. וג' היא מסיימת על ראש הא' שהוא בחינת הגלגלתא ועינים של הנקודים, הנחשבים לעקדים משום שה"ת שבעינים שלו, אינם יכולים לפעול כלום ממטה למעלה. הרי שפרסא מסיימת על ג' פרצופים. והאור היורד למטה מהפרסא, אינו אלא אור אחורים דהיינו ו"ק בלי ג"ר, וע"כ נמצאים החו"ב

דנקודים בחוסר ג"ר. (אוי"פ דף ת"א ד"ה פרסא).

פ) ביטול המחיצה בין גו"ע של המדרגה, אל האח"פ של המדרגה, נבחן לבקיעת הפרסא, דהיינו ביטול הגבול שבה. וזה נעשה ע"י הורדת ה"ת למקומה האמיתי. (הסתכלות פנימי אות י"ד).

פא) ענין המעטת האור דאצילות, שהוא העמדת המדרגה על ב' הספירות כתר וחכמה לבד, והוצאת אח"פ משם. זה נעשה ע"י עליית ה"ת בנקבי עינים דראש הא', כי שם נקבעה ה"ת בבחינת השיתוף עם ה"ר, ואינה יורדת משם לעולם. אמנם הפרסא הנמשכת מחיבור הזה, יש בה ב' תיקונים, להוריד את הה"ת מבחינת ה"ר, ולהשיב את האח"פ לאצילות המדרגה: א' הוא בחינת אלכסנא אשר בה, שפירשו, שאין החיבור קבוע בה, אלא שנוטה לכאן ולכאן, והוא מטעם היותה ענף מן החיבור העליון שבנקבי העינים דראש הא', והענף אינו חזק כ"כ כמו השורש, וע"כ יתכן בה פירודן זו מזו. וב' שיש בה כח העלמה על הה"ת שבנקבי העינים דראש הא' שלא תגלה כחה בעת ירידת ה"ת למקומה. (הסתכלות פנימית אות ט"ו ואות ל"ד)

פב) ע"י בתשובה א' כאן.

פג) החיבור דב' ההין הוא תמידי. אלא ההפרש שבהן הוא רק בענין גניזו וגילוי, שפעם הה"ת בגילוי, ופעם הה"ת בגניזו, ואינה מראת כחה. (אוי"פ דף שצ"ו ד"ה וזה אמרו).

פד) המסך שנודרך מהגוף דס"ג, כלול מב' בחינות רשימות: מרשימות דטעמים ומרשימות דנקודות, ולצורך הנקודים נעשה הווג על בחינות הנקודות, הכלולות בהמסך, שהן בחינות טה"ת דס"ג. וע"י בתשובה ס"ו. (אוי"פ דף שצ"ח ד"ה והנה כאן).

פה) המלכות דישו"ת שממנה נאצלו עה"ס דנקודים, היא הנקבה השרשית אל העולמות. (אוי"פ דף שצ"ט ד"ה נולדה).

פו) ממקום נקודת הצמצום החדשה, שהיא, בבינה דע"ס דנה"י, שהוא מקום

שהצמצום הא' היה בהחלט, ובצמצום ב' יש תיקון פרסא, המשיבה לעתים את בחינה"ב לאצילות. (הסתכלות פנימית אות כ"ז).

צו) רק בפרצוף ב"ן נוהג גדלות וקטנות. שהקטנות היא בעת שה"ת בעינים, והגדלות היא בעת שה"ת יורדת למקומה. משא"כ בג' הפרצופים: גלגלתא, ע"ב, וס"ג. שאין זה"ת מעורבת בהם, לא יצוייר בהם ענין זה. (הסתכלות פנימית אות כ"ח).

צח) אחר שנתפשט האור שיצא מנקבי העינים * למקומו, ונתמעט האצילות לכתר וחכמה בלבד והנקודות דס"ג, נשארו למעלה מטבור ולא יכלו לירך למטה מטבור, הגה כל התמעטות זו גרם בחינת מ"ן, להתעוררות הזווג של ע"ב וס"ג, שאור שלהם חזר והוריד הה"ת למקומה ונבקעה הפרסא. ואור הס"ג חזר ונתפשט למטה מטבור. (אור"פ דף ת"ה ד"ה וזה אמרנו, ובהסתכלות פנימית אות י"ז)

צט) כי אותם הטעמים, דהיינו הגדלות שיצאה בעולם הנקודים, לא נתקיימה שם, אלא אח"כ בא המ"ה החדש ותיקן אותם, ואז נתקיימו. וע"כ הטעמים נקראים על שם המ"ה החדש. (אור"פ דף תכ"ב ד"ה והטעמים).

ק) מקום המסך והזווג נקרא בשם יסוד. וע"כ בחינת ה"ת שבנקבי העינים דכתר נקודים, מכונה בשם יסוד של הכתר. וכשהיסוד דכתר הוא למעלה מחו"ב נמצאים היה"ו שלהם, נעשו לבחינת חג"ת. אמנם בעת שהיסוד דכתר שהיא הה"ת נמשך למטה מיה"ו, בסוד קמץ, אז שבים החו"ב לראש, ויה"ו שהיו חג"ת נעשו לחב"ד. ונמצא שעל ידי יסוד דכתר, נעשה ת"ת שהוא א' לבחינת דעת. הרי יסוד דעליון נעשה לדעת בתחתון. כי ע"י יסוד דכתר שנמשך למקום ה' דחו"ב, שהיא ת"ת, נעשה בסבתו לדעת. (הסתכלות פנימית אות י"ב)

קא) כי ע"ב לא נתחבר עם ה"ת מעולם וע"כ בשעה שמחין דע"ב מושפעים אל הס"ג, הם מורידים ה"ת מהעינים של הס"ג אל הפה, כמו שה"ת אינה נמצאת בהעינים דע"ב. (הסתכלות פנימית אות י"ז).

הטבור דנקודים, עד למטה למקום נקודת הצמצום הא' שהיא בהמלכות של עה"ס דנה"י דא"ק, שם מקום ב"ע דפרודא. כי הבינה היא המקום לעולם הבריאה, והו"א לעולם היצירה, והמלכות לעולם העשיה. (אור"פ דף שצ"ט ד"ה צמצום).

פז) ב' בקיעות: א' שע"י הזווג של ע"ב וס"ג ירד אור חדש ובקע לפרסא, דהיינו שהוריד ה"ת משם ונתבטל הגבול. וב' שבקע דופני הכלים דא"ק, שהם דרך פי היסוד, ואור חדש הוא בא ג"כ לעה"ס דנקודים. (אור"פ דף ת"ו ד"ה שתי בקיעות).

פח) השורש לד' העולמות: אבי"ע. הוא עולם הנקודים, אבל קודם זה, אין שם שורש אל העולמות, מחמת שעוד לא היה שם השיתוף דמדת הירחמים בדיון. (בהסתכלות פנימי בהתחלה)

פט) בעולם הנקודים. (שם)

צא) התפשטות הנקודות דס"ג לתוך מ"ה וב"ן הפנימים דא"ק, ששם נתחברו עם הה"ת. היא הפעולה היסודית לכל החידושים כולם שנתהוו בעולם הנקודים. (אור"פ דף שצ"ה ד"ה שהם).

צב) בנקודה דעולם הזה. (הסתכלות פנימית אות א')

צג) חיבור ב' ההין: ה"ר וה"ת. נקרא שיתוף מדה"ר בדיון. כי בינה היא רחמים ומלכות היא דין. (אור"פ דף שצ"ו ד"ה מ"ה). צג) התפשטות ט"ת דס"ג לתוך מ"ה וב"ן הפנימים דא"ק, גרם לחיבור ב' ההין יחדיו. שה"ס השיתוף דמדת הרחמים בדיון. (שם)

צד) לאחר שנתחברו ב' ההין בהמסך הוא נקרא מ"ן נוקבין. ע"ש ב' הנוקבין שנתחברו בו: הבינה והמלכות. (אור"פ דף שצ"ו ד"ה וזה).

צה) מעת עלית ה"ת לנקבי העינים, ואילך, שהבינה יצאה לבר מן המדרגה, קנתה הבינה את השם בריאה. שהוא מלשון בתי בראי. (הסתכלות פנימית אות כ"ו).

צו) צמצום א' היה רק על בחי"ד בלבדה, וצמצום ב' היה גם על בחי"ב, ועוד,

(קו) הנה"י דכתר משיבים רק החו"ב הנקיים מה"ת, לבחי' ראש. וזה אינו מועיל כלום אל זה"ת הכלולות מה"ת. אבל נה"י דא"ק מאיר בחינת הנקודה בתוך האותיות, שהיא התכללות הה"ת, ומשם נמשכות זה"ת דנקודים. (הסתכלות פנימית אות י"ג.)

(קח) מתחיל מטבור דא"ק הפנימי, כי שם מקום ירידת המסך הכלול מה"ת ונמשך ממטה למעלה עד החוזה. (או"פ דף ת"ה ד"ה והקומה.)

(קט) להיות המסך, שנודרך ועלה מגוף דס"ג, כלול מב' מיני רשימות, שהן: מרשימות דטעמים, שאין בהם בחינת ה"ת, כי לא ירדו למטה מטבור דא"ק. ומרשימות דנקודות, הכלולות מה"ת, מחמת התפשטותן למטה מטבור דא"ק עד סיום רגלי. לכן נעשה על המסך ב' מיני זווגים, ומזווג שעל הרשימות דטעמים, יצא מ"ה וב"ן העליון, שהוא נמשך מפה דראש הס"ג עד הטבור, דהיינו במקום עמידתם של האורות דטעמים דס"ג. ומן הזווג שעל הרשימות של הנקודות דס"ג, יצאו עה"ס דנקודים המלבישות מטבור ולמטה דא"ק, דהיינו במקום שהיו עומדות הנקודות דס"ג, בטרם שנודככו. באופן שעה"ס דנקודים מלבישות וממלאות את הכלים דנקודות דס"ג שנתרוקנו מאורותיהם. (הסתכלות פנימית אות כ"ד. ואות ל"א ד"ה וט.)

(קי) הראש דס"ג, מלביש אל הע"ב מפה שלו ולמטה עד החוזה. באופן אשר חג"ת דע"ב, הם נשמה ומוחין בראש הס"ג. והטעמים דס"ג מלבישים מחוזה דע"ב, עד סיום רגלי ע"ב. והנקודות דס"ג נמשכים למטה מסיום רגלי ע"ב, שהוא למטה מטבור דא"ק הפנימי, עד סיום רגלים דא"ק הפנימי. (או"פ דף שפ"ט ד"ה והע"ב.)

(קיא) ע"י תשובה ק"ט.

(קיב) בחינת ה"ת שבעינים דכתר בסוד ה"ת בעינים, ויה"ו באח"פ, נמצאת שם הה"ת בבחינת חולם שממעל לאותיות יה"ו, כי אין הארתה מתפשטת לתוך החו"ב שהם בחינות יה"ו, משום שהזווג לא נעשה על ה"ת זו,

(קב) א' היא הורדת ה"ת מהכתר של הנקודים למקומה אל הפה דנקודים, ומחזירה את יה"ו לבחינת חב"ד דראש. וב' היא שנמשך אור חדש ובוקע את הפרסא ומתפשט לנה"י דא"ק הפנימים, ומשיב את בינה וזו"ן לאצילות. (הסתכלות פנימית אות י"ח.)

(קג) ע"י עיבור ויניקה, שיתבארו בחלק הבא בע"ה. (או"פ דף ת"ל. ד"ה שניכרים) (קד) א', מנקבי העינים דראש הס"ג לנקבי העינים דישסו"ת, ששם חיבורן בקביעות לבחינות שורש למ"ה וב"ן בקטנותם, שהוא עיקר אצילותם ועצמותם. ב', מנקבי עינים דישסו"ת לנקבי עינים דכתר דנקודים, ששם נוהג תיקון הפרסא בשביל הגדלות של מ"ה וב"ן. ג', מנקבי העינים דכתר אל הפה דנקודים מבחינת קמץ שמתחת האותיות יה"ו, שאז שבים החו"ב אל בחינת ראש, ויה"ו נעשו לחב"ד, שזה מספיק לתיקון הראש, ועוד לא לז"ת ד', היא ביאתה מיסוד א"ק בבחינת נקודה בתוך האותיות. דהיינו מלאפום שהוא נקודה תוך ו', לתוך החו"ב דנקודים, שאז מזווגים על ידה חו"ב, ומולידים זה"ת דנקודים. (הסתכלות פנימית אות כ"ט.)

(קה) ג' אורות: א', הוא אור שיצא דרך עינים, שמשם עיקר עצמותם של הנקודים, אמנם הוא בחינת הקטנות דנקודים. ב', הוא האור הנמשך ע"י הזווג דע"ב ס"ג יבקע לפרסא והאיר דרך היסוד דא"ק אל הנקודים, ומכאן הגדלות של הנקודים, אבל נבחן רק לתוספות, ואינו נחשב לעצמות האור של הנקודים. ג', הוא הנמשך ע"י הסתכלות עינים באח"פ והוא רק לצורך הכלים של הנקודים. (ת"ז אות י"ז י"ח י"ט.)

(קו) בחינת ה' דחו"ב שנעשה לדעת מכח התלבשות יסוד דכתר, נבחנת לדעת עליון, משום שהכלים דחו"ב נקיים מה"ת. אמנם מבחינת המלאפום שהגיע להם מיסוד דא"ק, בבחינת נקודה תוך ה' הנה משם נמשך דעת התחתון, להיותו כולל את ה"ת, שה"ס הנקודה שבתוך ה'. (הסתכלות פנימית אות י"ב ד"ה וצריך)

קכ) עלית ה"ת בעינים, דהיינו החיבור דב' ההין יחדיו, היא עיקר הגורם ליציאת הפרצוף מ"ה וב"ן. (הסתכלות פנימית אות ו').

קכא) הוא הביטוי דאו"מ באו"פ. (הסתכלות פנימית אות א' ד"ה וכבר).

קכב) כל הפרצופים ונשמות הנאצלים ובאים בהעלמות, כל אלו הם חלקי האורות מקיפים, ובהתגלות כולם יהיה גמר התיקון. (הסתכלות פנימית אות א' ד"ה וכבר).

קכג) המסך דטבור המזדכך עד שעולה להתכללות הזווג בהראש, הוא עיקר הפועל את האצילות דפרצוף שני. (הסתכלות פנימית אות ג').

קכד) הן ג' נקודות הסיום: נקודת הטבור, מסיימת על כח"ב. נקודת היסוד מסיימת על ז"א. נקודות סיום רגלים הן כח הסיום של המלכות. (הסתכלות פנימית אות ד').

קכה) להיותם עשרה כחות הסיום על עשר הספירות. (שם)

קכו) ג' הספירות הוד יסוד ומלכות הן כולן רק התפשטות המלכות לבד, כנודע. ונצח והוד נחשבים לספירה אחת, דרי שד' ספירות נהי"מ הן כולן התפשטות המלכות. (הסתכלות פנימית אות ה').

קכז) משום שכלולים מה"ת, ומקומה דה"ת הוא למטה מטבור (הסתכלות פנימית אות ה' ד"ה ועדיין).

קכח) משום שקומת ז"א שהיא מ"ה וב"ן יוצאת על מסך דבחי"א, ונודע שבחי"א עביותה קלושה, ואור הזווג היוצא עליה אין לו התפשטות למטה. וזלת בחיבור עם ה"ת. (שם)

קכט) משום שנמשכו מבחינת הסתכלות עינים באח"פ, שהם יהי"ו בחוסר ה"ת, וה"ת נשארה גנוזה בעינים. (הסתכלות פנימית אות ט').

קל) כמו שהפרצוף העליון דמ"ה וב"ן נשאר דבוק בהס"ג ואינו נחשב לנקודים, כן יש לו אל הו"א פרצוף עליון הנשאר דבוק באמא, ואינו נחשב לז"א. (הסתכלות פנימית אות כ"ו).

אלא על בחינת ה"ר לבדה. (הסתכלות פנימית אות ט'. ואת י' ד"ה וכאן).

קיג) השורק שנקרא מלאפום, הוא האור של נה"י דא"ק, שכולו הוא בחינת ה"ת, ובתוכו אור חדש שיצא ע"י זווג דע"ב וס"ג ובקע לפרסא, שאור הזה הוא בחינת ו', שהוא בן ל"ה שהם ע"ב וס"ג כנודע. ונמצא כאן ה"ת כלולה עם ה' יחד, כלומר שמאירים יחד. (דף תכ"ג אות ל"א).

קיד) מתחלה נעשה הזווג בסוד הסתכלות עיינין דאו"א על בחינת הנקודה וזווג הזה נקרא על שם אבא. ואח"כ נודכך המסך ונעשה הזווג על ה' דלקח אמא, כמ"ש במקומו. (שם)

קטו) חולם הוא בחינת תחילת אצילות דכתר, שהיא ה"ת שבעינים דכתר, שהיא ממעל לאותיות, כנ"ל בתשובה קי"ב. ושורק, הוא אור היסוד שלקחו או"א מיסוד דא"ק לצורך זווגם, אבל קמץ פתח, הם בחינות של גדלות דכתר וחכמה, כי ירידת ה"ת מנקבי העינים דכתר אל תחת החו"ב דנקודים, המשיב אותם לבחי' ראש, נקרא הכתר כאן בשם קמץ, שהוא תחת האותיות דיה"ו. וחכמה נקראת כאן בשם פתח, כי ע"י ביאתה לראש, נפתח אור החכמה בבחינת פתיחו דעיינין, ועל שם זה נקרא החכמה פתח. (שם)

קטז) ע"י תשובה קט"ו.

קיו) הכוונה היא מה שיש בהם מצד עצם אצילותם, ולא מה שקבלו מסיום רגלים. (או"פ דף תכ"ה ד"ה והנה).

קיח) משום שזו"ת יוצאות מבחינות התכללות ה"ת הנקראת נקודה, וע"כ ז' הנקודות הן בצורת יודין. (או"פ דף תל"ה ד"ה והו').

קיט) חולם משמעותו, שהנקודה שהיא ה"ת, הוא ממעל האותיות יהי"ו שאו הן בבחינת האח"פ היוצאים לבחינת גוף, דהיינו חג"ת. ונקודת קמץ, פירושה, שה"ת ירדה מנקבי העינים ובאה למקומה מתחת האותיות יהי"ו, שאו שבים יהי"ו לראש ונעשה חב"ד. (הסתכלות פנימית אות י"א).

קלא) האורות שבאו בזמן הגדלות בבחינות תוספות ואינם מעיקר אצילותם מכונים אורות אחורים. (או"פ תכ"ה ד"ה אבל).

קלב) כי ענין תיקון ג' הקוין יצא מכח השיתוף דה"ת עם ה"ר, שתחלת התיקון הזה נעשה בהאור שיצא מנקבי העינים, והאור הזה לא הגיע אל זה"ת דנקודים רק אל גה"ר, וע"כ נשארו זה"ת בלי תיקון כיום אלא בקו אחד כמו הפרצופים הקודמים. (או"פ דף תכ"ח ד"ה יוד).

קלג) על ידי זווג דחו"ב על הארת המלאפום שקבלו מיסוד דא"ק, יצאו זה"ת דנקודים, שהן זו"ן.

קלד) הכלים דכל פרצוף נעשים מהכלים דפרצוף העליון אחר הסתלקות אורותיהם

מהם. ועד"ז הכלים דנקודים נעשו מהכלים דט"ת דס"ג שנסתלק האור מהן בעת צמצום נה"י. (או"פ דף תכ"ח ד"ה וצריך).

קלה) משום שבהכלים דגוף הנקודים, חסרים ב' הכלים העליונים: כתר וחכמה, ואין בהם אלא בחינות ז"ת והאור שהגיע להם היה בו ע"ס שלמות ע"כ נמצאים הכלים קטנים, ולכן נשברו. (או"פ דף תכ"ט ד"ה ולא).

קלו) להיות מחשבת הבריאה הוא להנות לנבראיו, ואין מחשבה זו מתקיימת זולת ע"י הנהגה של זה לעומת זה. (או"פ דף תל"א ד"ה שאי אפשר).

קלז) כי הכלים היו מבחינת ז"ת שהן דין, והאורות היו של ג"ר שהן רחמים. (או"פ דף ת"ל ד"ה ולפי).

(לאצילות פרצוף מ"ה וב"ן דא"ק)
 קנו) מה מסובב ממסך דטבור דס"ג.
 קנו) מה מסובב מהביטוש דאו"מ באו"פ
 דס"ג.
 קנח) מה מסובב מהעלם בחינה אחרונה
 דס"ג.
 קנט) מה מסובב מבי' הרשימות זו"ן
 שעלו בנקבי העינים, דראש הס"ג.
 קס) מה מסובב מהתכללות הרשימות
 בזווגים שבנקבי עינים דראש הס"ג.
 קסא) מה מסובב מגילוי עביות דגוף
 בהמסך והרשימות.
 קסב) מה מסובב מירידת המסך
 להבחינות שכנגדם בחיצוניות הגוף דס"ג.
 קסג) מה מסובב מיציאת אח"פ מכל
 המדרגות.
 קסד) כיצד מקשרות הפעולות זו בזו
 מצמצום א' עד גמר עולם הנקודים מבחינת
 הקטנות. ע"פ סבה ומסובב.
 קסה) מה הן י' הפעולות שנעשו עד
 גמר פרצוף הגלגלתא דא"ק.
 קסו) איך י' הפעולות מקשרות זו בזו
 ע"פ סבה ומסובב.
 קסז) מה הן י"ד הפעולות שנוהגות
 באצילות פרצוף בדרך כללות.
 קסח) איך מתקשרות י"ד הפעולות של
 אצילות הפרצוף, זו בזו.
 קסט) מה הן ב' הפעולות שנתוספו
 בפרצוף ס"ג.
 קע) מה הן י"ג הפעולות שנתוספו
 בפרצוף הנקודים.
 קעא) איך מתקשרות י"ג הפעולות זו
 בזו על פי הסדר הנ"ל של סבה ומסובב.

קלח) מה מסובב מהחשק דמלכות דא"ס,
 אל יתר דבקות באור העליון.
 קלט) מה מסובב מהסתלקות האור מכל
 ד' הבחינות.
 קמ) מה מסובב מהמסך.
 קמא) מה מסובב מאוה"ח.
 (לאצילות פרצוף ע"ב דא"ק)
 קמב) מה מסובב מהמסך דטבור,
 דגלגלתא.
 קמג) מה מסובב מהביטוש דאו"מ
 באו"פ, בפרצוף הגלגלתא.
 קמד) מה מסובב מהעלם בחינה אחרונה.
 קמה) מה מסובב מבי' הרשימות: זכר
 ונקבה. שעלו מהגוף דגלגלתא.
 קמו) מה מסובב מבי' זווגי זו"ן שעושה
 המסך בהתכללותו בחוטם שבראש הגלגלתא.
 קמז) מה מסובב מגילוי העביות דגוף
 בהמסך והרשימות.
 קמח) מה מסובב מבי' הזווגים שהמסך
 עושה במקום החזה דגלגלתא.
 (לאצילות פרצוף ס"ג דא"ק)
 קמט) מה מסובב ממסך דטבור דע"ב.
 קנ) מה מסובב מביטוש דאו"מ באו"פ
 דע"ב.
 קנא) מה מסובב מהעלם בחינה אחרונה
 דע"ב.
 קנב) מה מסובב מבי' הרשימות זכר
 ונקבה שעלו מן הסתלקות דע"ב.
 קנג) מה מסובב מבי' הזווגים דזו"ן,
 שעושה המסך בהתכללותו באזן דראש ע"ב.
 קנד) מה מסובב מגילוי העביות דגוף
 בהמסך.
 קנה) מה מסובב מבי' הזווגים, שעושה
 המסך במקום החזה דע"ב.

בהמסך והרשימות. (שם אות ט"ז וי"ז).
קמז) א' היא, יציאתם מהראש וביאתם
לבחינה שכנגדם בחיצוניות הגוף דפרצוף
הגלגלתא, דהיינו בבחינה ג' של הגוף שנקרא
חזה. ב', שעושים שם במקום החזה דגלגלתא,
ב' זווגים של הזכר והנקבה, כתכונתם
בהראש. (שם אות י"ט).

קמח) א' שיצאו ע"ס דראש, מחזה
ולמעלה עד הפה דפרצוף גלגלתא. בקומת
חכמה. ב' עה"ס שמחזה ולמטה, לבחינת
התלבשות שנק' גוף. ג', עה"ס דסיום
המתפשטות מהמסך דטבור ולמטה.
שמסתיימות למעלה מטבור דפרצוף גלגלתא.
והתפשטות רת"ס זו, נקראת פרצוף ע"ב
דא"ק. (שם אות כ' וכ"א וכ"ב).

(לאצילות פרצוף ס"ג דא"ק)
קמט) ביטוש דא"מ ואו"פ זה בזה.
(שם אות י"ב).

קנ) א', הוא הודככות המסך עד
שמשותה למלכות דראש, להתחדשות בווזג
דראש. ב' הוא, התכללות המסך בדרך עליתו,
בהרשימות דע"ס דגוף. ג', העלמת הרשימה
דהמשכה מבחינה האחרונה (שם אות י"ב
וי"ג וי"ח).

קנא) א' הוא, העלם אור החכמה
והתמעטות הקומה עד הבינה. ב' הוא, ב'
רשימות העליונות שנעשו לזכר ונקבה. (שם
אות י"ד ואות כ"ד).

קנב) א' הוא, התעלות המלכות דראש
אל האזן, שהוא בחי"ב דראש. ב' הוא,
שנעשה שם הווג על בחי"ג דהתלבשות,
דהיינו על בחינת הזכר, הממשיך קומת
חכמה, שאינו בבחינת התפשטות לכלים. ג'
הוא, הווג הב' שנעשה שם על בחי"ב, שהוא
בחינת הנקבה, הממשיכה קומת בינה. שיש
לה התפשטות לבחינת כלים. (שם אות ט"ו).
קנג) א' הוא התחדשות העביות במסך
והרשימות עד שיהיו ראויים לווג דהכאה עם
אור העליון. ב' הוא גלוי העביות דגוף
בהמסך והרשימות. (שם אות ט"ז וי"ז).

קלח) ג' פעולות מסובבות מזה: א'
היא הסתלקות האור מכל ד' הבחינות. ב',
שנעשה מקום אל העולמות. ג', כלים דע"ס
דעגולים. (הסתכלות פנימית אות ד').
קלט) א', אור הקו דא"ס על ג' בחינות
לבד. ב', תיקון מסך, המגביל ומעכב על האור
מלהתפשט בבחי"ד. (שם אות ה').

קמ) א', זווג דהכאה עם אור העליון
ב', החזרת האור, השייך לבחי"ד, לאחוריו.
הנקרא אור חוזר. (שם אות ו').

קמא) א', בחינת קבלה אל אור העליון
בכח ובפועל, הנקרא ראש וגוף. ב', בחינת
דחיה לאור העליון מבחי"ד המתגלה בפועל
במסך דטבור, המתפשט לעשרה כחות דסיום,
הנקראים ע"ס דגה"י. או ע"ס דסוף. (שם אות
ט').

(לאצילות פרצוף ע"ב דא"ק)
קמב) ביטוש דא"מ ואו"פ זה בזה.
(שם אות י"ב).

קמג) א', הודככות המסך, עד שמשותה
לבחינת מלכות דראש, להתחדשות בווזג
דראש. ב', התכללות המסך בהרשימות דע"ס
דגוף, בדרך עליתו. ג', העלמת הרשימה
דהמשכה מבחינה אחרונה (שם אות י"ב
וי"ג וי"ח).

קמד) א', העלם אור הכתר והתמעטות
הקומה עד החכמה. ב', ב' רשימות עליונות
שנעשו זכר ונקבה (שם אות י"ד. ואות
י"ט).

קמה) א', התעלות המלכות דראש אל
החוטם דראש, שהוא בחי"ג. ב' שנעשה שם
הווג על בחי"ד דהתלבשות, דהיינו על
בחינת הזכר, וממשיך שם קומת כתר, שאינו
בבחינת התפשטות לכלים. ג', שנעשה שם
הווג על בחי"ג, דהיינו על בחינת הנקבה.
וממשיך קומת חכמה, שיש לה התפשטות
ממעלה למטה לבחינת כלים. (שם אות ט"ו).
קמו) א', התחדשות העביות בהמסך
והרשימות עד שיהיו ראויים לווג דהכאה
עם אור העליון. ב' הוא, גילוי העביות דגוף

קנד) א' הוא, יציאתם מהראש וביאתם אל הבחינה שכנגדם בחיצוניות הגוף דפרצוף ע"ב, דהיינו בבחי"ב דע"ב שנקרא חזה. ב' היא, שחוזרים ועושים שם במקום החזה דע"ב, ב' זווים, כתכונת ב' הזווים שעשו מתוך התכלית בהזווג דראש ע"ב. (שם אות י"ט. ואות כ"ד.)

קנה) א', שיצאו ע"ס דראש מחזה ולמעלה עד הפה דפרצוף ע"ב בקומת בינה, שהיא בחינת הנקבה, שממנה הכלים של הפרצוף, אבל יש שם ג"כ קומת חכמה מבחינת הזכר, שהוא אין לו התפשטות לכלים. ב' הוא, עה"ס שמחזה דע"ב ולמטה, המתפשטות בכלי דכתר דגוף, עד הטבור דפרצוף גלגלתא, שהוא עד סיום רגלים דפרצוף ע"ב, ושם נפסק התפשטות הזו, משום שיש שם אור קומת הזכר שהיא חכמה. ג' היא, התפשטות ט"ס תחתונות מטבור ולמטה עד סיום רגלים דגלגלתא דא"ק, המכונות נקודות דס"ג. ד' הוא, עה"ס דסיום המתפשטות מכח המסך דטבור, הנקראות ע"ס דנה"י או ע"ס דסוף הפרצוף. והתפשטות רת"ס זו, נקרא פרצוף ס"ג דא"ק.

(לאצילות פרצוף מ"ה וב"ן דא"ק)

הנקרא עולם הנקודים, או ב"ן.

קנו) ביטוש דאור"מ באור"פ זה בזה.

קנו) הזדככות המסך עד שמשותה למלכות דראש, לקבל התחדשות מהזווג דראש. ב' היא, התכללות המסך בב' מיני רשימות: מרשימות שאינן מחוברות עם הרשימות דנה"י דגלגלתא, הנקראות טעמים. ומרשימות המחוברות עם נה"י דגלגלתא, הנקראות נקודות, שבהן ב' ההין מחוברות יחדיו: ה"ר וה"ת. ג' היא, העלמת הרשימות דהמשכה מבחינה האחרונה. (שם אות י"ב י"ג וי"ח. ואות כ"ה.)

קנח) התמעטות הקומה עד בחי"א. ב' היא, ב' הרשימות העליונות שנעשו לזכר ונקבה. (שם אות י"ד. ואות ט"ו.)

קנט) התעלות המלכות דראש אל נקבי עינים. ב' שנעשה שם הזווג על בחי"ב

דהתלבשות, דהיינו על בחינת הזכר, שנמשך עליה קומת בינה, ואינה בבחינת התפשטות לכלים, וזה נעשה על ב' מיני רשימות הנ"ל: דטעמים ונקודות. ג' הוא, הזווג הנעשה שם בבחינת הנקבה, דהיינו על בחי"א, שנמשך עליה קומת ז"א, אבל יש לה התפשטות לכלים, וזה נעשה ג"כ על ב' מיני רשימות: דטעמים ונקודות. (שם אות ט"ז. ואות ל')

קס) א' הוא, התחדשות העביות בהמסך והרשימות, שעלו מגוף הס"ג, עד שיהיו ראויים לזווג דהכאה עם אור העליון. ב', יציאת הדיקנא בבחי"ה ה"ת בעינים, ויה"ו באח"פ. ג' גילוי העביות דגוף בהמסך והרשימות, (שם אות ט"ז וי"ז. ובאור"פ דף שצ"א ד"ה שערות.)

קסא) יציאתם מהראש וביאתם אל הבחינה שכנגדם בחיצוניות הגוף דס"ג. (הסתכלות פנימית אות י"ט.)

קסב) א' שהוציא ג' ראשים, עם ביאתו אל ג' מקומות בגוף: בחזה, ובטבור, ובסיומא דגופא. שמחזה עד הפה דס"ג, הוציא עה"ס דראש דמ"ה וב"ן העליון, ועה"ס דגוף שלו מסתיימות בטבור. ומטבור עד החזה דס"ג, הוציא עה"ס דראש הנקרא ישס"ת, או ראש הא' דנקודים. ומסיום הגוף, דהיינו ת"ת דא"ק, עד הטבור, הוציא גה"ר דנקודים. ומסיום הגוף דא"ק ולמטה, יצא הגוף דנקודים, שהם זה"ת דנקודים. ובכולם יש זכר ונקבה: שקומת הזכר היא עד הבינה, וקומתה של הנקבה היא קומת ז"א. (שם אות כ' כ"א וכ"ב. וכ"ד. ואות ל').

קסג) המעטת האצילות על כתר וחכמה לבד, ואח"פ דכל מדרגה נחשבים לבריאה לאותו המדרגה. ב', גבול חדש לסיום הקו דא"ס, שנתעלה ממלכות דנה"י דא"ק, אל בינה דנה"י דא"ק, ויצאו ג' הספירות בינה ז"א ומלכות דנה"י דא"ק, למטה מנקודת הצמצום. שזה מכונה צמצום ב'. ג', שאלו ג' הספירות שלמטה מנקודת הצמצום, נעשו מקום לג' עולמות ב"ע: עולם הבריאה, נעשה במקום בינה. ועולם היצירה במקום

חלק ו' התשובות לסדר סבה ומסובב נקודים תפא

שם הזווג על בחי"ד דבחינת התלבושות, דהיינו על בחינת הזכר, ונמשך שם קומת כתר. ואינו בבחינת התפשטות לכלים. ג', שנעשה שם זווג ב' על בחי"ג, דהיינו על בחינת הנקבה, ונמשך שם קומת חכמה, וממנה יש התפשטות לכלים.

מב' זווגי זו"ן שנעשו בהתכללותם בהראש דגלגלתא, נמשך התחדשות העביות בהמסך והרשימות עד שנעשו ראויים לזווג דהכאה עם אור העליון. ב' היא, גילוי העביות דגוף במסך ובהרשימות.

מגילוי העביות דגוף בהמסך ובהרשימות, נמשך יציאתם מהראש וביאתם לבחינה שכנגדם בחיצוניות הגוף דפרצוף הגלגלתא, שהוא בחי"ג של הגוף, שנקרא חוזה. ב' הוא, שעשו כאן במקום החוזה אותם ב' הזווגים שנעשו על בחינתם בהראש.

מב' הזווגים שעשו הזכר והנקבה במקום החוזה, נמשך, ג' פעולות: א' יציאת ע"ס דראש מחוזה ולמעלה עד הפה דפרצוף גלגלתא, בקומת חכמה. ב' שנתפשטו עה"ס מחוזה ולמטה שנקרא גוף, עד המסך דטבור של עצמו. ג' עה"ס דסיום שנתפשטו מהמסך דטבור, ונסתיימו למעלה מטבור דפרצוף הגלגלתא. והתפשטות רת"ס זו, נקרא פרצוף הע"ב דא"ק.

(מע"ב לס"ג)

ממסך דטבור דע"ב, נמשך ביטוש של או"מ באו"פ זה בזה. (הסתכלות פנימית אות י"ב).

מביטוש דאו"מ באו"פ, נמשך, ג' פעולות: א' הודככות המסך להשתוות למלכות דראש, כדי להתחדש בזווג, שעמו יחד מסתלקים האורות דגוף. ב' הוא, התכללות המסך בדרך עליתו, ברשימות דע"ס דגוף. ג', העלמת הרשימה דהמשכה מבחינה האחרונה.

מהעלמת בחינה אחרונה דהמשכה, נמשך, העלם אור החכמה והתמעטות הקומה עד הבינה. ב' היא, שנתהוו ב' רשימות עליונות לזכר ונקבה.

מב' הרשימות: זכר ונקבה, נמשך

ז"א. ועולם העשיה במקום מלכות. ד' היא תיקון הפרסא. (שם אות ל' ד"ה והנה. ואת ל"ג ול"ד).

קסד) מכח החשק ליתר דבקות, דהיינו להשוואת הצורה עם אור העליון, צמצם המלכות דא"ס ב"ה, את בחינת הגדלות דרצון לקבל, דהיינו שלא רצה לקבל בבחי"ד. ומתוך שבחי"ד היתה כל הכלי קבלה על אור העליון ע"כ נסתלק האור מכל ד' הבחינות, ונעשה מקום פנוי אל העולמות. מהסתלקות האור מכל ד' הבחינות, מסובב תיקון מסך על בחי"ד, כדי להמשיך האור על ג' בחינות הראשונות ולא יתפשט אל בחי"ד.

מהמסך שנתתקן על בחי"ד, נמשך בו זווג דהכאה עם אור עליון המחזיר כל אותו חלק האור הראוי לבא לבחינה ד' לאחוריו, הנקרא אור חוזה.

מהזווג דהכאה ואוה"ח שעלה, נמשך ב' פעולות: א' הוא, בחינת קבלה בכח ובפועל אל אור העליון, שנקרא ראש וגוף עד הטבור. ב' הוא כח הדחיה על עה"ס דאור העליון הנקרא מסך דטבור, שממנו מתפשטים עשר כחות דסיום, הנקראים ע"ס דסוף, או ע"ס נה"י.

(מגלגלתא לע"ב).

מהמסך דטבור, נמשך ביטוש דאו"מ באו"פ זה בזה.

מהביטוש דאו"מ באו"פ זב"ז, נמשך ג' פעולות: א' היא, הודככות המסך וביאתו להתחדשות הזווג בהראש, שמתוך זה נסתלקו כל האורות דגוף. ב' הוא, התכללות המסך בהרשימות דגוף בדרך עליתו. ג', העלם הרשימה דהמשכה מבחינה אחרונה.

מהעלמת הרשימה דהמשכה מבחינה האחרונה, נמשך ב' פעולות: א' הוא העלם אור הכתר, ונתמעט הקומה עד החכמה. ב' הוא, שב' הרשימות העליונות נעשו לזכר ונקבה.

מב' הרשימות זכר ונקבה, נמשך, ג' פעולות: א' התעלות המלכות של ראש, אל החוסם, שהוא בחי"ג דראש. ב' שנעשה

התמעטות הקומה עד בחינה א', ב' היא התהוות ב' הרשימות לזכר ונקבה. מב' הרשימות, שנתהו לזכר ונקבה, נמשך, התעלות המלכות דראש לנקבי עינים. ב', שנעשה שם זווג על בחי"ב דהתלבשות, שהיא בחינת הזכר, ונמשך קומת בינה, וממנה אין התפשטות לכלים והזווג נעשה הן בהרשימות דטעמים והן בהרשימות דנקודות. ג' היא, הזווג הב' שנעשה שם בחינת הנקבה, שהיא על בחי"א, ונמשך עליה קומת ז"א. וממנה יש התפשטות לכלים, וגם זווג זה נעשה הן על הרשימות דטעמים, והן על הרשימות דנקודות.

מהתכללות הרשימות בזווגים של ראש בנקבי העינים, נמשך, ג' פעולות א', התחדשות העביות בהמסך והרשימות שעלו מגוף הס"ג, ונעשו ראויים לזווג דהכאה. ב', יציאת הדיקנא בבחינת ה"ת בעינים, ויה"ו באח"פ. ג' גילוי העביות דגוף בהמסך ורשימות.

מירידת המסך אל הבחינה שכנגדו בחיצוניות הגוף, נמשך, ג' ראשים עם ביאתו בג' מקומות בהגוף: בחזה, ובטבור, ובסיומא דגופא, דהיינו סיום ת"ת דא"ק. אשר מחזה עד הפה דס"ג, הוציא עה"ס דראש של מ"ה וב"ן העליון, והגוף שלו מסתיים למעלה מטבור דא"ק הפנימי. ומטבור עד החזה דס"ג, עה"ס דראש של ישו"ת, שהוא ראש הא' דנקודים. ומסיום הגוף ולמעלה עד הטבור, הוציא ראש ב' שנקרא ג"ר דנקודים, ומסיום הגוף ולמטה יצא הגוף דנקודים, שהן ז"ת דנקודים. ובכולם יש זכר ונקבה: שקומת הזכר עד הבינה. וקומת הנקבה עד הו"א. ב' היא, יציאת האח"פ מכל המדרגות. מיציאת האח"פ מכל המדרגות, נמשך ד' פעולות: א', המעטת האצילות על כתר וחכמה לבד, כי אח"פ דהמדרגה יצאו ממנה ונחשבים לבריאה שלה. ב' היא, תיקון הפרסא. ג' היא, גבול חדש לסיום הקו דא"ס, שהוא במקום בינה דנה"י דא"ק, ונמצאו בינה ז"א ומלכות דנה"י דא"ק למטה מנקודת הסיום של קו א"ס. שזה נקרא

התעלות המלכות דראש עד האזן. ב', שנעשה שם הזווג על בחי"ג דהתלבשות שהיא בחינת הזכר, וממשיך שם ע"ס בקומת חכמה, אבל אין בו התפשטות אל כלים. ג', זווג ב' שנעשה שם על בחי"ב, שהיא בחי' הנקבה. וממשיך קומת בינה, שהיא מתפשטת לכלים. מב' הזווגים שנעשו בראש, מבחינת זכר ונקבה. נמשך, א' התחדשות עביות במסך ורשימות, עד שיהיו ראויים לזווג דהכאה עם אור העליון. ב', היא גילוי עביות דגוף במסך ורשימות.

מכח גילוי עביות דגוף בהמסך ורשימות, נמשך יציאתם מן הראש, וביאתם אל הבחינה שכנגדם בגוף דע"ב. דהיינו בבחי"ב שנקרא חזה. ב', שחוזרים ועושים שם בחזה דע"ב ב' זווגים כתכונתם שעשו בהראש. מן ב' הזווגים דזכר ונקבה שעשו בחזה דע"ב, נמשך ד' פעולות: א', שיצאו ע"ס דראש מחזה ולמעלה עד הפה דפרצוף ע"ב בקומת בינה. שהיא בחינת הנקבה שממנה התפשטות לכלים של הפרצוף, אבל יש שם גם קומת חכמה שהיא הזכר של הפרצוף, שאין לו התפשטות לכלים. ב' הוא, עה"ס אשר מחזה דע"ב ולמטה המתפשטות בכלים דכתר דגוף, עד הטבור דפרצוף גלגלתא ושם נפסק התפשטות ההיא. ג' הוא, התפשטות ט"ס תחתונות עד סיום רגלים דגלגלתא דא"ק, המכונות נקודות דס"ג. ד' היא, המסך דטבור, שממנו מתפשטות ע"ס דסיום, והתפשטות רת"ס זו, נקרא פרצוף ס"ג דא"ק. (מס"ג למ"ה וב"ן)

ממסך דטבור דס"ג, נמשך ביטוש דא"מ בא"פ. מביטוש דא"מ בא"פ, נמשך הזדככות המסך עד שמשותה למלכות דראש, לקבל שם התחדשות מהזווג דראש. ב' הוא, התכללות המסך בב' מיני רשימות: מרשימות שאינם מחוברות עם הרשימות נה"י דא"ק הפנימי. ומרשימות שהן מחוברות ברשימות נה"י הפנימים, הנקראות נקודות, שבהן ב' התיז מחוברות יחדיו: ה"ר וה"ת. ג' היא העלמת הרשימה דהמשכה מבחינה אחרונה. מהעלם בחינה אחרונה דהמשכה נמשך,

חלק ו' התשובות לסדר סבה ומסובב נקודים תפג

בהמסך של ראש. ו' התחדשות העביות בהמסך ורשימות. ו' הכר העביות דגוף בהם. ח' העלם הרשימה דבחינה האחרונה מהם. ט' יציאתם מהראש. י' ביאתם לחיצוניות הגוף דפרצוף הקודם במקום החזה, י"א, זוג דהכאה הנעשה בהמסך במקום החזה, הממשיך ע"ס דראש, י"ב התפשטות המלכות דראש מחזה ולמטה. י"ג, שמלביש לפרצוף הקודם. י"ד, שמתחיל מהפה דעליון. (הסתכלות פנימית אות י"א).

קסח) הביטוש דא"מ באו"פ מסבב ג' פעולות: הזדככות המסך. התכללות המסך בהרשימות. והעלמת בחינה אחרונה. העלמת בחינה אחרונה מסבב, ב' פעולות: ב' רשימות זו"ן. ב' זוגים חדשים בראש. התכללות בזוג דראש מסבבת, הכר העביות דגוף. הכר העביות דגוף, מסבב ג' פעולות: יציאה מהראש. ביאה אל הבחינה שכנגדו בחיצוניות הגוף. זוג חדש במקום החזה. מהזוג שבחזה מסובבים ג' הפעולות: ראש. תוך. סוף. מהזדככות המסך, והסתלקות אורות הגוף, מסובב, ב' פעולות: הלבשת התחתון לעליון. והתחלת קומת התחתון מהפה דעליון. קסט) ירידת הנקודות דס"ג למטה מטבור דא"ק הפנימי. והתחלקות הפרצוף לטעמים ונקודות.

קצ) ע"י הסתכלות פנימית אות ל"א.
קעא) ע"י שם אות ל"ב עד ל"ה.

צמצום ב'. ד', כי מג' הספירות דנה"י דא"ק שיצאו למטה מנקודת צמצום ב', נעשו מהן המקום אל ג' עלמין דפרודא הנקראים ב"ע: כי בינה נעשה למקום עולם הבריאה. וז"א לעולם היצירה. ומלכות לעולם עשיה.

קסה) א' המקום שבו נעשה הצמצום. ב' הרשימות שנשארו אחר הצמצום ג' עה"ס דעגולים. ד' מסך שבכלי מלכות. ה' המשכת אור בחזרה. ו' זוג דהכאה עם אור העליון. ז' אור"ח הנעשה לבוש וכלי לאור העליון. ח' עה"ס דיושר שממטה למעלה, שהן ראש הקו. ט' התפשטות מלכות דראש ממעלה למטה בע"ס מינה ובה עד הטבור, שהן תוך הקו. י' התפשטות המסך דטבור בע"ס דסיום, שממלכות דסיום ולמטה חושך ולא אור.

קסו) מכח הסתלקות האור על כל ד' בחינות, נמשכו, ד' פעולות: המקום להעלמות. והרשימות שהן ע"ס דעגולים. והתעוררות להמשכת האור בחזרה, ותיקון מסך. המסך מסבב ב' פעולות: זוג דהכאה. והעלאת אור"ח. הזוג דהכאה ואור"ח, מסובבים ד' פעולות: ראש. תוך. סוף. ונקודת הצמצום המסיימת את הקו.

קסז) א' ביטוש דא"מ באו"פ. ב' הזדככות המסך. ג' התכללות המסך בהרשימות דע"ס הגוף. ד', ב' רשימות עליונות: זכר ונקבה. ה' ב' מיני זוגים

